
Edgar Wallace
HANUL TERORII
Mr. J.G. Reeder #3

Edgar Wallace

HANUL TERORII

Mr. J.G. Reeder #3

Editura TALI
Bucureşti, 1984

Edgar Wallace

Editura TALI
Terror Keep (1927), Hodder & Stoughton, London

Introducere

Ca să fim cinstiţi, găsim că e ceva nemaipomenit, ba chiar contra legilor, ca puţinelor persoane care au posibilitatea de a putea intra şi ieşi cum vor, din ospiciul de nebuni al închisorii din Broadmoor, să li se atragă îndeosebi atenţia asupra unuia sau altuia din internaţii mai renumiţi ai acestui ospiciu. În cele mai multe cazuri nu putea fi vorba decât de un criminal celebru sau de unul ale cărei crime ţinuseră încordată opinia publică, până ce medicii psihiatrii şi tribunalul i-au exilat în acest lăcaş fără speranţe.

În special se atrăgea atenția asupra lui John Flack, când se plimba prin curtea închisorii, cu mâinile la spate, cu bărbia aplecată pe piept; asupra individului acela bătrân, lung și uscățiv, îmbrăcat prost în niște haine de culoare cenușie, care nu vorbea cu nimeni și căruia nimeni nu i se adresa vreodată.

— Acesta e John Flack... Flack pur și simplu... criminalul cel mai șiret din lume... care are pe conștiința sa nouă omoruri...

Asasinii ordinari închiși la Broadmoor, erau mândri de tovarășul lor John. Paznicii, care îl închideau noaptea în celulă și-i supravegheau somnul, n-aveau ce să se plângă de el. Nu dădea niciodată ocazie la neplăceri și n-avusese în tot timpul celor șase ani, cât stătuse închis, nici un acces de furie, atât de obișnuit la

pușcăriașii nebuni și a cărui urmare este în general transportarea la spital a unui nenorocit spectator și punerea în cămașă de forță a răufăcătorului.

John Flack își petrecea cea mai mare parte din timp scriind și citind. Era un fel de geniu al scrisului. Scria cu o iuțeală extraordinară. Umpluse sute de caiete cu capitole din lucrarea sa „Criminologie”. Directorul închisorii îl lăsa în pace. Îi permitea să-și păstreze caietele, în așteptarea justificată, că într-o bună zi va putea îngloba aceste elucubrațiuni, muzeului său, care începuse să devină interesant.

Bătrânul John îi dăduse odată să citească unul din acele caiete – un semn de extraordinară deferență. Directorul citi, reciti și rămase cu respirația tăiată! Titlul lucrării era: „Cum se poate fura tezaurul unei bănci, când sunt numai doi paznici prezenți.” Directorul închisorii, un fost militar, citea și recitea, se oprea din citit ca să-și revină și, citea din nou. Lucrarea aceea, scrisă citeț, îi aducea aminte de dispozițiile ordinului de atac al unei divizii. John Flack nu uitase nimic, prevăzuse totul. Nu numai că indicase compoziția medicamentului soporific, cu care să adoarmă pe *paznicul, care făcea de serviciu afară*, dar mai adăugase și o notă în josul paginii, notă care avea conținutul următor:

> *„Dacă nu se poate obține medicamentul soporific sfătuiesc să se viziteze un medic din cartier, căruia să i se indice următoarele simptome... medicul va prescrie atunci somniferul dorit în soluție diluată. Se vor procura șase sticle cu preparatul prescris, din care se va putea extrage somniferul necesar după metoda următoare...”*

— Ai scris mai multe din acestea, Flack? îl întrebă directorul.

— Ca *asta*? John Flack ridică cu dispreț din umeri. Asemenea lucrări fac de plăcere, numai ca să-mi exersez memoria. Am scris până acum șaizeci și trei de volume asupra aceleiași teme. De altfel n-am putut realiza – în tot timpul acestor șase ani, de când

sunt aici – nici măcar o singură îmbunătățire a vechiului meu sistem.

Glumea oare? Să fi fost asta produsul unui creier bolnav? Directorul nu-și putea forma o părere clară, orișicât era el de obișnuit cu „pacienții” săi și cu felul lor de a fi.

— Doar n-ai vrea să spui că ai scris un lexicon al crimei? îl întrebă el neîncrezător. Unde este?

În loc de a răspunde, Flack zâmbi ironic.

Șaizeci și trei de volume scrise cu mâna, formau opera vieții lui Flack. Era unica producție cu care singur se mândrea.

John îi explică directorului, care cu altă ocazie reluase firul convorbirii avute odată:

— Am dat unui om rutinat o avere pe mână – bineînțeles, dacă va fi un tip energic și dacă va primi în curând lucrările mele.

— În zilele acestea de invenții științifice, ceea ce a fost nou ieri, poate fi vechi azi sau mâine.

Directorul închisorii se îndoia de existența acestor lucruri. Trebui însă să-și schimbe părerea scurt timp după aceea. Scotland Yard, care alerga rar după fantome, trimise pe inspectorul superior Simpson – un om lipsit de orice imaginație, ceea ce de altfel îi ajutase la avansare – să vorbească cu John. Convorbirea fu foarte scurtă.

— E vorba de lucrările tale, John. Ar fi regretabil dacă ar intra pe mâini rele. Ravini spune că ai ascuns pe undeva vreo sută de volume.

— Ravini?

Bătrânul John Flack rânji de i se văzură toți dinții.

— Ascultă, Simpson! N-ai să crezi că mă veți putea ține închis toată viața în locul ăsta afurisit? Da?... Ai să te înșeli amar de tot! Într-o noapte am s-o șterg pe tăcute. Poți să i-o spui și directorului dacă vrei – și apoi am să vorbesc eu cu Ravini între

patru ochi!

Vocea-i devenise tunătoare și în ochi îi apăruse iar licărirea nebună, pe care Simpson o mai văzuse odată.

— Visezi vreodată treaz, Simpson?... Eu am trei visuri! Am găsit o metodă nouă, ca să pot dispare, luând cu mine un milion. Asta e unul din visurile mele. Dar nu e atât de important. Al doilea vis are de-a face cu Reeder. Din partea mea poți să-i povestești totul lui J. G. Visez să-l întâlnesc odată – singur – într-o noapte întunecoasă, cețoasă, când gardienii nu pot spune din ce parte se aud țipetele. Și visul al treilea se ocupă cu Ravini. George Ravini are o singură șansă: să moară înainte ca eu să scap de aici.

— Ești nebun, îl luă gura pe dinainte pe Simpson.

— Păi, de aia sunt aici! îi răspunse John Flack.

Convorbirea cu Simpson și aceea cu directorul închisorii au fost cele mai lungi pe care le avusese John în interval de șase ani, cât a stat în Broadmoor.

Când nu scria, se plimba prin curtea închisorii cu capul înclinat pe piept și cu brațele încrucișate la spate. Câteodată se apropia de un loc anumit al zidului împrejmuitor și se bănuia – cu toate că posibilitatea asta părea exclusă – că arunca scrisori peste zid. Mai probabil era însă că a găsit un curier, care ducea în afară numeroasele sale scrisori cifrate și-i aducea răspunsurile. John era foarte bun prieten cu paznicul secției sale – și într-o bună zi, paznicul acesta fu găsit cu gâtul tăiat! Poarta secției era deschisă larg și John Flack plecase în lume ca să-și pună în aplicare „visurile sale”.

Capitolul I

În drum spre Selford (punctul de legătură al căii ferate vicinale care ducea la Siltbury), Margaret Belman, care ședea în expresul de Sud, se gândea la două lucruri neplăcute. Primul privea bineînțeles schimbările fundamentale ce aveau să intervină în viața ei și celălalt la influența lor asupra lui J. G. Reeder, un bărbat de vârstă mijlocie, atât de blând...

Când i-a comunicat că-și caută o slujbă la țară, ar fi fost normal să-i arate un mic semn de părere de rău, în tot cazul, ar fi fost indicată, o oarecare indispoziție; când colo J. G. se arătase mulțumit.

— Mă tem că n-am să pot veni atât de des la oraș, îi spuse fata.

— Îmi pare foarte bine, răspunse Reeder, mai adăugând câteva cuvinte neînsemnate asupra importanței unor schimbări de aer și asupra avantajului ce-l aduce o apropiere de natură. Reeder devenise, într-adevăr, mult mai vesel de cum fusese în ultima săptămână și această atitudine era ofensatoare.

Margaret se scutură, când își aduse aminte de decepția și necazul ce-l avusese, Amintirea aceasta îi spulberă gândul să refuze postul ce i se prezenta. Nu-și închipuia de altfel, deloc, că o slujbă plătită cu șase sute lire pe an, îi va mai cădea vreodată plocon, așa cu una cu două. De fapt se simțea absolut incapabilă

să ocupe un asemenea post de secretară, căci n-avea nici un fel de experiență în administrația unui hotel, așa încât speranțele de a fi angajată erau foarte mici.

Și italianul, care încercase de atâtea ori să facă cunoștință cu ea, era numai una din acele neplăceri zilnice, cu care este atât de obișnuită o fată silită să muncească ca să-și câștige existența.

Azi dimineață însă, o urmărise până la gară și auzise desigur când ea spusese prietenei sale, că se va înapoia cu trenul de 6 și 15 seara. Dacă s-ar fi adresat unui gardian public, afacerea s-ar fi isprăvit imediat. Dar Margaret nu voia să se expună neplăcerilor unui scandal public și trebuia să caute să se „aranjeze” singură. Dar asta nu era o perspectivă prea plăcută și era suficient ca să-i strice dispoziția unei după-amiezi. Și în ceea ce privește pe d-l Reeder...

Margaret Belman încreți din nou fruntea. Ea avea douăzeci și trei de ani, deci se afla la o vârstă la care fetele nu mai au interes pentru bărbați tineri. — Pe de altă parte bărbații de la cincizeci de ani nu sunt prea atrăgători, și barbetele d-lui Reeder, care îl făceau să semene cu un pivnicer, îi erau cu totul nesuferite. Altfel Reeder era un om drăguț...

În momentul acela, trenul intră în stație și Margaret se afla pe peronul minusculei gări din Siltbury, mai înainte de a se fi lămurit, dacă era sau nu îndrăgostită de Reeder, sau dacă numai din amor propriu se supărase pe el.

Vizitiul trăsurii, pe care-l angajase în fața gării, își opri melancolic calul și arătă cu biciul.

— Asta e drumul cel mai scurt pentru d-ta, domnișoară! Biroul d-lui Daver se află la capătul șoselei!

Vizitiul era un bătrân șiret, care dusese multe reflectante la postul de secretară din Larmes Keep și presupunea cu drept cuvânt că și aceasta, cea mai drăguță dintre toate de până acum,

nu venise ca musafir. Mai întâi de toate nu avea bagaj cu ea și apoi văzuse cum controlorul de bilete alergase după ea, să-i restituie biletul de înapoiere, pe care Margaret uitase să-l ia la ieșirea din gară.

— Nu e mai bine să te aștept, d-ră....?

— Ba da, răspunse Margaret coborând din vehiculul acela slăbit de bătrânețe.

— Ai fost chemată?

Vizitiul era o personalitate cunoscută în orășel și pretindea oarecare drepturi...

— Te întreb, pentru că au mai venit o droaie de fete nechemate, pe care d-l Daver n-a vrut să le primească. Fetele acelea au citit anunțul și au venit. Dar în anunț scria lămurit „oferte scrise". Mi se pare că am dus vreo duzină de fete, care nu fuseseră chemate. Îți spun asta numai spre binele d-tale.

Margaret zâmbi.

— Trebuia să le-o spui mai înainte de a se fi urcat în trăsură. Le-ai fi scutit cel puțin de taxa birjei. — Dar fii liniștit. Eu sunt chemată.

De acolo de unde stătea acum, Margaret putea vedea foarte bine toată proprietatea Larmes Keep, care nu semăna nici cu un hotel, nici cu o pensiune. Partea clădirii care fusese pe vremuri închisoare se deosebea foarte bine de restul clădirii, deși era și ea acoperită cu iederă.

Margaret se uita la o pajiște frumoasă, pe care erau așezate câteva scaune și mese de trestie; de acolo privirea ei trecu la o grădină cu trandafiri, care acum în toamnă mai era o minune și o feerie de culori. În dosul grădinii se afla o pădurice de brazi, care se întindea până la poalele colinelor.

Margaret mai observă în zare o parte din mare și fumul ce ieșea din coșul unui vaporaș invizibil.

— O adiere de vânt purta mirosul florilor...

— Așa-i că e admirabil? întrebă ea răsuflând adânc...

Vizitiul își exprimă părerea, că „nu e rău” și-i arătă iar cu biciul biroul d-lui Daver.

— Uite, căsuța aceea mică pătrată de acolo. A fost clădită abia acum câțiva ani. D-l Daver e scriitor.

Margaret Belman deschise poarta și sui drumul, care ducea spre lăcașul sfânt al proprietarului – literat. Pe ambele laturi ale drumului se aflau plantate flori. Îi făcea impresia că merge prin grădina unei case de țară.

Clădirea secundară avea o fereastră înaltă și o ușă îngustă, vopsită în verde. După toate probabilitățile Margaret fusese văzută dinăuntrul casei, căci ușa fu deschisă, în clipa în care ea voia să sune.

Persoana care-i deschise ușa, era d-l Daver în persoană. Un bărbat înalt și slab cam de vreo cincizeci de ani, cu o față palidă și cu un surâs pe buze, ce dădea mutrei sale o aparență comică de măscărici. Fetei îi venea să bufnească în râs. Aparența era într-adevăr comică. Buza superioară atârna peste cea inferioară și deși avea obrazul îngust și plin de zbârcituri, făcea totuși impresia figurinelor care se vând pe piață ca aducătoare de noroc.

Impresia comică de măscărici era sporită de ochii rotunzi și holbați, de fruntea încrețită și de un pămătuf de păr în vârful capului.

— D-ra Belman? întrebă el cu oarecare grabă.

Daver era puțin peltic și avea și obiceiul să-și încrucișeze mâinile dând impresia că-l preocupă mult gândul ca să nu displacă.

— Poftim în văgăuna mea, spuse el accentuând ultimul cuvânt atât de mult încât ei îi veni să râdă.

„Văgăuna” era o cameră de lucru foarte comod și bine mobilată. Unul din pereți era acoperit eu rafturi pline de cărți. Daver închise ușa și-i arătă un scaun.

— Mă bucur că ați venit. Cum a fost voiajul? Bun bineînțeles, nu-i așa? Dar Londra?... cald și... apăsător din păcate – pot să-mi închipui asta. Doriți o ceașcă cu ceai? — Dar, ce mai întreb!

Daver punea întrebările și răspundea la ele atât de repede, încât Margaret n-avea posibilitatea să scoată o vorbă și înainte ca ea să-și fi exprimat dorința Daver și comandase ceaiul.

— D-ta ești tânără... foarte tânără, spuse el clătinând trist din cap. Douăzeci și patru – nu-i așa? Știi să scrii la mașina de scris? Dar ce întrebare; stupidă! Bineînțeles că știi...!

— Sunteți foarte amabil că m-ați primit, d-le Daver. Nu cred să pot însă corespunde cerințelor d-vs... N-am nici un fel de experiență în hoteluri și, având în vedere salariul, ce vreți să-i plătiți, trebuie să presupun...

— Nu vă grăbiți. Tocmai asta-mi trebuie. De lucru avem foarte puțin, dar și ceea ce e, mi-e prea mult. Lucrările mele particulare cer toată activitatea mea. Am nevoie de o doamnă care să-mi țină registrele... care să-mi apere interesele. Cineva în care să mă pot încrede. Eu mă bazez pe impresia ce mi-o face fața cuiva. Și d-ta? Cred că corespunzi. De asemenea mă uit și la scrisul cuiva. D-ta nu? Am publicat trei luni de-a rândul. Am fost nevoit să stau de vorbă cu treizeci și cinci de aspirante la postul acesta. Imposibil așa ceva... Și vocile lor.... Dumnezeule! Groaznic de auzit! Eu judec oamenii și după vocea lor... Și d-ta faci desigur la fel. Când ai telefonat lunea trecută mi-am zis: vocea asta-mi place.

Daver își împreunase mâinile cu atâta putere încât se albiseră încheieturile degetelor. De data asta d-ra Belman trebui să râdă.

— Dar, d-le Daver, eu n-am idee de meseria asta. Cred că aș putea-o învăța și aș dori să capăt slujba – salariul e teribil de

atrăgător!

— Teribil de atrăgător, mormăi Daver. Ce ciudat sună ambele cuvinte unul lângă altul!... Menajera mea. Foarte amabil din partea d-tale d-nă Burton, că ne aduci singură ceaiul.

Prin ușa, care se deschisese intrase o femeie, care purta o tavă de argint; era îmbrăcată cochet în negru și nu se uita deloc la Margaret, ci aștepta cu o mutră supusă ordinelor d-lui Daver.

— D-nă Burton... d-ra este noua noastră secretară. Trebuie să-i pregătești cea mai frumoasă cameră din toată casa... să zicem odaia albastră. Dar— Stai puțin – poate că nici nu-ți place culoarea, d-ră Belman? Margaret râse.

— Mie îmi place orice culoare... însă nu m-am decis încă...

— Du-te cu d-na Burton. Vizitează casa, biroul d-tale de lucru... odaia d-tale... D-nă Burton, condu pe d-ra!

Daver arătă spre ușă și mai înainte ca tânăra fată să-și fi dat seama ce face, ieșise din camera lui Daver împreună cu menajera.

Biroul particular al d-lui Daver era unit cu restul casei printr-un coridor îngust. Prima încăpere în care intrară ambele femei era o sală mare, care ocupa întreaga lățime a casei.

— Asta e sala banchetelor, explică d-na Burton cu o voce subțire, monotonă. Acum servește drept salon. Avem numai trei musafiri. D-l Daver e foarte ciudat. Iarna avem o mulțime de musafiri.

— Trei musafiri numai? Rentează? D-na Burton respiră cu putere pe nas.

— D-l Daver nici nu vrea să-i renteze. Pe el îl interesează numai societatea. A făcut din Larmes Keep o pensiune, numai pentru că-i place să vadă cum vine și pleacă lumea, fără ca să fie nevoit să vorbească cu ea. Asta e meteahna lui.

— Cam scumpă meteahnă, răspunse Margaret și d-na Burton trase iar aerul pe nas.

Pe partea cealaltă a holului se afla un salon mai mic, dar mult mai agreabil, care avea ferestre mari cu canaturi, ce dădeau spre grădină. În fața ferestrelor, la o masă, ședeau trei persoane și beau ceai. Una din ele era un preot mai în vârstă, cu o față serioasă și aspră. Mânca pâine prăjită, citind într-un ziar clerical. Părea că uitase că șade cu cineva la masă. A doua persoană era o fată tânără, cam de vârsta d-rei Belman, a cărei față, deși extrem de palidă, era totuși de o rară frumusețe.

Se uită la vizitatoarea străină numai o clipă, cu ochii ei mari negri.

În fața ei luase loc un domn cu aparență de ostaș.

D-na Burton începu cu descrierea celor trei persoane abia după ce suiră scara care ducea la etajul de sus.

— Preotul e din Africa de Sud, tânăra fată e d-ra Olga Crewe, celălalt domn e colonelul Hothling – aceștia sunt pensionarii noștri.

— Iată și odaia d-tale, d-șoară.

Camera era într-adevăr un giuvaer. Margaret își dorise totdeauna să aibă o astfel de cameră. Încăperea mobilată cu un gust ales, avea ca de altfel toate încăperile în Larmes Keep, o odaie de baie proprie. Pereții camerei de dormit erau căptușiți cu placaje de lemn. Tavanul era prevăzut cu garnituri masive, iar sub parchetul care acoperea podeaua, se putea presupune că se află pardoseală de ciment.

Margaret aruncă o privire circulară și oftă. O să-i fie foarte greu să respingă oferta. Dar, orișicât se căznea, nu putea să dea de motivul sentimentului ce căuta să o oprească să accepte slujba.

— Ce splendidă încăpere! spuse Margaret, în timp ce d-na Burton se uita cu nepăsare în jurul ei.

— E veche ca toata casa. Mie nu-mi plac casele vechi. Mai înainte locuiam în Brixton... spuse d-na Burton.

Se opri însă brusc din vorbă, respiră iar pe nas și zornăi cheile pe care le ținea în mână.

— Așadar, camera îți place?

— Mă mai întrebi dacă-mi place? Crezi deci că accept slujba? Nu știu încă.

D-na Burton se uită iar prin cameră. Tânăra față avea impresia, că voia să spună ceva. La urmă murmură:

— Mâncarea e bună, și Margaret trebui să râdă.

Revenind în hol, zări din nou pe cei trei pensionari, pe care îi mai văzuse. Colonelul se plimba singur, fata și cu preotul însă stăteau de vorbă în grădină.

— D-l Daver ședea la masa sa de lucru cu capul rezemat în palmă și mușca lemnul tocului. Așa-l găsiră d-na Burton și Margaret.

— Vasăzică, odaia-ți place?... Bineînțeles că accepți... când intri în serviciu? Cred că de luni în opt zile. Pentru mine e o salvare! Ai vorbit cu d-na Burton? O amenință șugubăț cu degetul. Aha! acum înțelegi, că e imposibil să o las pe dânsa să primească pe o ducesă sau să asiste la plecarea unui prinț? Pot să-i încredințez d-nei Burton să aplaneze micile certuri, care survin între musafiri? Ai toată dreptatea... așa ceva nu se poate. Am nevoie de cineva prezentabil. Trebuie! Și dădu din cap apăsat, uitându-se cu un surâs extaziat la Margaret...

— După cum vezi, suferea și lucrarea mea din cauza asta. E ceva insuportabil să fi nevoit să-ți părăsești ocupația, ca să îngrijești și să aranjezi lucruri mici ca de exemplu să întinzi o plasă de tenis și alte... absolut insuportabil!

— Scrieți mult după cum se vede, reuși Margaret să spună în șuvoiul acesta de vorbe. Ea avea impresia că ar fi bine să amâne decizia până-n ultimul moment.

— Scriu foarte mult. Criminalistică. Văd că te interesează.

Lucrez acum la o enciclopedie a crimei, spuse el aproape patetic.

— A crimei?

— Da. Asta e una din pasiunile mele. Sunt un om bogat și-mi pot permite pasiuni. Și casa asta e un fel de pasiune. Pierd la ea vreo patru mii de lire anual, dar nu-mi pasă. Eu îmi caut și-mi aleg musafirii. Dacă mă plictisește vreunul din ei, atunci îi spun că trebuie să părăsească casa, că am dat odaia altcuiva. Te întreb, aș putea face așa ceva cu prietenii sau cunoscuții mei? Sigur că nu. Oamenii mă interesează, îmi fac plăcere, îmi țin de urât. Când vii să-ți ocupi postul?

Margaret ezită... „cred...”

— De luni într-o săptămână. Excelent! Îi luă mâna și i-o scutură cu putere. Nu ai să te simți singură la noi. Dacă te plictisesc musafirii mei, atunci poți să-ți inviți prietenii d-tale. Pot să vină oricând ca musafiri. Așadar pe lunea viitoare!

Margaret coborî poteca și ajunse zăpăcită la trăsura care o aștepta, mai puțin decisă ca oricând.

— Ai fost angajată, d-ră? o întrebă vizitiul.

— Cred că da, răspunse Margaret, uitându-se înapoi spre Larmes Keep.

Pajiștea era părăsită, dar în imediata lor apropiere se zări o clipă figura unei femei, care dispăru însă imediat în dosul unui rând de boschete de lauri care ducea paralel cu zidul împrejmuitor. Probabil că acolo se afla și o cărăruie îngustă, pe care mergea d-na Burton, cu fața ascunsă în mâini și plângând.

— Asta e menajera – e puțin cam sucită, spuse flegmatic vizitiul.

Capitolul II

George Ravini era un bărbat drăguț, după părerea sa proprie chiar un bărbat extrem de atrăgător. Avea părul buclat, de culoare închisă, cu trăsături napoleoniene ale feței, cu statura zveltă și prestanță. Și dacă adăugăm la toate calitățile acestea, hainele elegante, croite de Saville Row, pălăria cenușie, bastonașul de trestie, ghetele de lac și cei mai fini ciorapi de mătase, atunci avem imaginea fidelă a acestui cavaler fără pereche. Dar cel mai frumos giuvaer erau inelele sale celebre, „inelele norocoase.” Ravini era superstițios și avea o mare predilecție pentru amulete. Pe degetul cel mic al mâinii sale drepte tronau 3 inele de aur și fiecare inel avea 3 diamante. Inelele norocoase ale lui George deveniseră proverbiale în Saffron Hill.

De obicei avea pe buze surâsul plictisit al unuia căruia viața nu-i mai ascundea nici un fel de secret și căruia viața nu-i putea aduce nimic nou. Surâsul acesta era, de altfel, justificat în parte, căci George știa tot ce se petrece în Londra, sau ce se va întâmpla. Lumina zilei o văzuse într-o locuință mică – mai bine zis o cămăruță – în Saffron Hill; își lărgise apoi orizontul, care împrejmuia copilăria sa și devenise încetul cu încetul „cineva” în lumea borfașilor. Din copilul de oameni săraci, care împărțea

patul de odihnă cu maimuțele dresate ale tatălui său, se dezvoltase un cavaler elegant, locatarul unei locuințe nobile în Half Moon Street. Dar nu era numai locatarul locuinței ci și proprietarul casei, în care se afla locuința. Contul său la banca Continentală era mulțumitor; investise bani în ipoteci, care îi aduceau un venit mai mare decât avea nevoie; un venit și mai mare îi aduceau cluburile de noapte și cluburile de joc de cărți pe care le conducea el și mai avea și alte multe venituri lăturalnice, care-i „curgeau” din multe surse deosebite. Vorba lui Ravini era lege în regiunea dintre Leyton și Clerkenwell, ordinele sale erau executate fără murmur în Fitzroy Square și nici un alt șef de bandă din Londra, nu și-ar fi permis să ridice capul fără voia lui George, căci ar fi riscat să se deștepte într-o bună dimineață bandajat în spitalul de urgență din Middlesex.

George Ravini aștepta răbdător în sala gării Waterloo, se uita din când în când la ceas și privea cu ochi binevoitori mișcarea din gară.

Ceasul de pe peron arăta șase și un sfert; se uită din nou la ceasul său propriu, și scrută mulțimea, care cobora de pe peronul numărul șapte. După câteva clipe zări pe tânăra fată, pe care o căuta. Își aranja cravata, își puse pălăria puțin mai pe sprânceană și se îndreptă încet spre ea.

Margaret era mult prea mult ocupată cu gândurile ei proprii, ca să se gândească la tânărul acela elegant, care încercase de atâtea ori – sub pretextul comun că „trebuie să ne mai fi întâlnit noi vreodată" – să intre cu ea în vorbă. Uitase cu adevărat, în iritația ce-i procurase vizita la Larmes Keep, de existența acestui admirator încăpățânat și nu-i trecea prin minte că acesta ar putea s-o aștepte la gară.

Ravini se opri în loc și așteptă până ce Margaret se apropie de el.

— Lui Ravini îi plăceau fete de felul d-rei Belman: fete care se îmbrăcau simplu, își scoase pălăria, cu care ocazie inelele norocoase luciră...

— Oh! exclamă Margaret oprindu-se surprinsă.

— Bună seara, d-ră Belman îi spuse George rânjind, de i se vedeau toți dinții. Ce întâmplare fericită că te întâlnesc!

Văzând că Margaret vrea să treacă pe lângă el, o porni și el alături de ea.

— Îmi pare rău că n-am automobilul aici. Aș fi putut să te conduc acasă, începu el să converseze. Am un Rolls nou de tot – zău, o mașină tare drăguță. O întrebuințez numai rar – prefer să merg pe jos de la Half Moon Street.

— Te duci acum acolo? îl întrebă ea.

— Drumul d-tale e și al meu.

Margaret se opri în drum.

— Cum te cheamă?

— Smith – Anderson Smith. De ce?

— Pentru că vreau s-o spun primului gardian pe care-l vom întâlni, răspunse Margaret.

Ravini însă, pentru care asemenea amenințări erau ceva obișnuit, surâse.

— Te faci de râs, fetițo! Nu-ți fac nici un rău și nu cred că vrei să-ți vezi numele târât prin ziare. Afară de asta, o să spun că m-ai rugat să merg cu d-ta și că suntem prieteni buni...

Margaret se uită atent la el.

— Probabil că am să mă întâlnesc acum cu un prieten, care nu o să se convingă cu una cu două de susținerile d-tale. Te rog lasă-mă în pace.

George însă declară că preferă societatea ei și adăugă:

— Ce copilă ești, d-ră, eu nu fac altceva decât să-ți spun lucruri obișnuite...

Dar, o mână îi apucă brațul și i-l întoarse încetișor – și unde? în gara Waterloo, ziua în amiaza mare, sub privirea a cel puțin doi din tovarășii săi. Ochii lui Ravini aruncau fulgere.

Și totuși, agresorul său părea să fie un om simplu. Era zvelt și se uita melancolic. Îmbrăcat cu un veston pe care-l închisese până sus, avea pe cap o pălărie înaltă de fetru. Pe nasul cam groscior purta ochelari – așezați cam oblic – ochelari simpli de oțel. Fața era ornamentată cu barbete gălbui. Pe braț îi atârna o umbrelă. Amănuntele acestea nu-i interesau însă pe George, care le cunoștea, căci d-l J. G. Reeder, detectiv pe lângă parchetul general, îi era foarte bine cunoscut... Dorința de luptă îi dispăru ca prin minune.

— Aaah! Domnul Reeder! spuse el cu o expresie atât de prietenoasă în voce, că părea că e sinceră Ce surpriză plăcută! Îmi dai voie să-ți prezint pe d-ra Belman? Voiam tocmai să mergem împreună la...

— Doar nu la ceai la Flotsam Club? murmură Reeder cu durere în voce. Și nici la restaurantul Harraby? Numai asta să nu-mi spui, Georgio! Dumnezeule bun! Ce interesant putea să fie! Se uită încântat la italian.

— În clubul Flotsam ai fi putut arăta d-rei odaia în care prietenii d-tale l-au jupuit alaltăieri pe tânărul lord Fallon de trei mii de lire – așa mi s-a povestit. Iar la Harraby ai fi putut arăta cămăruța aceea interesantă – unde poliția poate să intre pe ușa din dos, atunci când consideri util să denunți pe vreun prieten de al d-tale. Sigur că d-șoara a pierdut mult!

Surâsul de pe buzele lui Ravini nu era în concordanță cu paloarea feței lui.

— Ascultă, d-le Reeder...

— Îmi pare rău, Georgio. D-l Reeder clătină trist din cap. Timpul meu e prețios. Am numai un minut disponibil pentru d-

ta ca să-ți comunic că d-ra Belman e o prietenă specială a mea. Dacă întâmplarea de azi se va repeta, cine știe ce s-ar putea întâmpla! După cum știi, sunt un om răutăcios! Se uită gânditor la italian și continuă. Aș dori să știu dacă într-adevăr răutatea mă oprește să-ți spun ceva interesant, care-mi stă pe limbă. Sufletul omului e lucru ciudat și complicat, d-le Ravini. În fine, n-am timp mai mult. Trebuie să plec. Complimente colegilor d-tale și dacă bagi de seamă, că cineva de la Scotland Yard se ia după d-ta, nu te supăra pe el. Bietul om nu-și face decât datoria. Și nu uita ceea ce ți-am spus referitor la tânăra d-ră!

— N-am spus nimic d-rei, ce orice cavaler n-ar putea spune.

Reeder se uită chiorâș la Ravini.

— Dacă ai fi făcut altfel, te puteai aștepta să mă revezi astă-seară și atunci n-aș fi fost singur. În cazul acela – vorbea foarte confidențial – voi aduce cu mine destui bărbați voinici care vor fi în stare să-ți ia cu forța cheile de la safe-ul de la banca Fetter Lane.

Mai mult nu-i spuse Reeder lui Ravini, care se clătină ca un om beat, când auzi amenințarea asta. Mai înainte ca să-și fi revenit, J. G. Reeder și însoțitoarea sa dispărură în mulțime.

Capitolul III

— Un bărbat foarte interesant! spuse Reeder d-rei Margaret, în automobilul care tocmai trecea peste podul Westminster. E într-adevăr omul cel mai interesant, pe care-l cunosc în momentul de față. Aș dori însă să nu poarte inelele cu diamante.

Se uită chiorâș la însoțitoarea lui...

— Ei bine... ți-a plăcut casa?

— E splendid acolo, spuse Margaret, fără a fi însă, prea încântată. Dar e prea departe de Londra.

Reeder se întrista deodată.

— N-ai acceptat postul? întrebă el îngrijorat.

Margaret se întoarse spre el și-i spuse cu reproș:

— Îmi vine să cred, că ți-ar părea mai bine să mă vezi plecând decât venind.

Spre surprinderea sa, Reeder se roși ca focul.

— Cum?... bineînțeles că... n-aș dori asta... Dar îmi pare să fie o slujbă bună, chiar de ar fi numai temporară. Clipind din ochi, continuă: Ai să-mi lipsești, ai să-mi lipsești mult, d-ră... hm... Margaret. Am devenit... (înghiți în sec) atât de buni prieteni, dar asta... însă o anumită chestiune mă obsedează, vreau să zic, sunt cam neliniștit...

Reeder se uită de la o fereastră a automobilului la cealaltă, ca

și când ar fi presupus că pe scara mașinii s-ar afla un spion și continuă cu voce înceată:

— N-am vorbit niciodată cu d-ta, dragă... hm... d-ră Margaret, asupra amănuntelor neplăcute ale meseriei mele. Există, mai bine zis a existat un anumit domn cu numele de Flack, F-l-a-c-k silabisi el. Nu-ți amintești? o întrebă el cu asiduitate. Dar ea clătină din cap în sens de negare. Speram că ai să-ți aduci aminte de numele acesta. Citim doar atât de multe în ziare despre asemenea lucruri... Dar, acum cinci ani erai încă un copil.

— Foarte amabil, surâse Margaret, dar acum cinci ani eram deja mare, aveam optsprezece ani.

— Într-adevăr? se miră Reeder. Mă surprinde. Ei bine, d-l Flack, era una din acele persoane despre care se citește atât de mult în romanele senzaționale, ai căror autori nu prea au în vedere posibilitățile și faptele precise ale vieții omenești. Flack era un maestru al crimei, întemeietorul unei... hm... societăți sau, cum s-ar spune în limbajul comun, unei bande de criminali.

Reeder oftă și închise ochii, ceea ce făcu pe Margaret să creadă că se roagă lui Dumnezeu pentru salvarea sufletului criminalului.

— Un criminal strălucit... e groaznic, dar trebuie s-o admit, că am o admirație involuntară pentru el. După cum vezi și după cum ți-am spus-o deseori, și eu am o predispoziție criminală. Dar Flack era nebun!

— Toți criminalii sunt nebuni. Asta mi-ai spus-o de asemenea de multe ori, răspunse Margaret aspru, căci nu-i plăcea deloc că discuția deviase de la propriile ei chestiuni.

— Dar Flack era într-adevăr nebun, spuse Reeder foarte serios și duse degetul la frunte. Tocmai nebunia sa a fost salvarea lui. A comis faptele cele mai nebunești însă cu șiretlicul nebunului. A ucis doi polițiști ziua în amiaza mare, într-una din străzile cele

mai animate din City, și a scăpat. La urma urmei tot l-am prins... bineînțeles. Noi prindem totdeauna asemenea oameni... hm... eu am dat ajutor. M-am gândit la Flack deoarece Ravini a fost acela care ni l-a trădat, în schimbul sumei de două mii de lire. Eu am mijlocit afacerea. Ravini, ce-i drept, este și el un criminal, și...

Margaret se uita cu gura căscată la Reeder.

— Italianul? Imposibil!

— Da. Da. Ravini era în legătură cu banda lui Flack și a aflat din întâmplare unde stă ascuns bătrânul John Flack. L-am prins pe bătrânul John pe când dormea... Reeder oftă din nou. John s-a exprimat foarte urât despre mine. Oamenii care sunt arestați exagerează totdeauna greșelile acelora care... hm – îi arestează.

— A fost judecat?

— A fost dat în judecată pentru omor. Dar bineînțeles... era nebun. Vinovat, însă nebun sună sentința. Și l-au dus atunci la închisoarea de nebuni din Broadmoor.

Reeder dus pe gânduri, se căută prin buzunare, scoase un pachețel de țigarete, luă una și ceru voie să și-o aprindă. Margaret se uită la țigareta care atârna tristă, în colțul gurii lui Reeder. Privirea lui sobră era îndreptată prin fereastra mașinii spre verdeața din parc și părea aprofundat în contemplarea naturii.

— Dar ce legătură e între toate astea și mine, sau noua mea slujbă?

Reeder se întoarse spre ea.

— D-l Flack e un om foarte răzbunător. Un om într-adevăr excelent, îmi pare rău că trebuie să admit acest lucru. Și acum are ceva contra mea, și așa cum e el, va afla în curând, că eu... hm... că... d-ta îmi ești foarte dragă, d-ră Margaret.

Acum înțelese d-ra Belman. Totul i se lămuri. Purtarea ei față de el se schimbă brusc și-l apucă de braț.

— Înțeleg! Vrei să plec din Londra. Vrei să fiu departe, dacă se va întâmpla ceva. Dar ce se poate întâmpla? E doar închis în Broadmoor?

Reeder se scarpină pe bărbie și se uită cu atenție la plafonul automobilului:

— A fugit de acolo acum o săptămână. Cred că acum e în Londra.

Margaret Belman simți cum i se taie respirația

— Știe italianul, vreau să zic Ravini... de asta?

— Nu încă. Cred însă că o s-o afle curând. Da, da, o s-o afle în curând,

O săptămână mai târziu – Margaret Belman plecase între timp la Larmes Keep, ca să-și ia slujba în primire – dispăruseră toate îndoielile lui Reeder referitor la locul unde s-ar putea afla John Flack.

Margaret Belman se cam certase cu Reeder, chiar în preziua plecării ei din Londra, pe când dejunau împreună. Cearta începu mai întâi cu o glumă – deși Reeder numai pentru glumă nu era dispus în ziua aceea – și anume cu propunerea pe care o făcuse d-ra Belman. Reeder se opuse. De unde luase Margaret curajul să-i spună că el – Reeder – e de modă veche, n-ar fi putut spune. De spus, i-a spus-o însă.

— Natural că ai putea să-ți razi barbetele, spuse fata cu ironie, ai arăta cu cel puțin zece ani mai tânăr.

— Nu cred, draga mea... d-șoară... hm... Margaret, că aș arăta cu zece ani mai tânăr, răspunse Reeder.

O încordare oarecare rămase între ei și d-ra Belman plecă cam indispusă la Siltbury. Totuși, sufletul ei era și mai plin de el, mai ales când i se lămuri că dorința lui ca ea să părăsească Londra era dictată de grija ce-o purta pentru siguranța ei. Abia când se

apropiase de locul de destinație îi veni în minte că și Reeder se găsea într-un mare pericol. Trebuia neapărat să-i scrie imediat și să-i spună că-i pare rău de scena petrecută între ei. Se gândea cine ar putea să fie acel Flack. Numele îi era cunoscut, deși, pe timpul când banda lui Flack ținea lumea în agitație, ea nu se interesa de asemenea lucruri.

D-l Daver, care arăta azi mult mai sanchiu ca altă dată discuta cu ea, scurt timp după sosirea ei la hotel, ce avea de făcut. Munca ce trebuia s-o depună nu era nici grea, nici prea încâlcită, și Margaret constată ușurată că de fapt n-avea să se ocupe de conducerea pensiunii. Conducerea o avea d-na Burton.

Personalul hotelului locuia în două căsuțe clădite cam la vreun sfert de milă depărtare de casa principală. Numai d-na Burton locuia în hotel.

— Suntem între noi, spuse d-l Daver. Servitorii sunt o plagă, așa-i că-mi dai dreptate?... Știu asta... Dacă am avea nevoie noaptea de vreun servitor, îl putem chema prin telefon. Grainger, portarul, are o cheie de la ușa din afară. Nu-i așa că e excelent? Bineînțeles că ești de aceeași părere cu mine.

Convorbirea cu Daver era cam unilaterală, căci răspundea singur la întrebările ce le punea tot el.

Voia tocmai să părăsească biroul d-rei Belman, când aceasta își aminti de marea lui lucrare.

— D-le Daver, știi ceva despre cazul Flack?

Daver încreți din frunte.

— Flackhs?... Stai puțin; ce vrei să spui cu asta?

Margaret îi silabisi atunci numele.

— Un prieten mi-a povestit de el, zise fata. Am crezut că cunoști numele. Flack e o bandă de criminali...

— Flack!... Desigur că cunosc numele ăsta.... Ce interesant! Și d-ta te ocupi cu criminologia?... John Flack. George Flack, August

Flack!... Daver vorbea, extrem de iute, numărând numele fiecăruia pe degetele sale îngălbenite de tutun. John Flack e în închisoare, secția de nebuni, frații, lui au fugit în Argentina. Niște tipi groaznici, groaznici de tot! Ce organizație splendidă e poliția noastră! Și mai ales Scotland Yard-ul. Dar bineînțeles... Flack! Îmi dai dreptate, nu-i așa?

Încreți iar din frunte și clătină din cap.

— Credeam că mă voi putea mulțumi numai cu câteva fraze la descrierea acestei „societăți”, dar materialul meu e din păcate incomplet. Îl cunoști?

Margaret clătină surâzând din cap.

— Nu. N-am avut plăcerea!

— Niște oameni groaznici! Niște creaturi teribile! Dar cine e prietenul d-tale, d-ră Belman?... Mă voi bucura să-i fac cunoștință. Poate că-mi va povesti el mai multe despre acești oameni.

Margaret auzi vorbele astea cu spaimă.

— Nu cred. E foarte puțin probabil că te vei întâlni cu el, spuse ea în pripă, și nici nu cred că prietenul meu va vorbi despre asemenea lucruri, dacă te vei întâlni cu el, a fost o greșeală din partea mea să-l aduc în discuție.

Convorbirea asta i-a dat de gândit d-lui Daver, căci seara, tocmai când se pregătea să părăsească biroul, ca să se ducă să se culce, d-l Daver îi mai făcu o vizită.

— Am recitit rapoartele în privința chestiunii Flack și mă mir că există atât de puțin material. Am la mine o notiță dintr-un ziar, care scrie că John Flack e mort. Acesta a fost individul, pe care l-au trimis la Broadmoor. E într-adevăr mort?

— N-aș putea să-ți spun, răspunse ea nu tocmai conform adevărului. Mi s-a povestit de el, numai ocazional.

— Credeam, spuse Daver scărpinându-se pe bărbie, că ți s-ar fi

spus ceva amănunte, care... d-tale... poate să ți se pară fără importanță, dar care pentru mine...

Daver ezită așteptând.

— Ce ți-am spus, e tot ce știu, d-le Daver.

Margaret dormi foarte bine în noaptea aceea. Foșnetul îndepărtat al pomilor și zgomotul valurilor o legănau în somn.

Lucrul ce avea să-l facă începea pentru ea abia după dejunul pe care-l luă în birou și consta în controlarea facturilor. După toate aparențele, d-na Burton, care îngrijise până acum și de lucrările acestea, ținuse totul în bună regulă. Margaret se aștepta ca lucrul să devină mai intens abia pe la finele lunii când facturile trebuiau plătite. Corespondența însă îi lua cea mai mare parte a timpului. Trebuia să răspundă la vreo sută patruzeci de reflectante la postul pe care-l ocupa ea acum, că slujba era dată. Apoi trebuia să scrie mai multor inși, care voiau să vină să locuiască la Larmes Keep. Scrisorile care conțineau dorința de a locui la Larmes Keep, trebuiau prezentate d-lui Daver, care era foarte ciudat în privința asta. Așa de exemplu:

— Sfinția Sa John Quinton? Nu. Nu. Avem deja un popă în casă. Asta ne ajunge. Scrie-i că ne pare rău, dar suntem ocupați complet. D-na Bragley ar dori să-și aducă fata aici? În nici un caz! Nu vreau să fiu deranjat de copii mici; așa-i că-mi dai dreptate? Văd că și d-ta judeci tot așa. Cine e femeia asta?... Vrea să vie aici să se odihnească după cură; adică, e bolnavă? Nu pot să fac din Larmes Keep un sanatoriu; regret. — Poți scrie tuturor că n-avem loc până după Crăciun. După Crăciun poate să vină cine vrea căci atunci plec eu în voiaj.

Serile îi aparțineau ei. Putea să se ducă, dacă ar fi voit, la Siltbury, care avea două cinematografe cu care se mândrea. D-l Daver îi punea în acest scop automobilul hotelului la dispoziție. Margaret prefera însă să se plimbe prin împrejurimi. Proprietatea

era mai întinsă, decât crezuse ea la început. În partea de sud, terenul se întindea jumătate de milă. Granița spre vest o formau colinele, de-a lungul cărora se ridicase un perete din pietre de vreun metru înălțime. Peretele acesta era necesar, căci colinele cădeau prăpăstios vreo două sute de picioare drept în jos pe niște stânci. Pe teren se începuse amenajarea unui loc pentru golf. Dar se pare că d-l Daver se plictisise înainte de terminarea amenajării.

Cam la o sută de yarzi departe de casă, pe partea dinspre sud-vest se afla un tufiș de rododendron. Examinându-l mai de aproape dădu peste o mică potecă, care o duse pe neașteptate la un puț țărănesc. Zidăria puțului era distrusă, iar gaura era acoperită cu scânduri. Lângă puț se afla o tăbliță de lemn, pe care era scris:

„Puțul acesta a servit între anii 935 până la 1794. Puțul a fost astupat de către actualul proprietar în anul 1914 luna mai. Astuparea a necesitat o cantitate de una sută treizeci și cinci căruțe, cu nisip și pământ."

Pentru Margaret era o plăcere să stea lângă puț și să-și imagineze țăranii care s-au perindat sute de ani prin locul unde stătea ea acum. Ieșind din tufiș, dădu peste Olga Crewe, fata cu obrazul palid.

Margaret nu vorbise încă nici cu preotul și nici cu colonelul. Ea nu-i evitase pe ei și nici ei pe ea. Pe Olga nu o mai văzuse de atunci și ar fi evitat-o acum, dacă aceasta n-ar fi venit spre ea.

— D-ta ești secretara cea nouă, nu-i așa?

Vocea d-rei Olga era muzicală, atrăgătoare, „dulceagă" se gândea Margaret.

— Da. Eu sunt Margaret Belman.

— Presupun că știi cum mă cheamă pe mine. N-o să te plictisești aici?

— Nu cred, răspunse Margaret zâmbind. Găsesc că e un locșor

admirabil!

Privirea Olgăi zbură scrutătoare asupra priveliștii.

— Ai dreptate. E splendid. Foarte frumos... Dar și frumusețea te plictisește cu timpul.

Margaret se miră.

— Ești de mult aici?

— De fapt sunt aici de când eram copilă. Credeam că Joe ți-a povestit asta, căci e un vorbăreț sadea.

— Joe?

— Vizitiul care adună noutăți și le vinde mai departe.

Olga se uită la casă și încreți fruntea.

— Știi cum i se spunea casei înainte vreme? „Casa lacrimilor! Le château des Larmes!"

— De ce?

Olga ridică din umeri.

— Presupun că e o tradiție, încă de pe timpul baronului Augernvert, care a clădit casa. Localnicii i-au schimbat numele în Larmes Keep – locașul lacrimilor... Ar trebui să vizitezi odată celulele subterane.

— Există așa ceva?

— Dacă ai vedea celulele, lanțurile și inelele din pereți, precum și urmele picioarelor goale pe pardoseala netezită, atunci ai putea ghici cum s-a ajuns la numele ăsta.

Margaret se uită spre Larmes Keep. Soarele coborâse în dosul zidurilor și grămada aceea de piatră făcea, în coloritul roșu al razelor de soare, o impresie sobră, plină de mistere.

— Într-adevăr sinistru... exclamă Margaret cutremurându-se.

Olga Crewe râse.

— Ai văzut stâncile? o întrebă ea pe Margaret conducând-o până la parapetul de cărămidă. Rămaseră acolo cam un sfert de oră, cu brațele rezemate pe zid și contemplând prăpastia de sub

ele.

— Angajează ocazional pe cineva, care să te ducă cu barca în jurul fiordului. Stâncile par găurite: atâtea peșteri au. Una din aceste peșteri începe la Țipătul stâncii și duce până sub celule. La reflux, peștera aia e sub apă. Mă miră, că Daver nu scrie o carte despre asta.

În vocea ei răsuna un ton de batjocură fină, care surprinse pe Margaret.

— Uite, colo trebuie să fie intrarea, strigă ea.. arătând spre un vârtej de apă care se întindea până la stâncă.

— Da, răspunse Olga. Dacă apa ar fi umflată, ai observa vârtejul.

Întorcându-se apoi subit spre Margaret, o întrebă dacă a văzut deja strandul și baia. Locul acela era împrejmuit cu pomi și pavat cu plăci de faianță albastră.

— Nimeni nu se scaldă aici, afară de mine. Daver ar muri numai la gândul că ar trebui să sară în apă.

Ori de câte ori amintea numele lui Daver, se simțea în tonul vocii ei o expresie de dispreț. Dar această expresie se simțea și atunci când pomenea de ceilalți musafiri. În timp ce se apropiau de casă, Olga exclamă fără tranziție:

— În locul d-tale nu i-aș povesti lui Daver prea multe, lasă-l mai bine pe el să vorbească.

— Ce vrei să spui cu asta? întrebă Margaret liniștită; dar Olga o părăsi, fără să mai scoată o vorbă și se îndreptă spre colonelul care le aștepta fumând o țigară.

Casa lacrimilor!

Margaret se gândea la numele acesta pe când se pregătea să se culce și cu toată prezența de spirit ce o avea, o trecu un fior rece.

Capitolul IV

Gardianul care făcea serviciul pe Bennet Street, colţ cu Hyde Lane, era stăpân pe porţiunea aceea de loc. Era cam pe la trei dimineaţa; aerul era liniştit, dar apăsător. Undeva prin sudul Londrei se descărcă o vijelie; se auzea zgomotul tunetelor şi al descărcărilor atmosferice. Toţi – atât cei buni, cât şi cei răi, dormeau în Mayfair – cu excepţia lui J.G. Reeder, păzitorul legilor şi spaima criminalilor. Gardianul Drye zări lumină în dosul perdelei şi surâse cu bunăvoinţă. Liniştea era atât de mare, încât auzind zgomotul produs de o cheie introdusă în broască, întoarse capul, deoarece credea că zgomotul provenea de lângă dânsul. Dar uşa casei din imediata sa apropiere rămase închisă. Zări însă, pe treptele unei case mai îndepărtate o femeie sumar îmbrăcată.

— Gardist!

Vocea suna înceată dar foarte insistent. Drye se grăbi într-acolo, mai iute decât suntem obişnuiţi cu graba poliţiştilor.

— S-a întâmplat ceva, d-ră?

Obrazul d-şoarei era „aranjat”. Drye avea experienţă în asemenea lucruri. Obrajii erau fardaţi, ca şi buzele, care luceau de roşii ce erau; luciu surprinzător mai ales la un om căruia îi e frică. Drye presupunea că în împrejurări normale, fata era

drăguță, dar nu-și putu forma nici o părere asupra vârstei ei. Era îmbrăcată cu un capot negru și lung, care era încheiat până sub bărbie. Afară de aceasta, Drye mai băgă de seamă că mâna cu care se ținea de clanță strălucea în bătaia luminii felinarelor de pe stradă.

— Nu știu... precis. Sunt singură în casă... și mi s-a părut... că am auzit ceva.

Toate acestea le spuse într-un suflet. După toate aparențele îi era o frică groaznică.

— Nu aveți servitori în casă?

Gardianul fu surprins și cam neliniștit.

— Nu. Am venit abia pe la miezul nopții din Paris – am închiriat casa cu mobilă cu tot – și mă tem că servitorii au uitat data venirii mele. Eu sunt Lady Granville Fornese.

Drye își amintea că mai auzise numele acesta, un nume cu răsunet, ca numele unei personalități de marcă. Bennet Street era un cartier în care locuiau „asemenea” personalități.

Polițistul se uită atent în holul întunecos.

— Dacă vreți să aprindeți lumina, am să cercetez eu cauza zgomotului.

„Lady” clătină din cap. Drye simțea cum tremură.

— Lumina e deranjată... tocmai acest fapt m-a speriat atâta. La ora unu când m-am culcat, lumina funcționa încă. Ceva m-a deșteptat din somn... nu știu ce... am vrut să aprind lampa de pe noptieră... dar n-a mers. Aveam din fericire în geantă o lampă electrică și am putut face lumină.

Se opri din vorbă și surâse. Drye văzu cum se uita cu frică...

— Am văzut... nu știu ce era... o umbră neagră, ca și când cineva se târa de-a lungul peretelui. Deodată a dispărut... Ușa camerei mele era dată de perete... Și eu am încuiat-o înainte de a mă culca...

Gardianul deschise larg ușa și lumină tot holul cu lampa sa electrică. Lângă perete era o măsuță mică, pe care se afla un aparat telefonic. Drye ridică receptorul dar telefonul nu funcționa.

— E... dar se opri și ascultă.

Undeva sus, se auzea un zgomot slab – scârțâitul unei plăci de parchet, d-na Fornese stătea încă în ușă.

— Aveți cheia ușii de la intrare? o întrebă gardianul revenind la ea.

D-na Fornese clătină din cap negativ.

Drye puse atunci zăvorul.

— Trebuie să telefonez din altă parte. E mai bine pentru d-vs.

Dar ce era mai bine pentru ea? Drye era un simplu gardian și nu știa ce să facă față de situația delicată în care se afla...

— Nu vă puteți duce deocamdată în altă parte, la cunoscuți?

— Nu, răspunse d-na Fornese cu tărie. Dar nu locuiește peste drum d-l Reeder? Mi s-a povestit că...

În casa de peste drum ardea lumină... Drye se uită cam îndoielnic într-acolo. Se știa că acolo se află locuința elegantă a unui domn, care era superior în rang colonelului de poliție. Casa din Bennet Street numărul șapte fusese împărțită de curând în mai multe locuințe și într-una din ele se mutase d-l Reeder. Nimeni nu știa de ce se mutase Reeder în cartierul acela nobil și elegant. Criminalii, ce-i drept, îl considerau ca fiind extrem de bogat; fără îndoială că era bine situat.

Gardianul ezită o clipă. Căută apoi prin buzunare o monedă de valoarea cea mai mică și o aruncă în fereastra luminată a casei din Bennet Street numărul șapte; doamna rămăsese în pragul ușii așteptând. Fereastra luminată fu deschisă imediat.

— Scuzați-mă, d-le Reeder, n-aș putea să vă vorbesc o clipă?

Capul și umerii d-lui Reeder, care apăruseră în pervazul

ferestrei dispărură și Reeder se arătă în stradă imediat după aceea, îmbrăcat complet, așa că se putea crede că a așteptat invitația gardianului. Haina îi era încheiată la toți nasturii, pălăria tare se mutase spre ceafă iar pe nas se legănau o pereche de ochelari, prin care nu se uita de altfel niciodată.

— S-a întâmplat ceva?

— Îmi dați voie să telefonez de la dvs.? Acolo peste drum locuiește o doamnă... Fornese... singură... a auzit pe cineva mergând prin casă... și eu am auzit..

Fu întrerupt de un țipăt înăbușit, urmat de pocnitura ușii casei de la numărul patru care fu închisă cu violență. D-na Fornese dispăruse.

D-l Reeder „zbură” peste stradă. Ajuns la ușă se aplecă, deschise clapa cutiei cu scrisori și trase cu urechea. Nu se auzea decât tic-tac-ul îndepărtat al unui ceasornic.

— Hm, făcu Reeder scărpinându-și gânditor bărbia. Hm, povestește-mi... te rog... încă o dată ce s-a petrecut...

Gardianul repetă totul ceva mai precis.

— D-ta ai pus zăvorul ca să nu poată fi închisă ușa? Foarte bine.

D-l Reeder încreți din frunte. Fără a scoate o vorbă, trecu din nou strada, se urcă în locuința sa, deschise un sertar lateral al biroului său și scoase de acolo o geantă de piele care conținea mai multe instrumente și unelte. Reeder alese trei instrumente de oțel, care arătau ca niște cârlige; băgă unul dintre ele într-un mâner de lemn și reveni la gardian.

— Mă tem... că asta e... nu vreau să zic „contra legii” căci cineva în situația mea nu e în stare să comită o faptă nelegală... să zicem „neobișnuit”!

Vorbind așa cu voce înceată, ca și când și-ar cere scuze, lucra la broasca ușii învârtind instrumentul când la dreapta, când la

stânga, reușind în cele din urmă să deschidă ușa.

Luă lampa electrică din mâna polițistului și lumină holul de jur împrejur. Nu se mișcă nimic. Lumină scara și ascultă cu capul plecat. Neauzind nimic se apropie fără zgomot.

Gangul mergea de la piciorul scării la o ușă care ducea probabil spre încăperile servitorilor.

Gardianul se miră că d-l Reeder cercetă mai întâi această ușă. Ea era încuiată. Reeder se aplecă și privi prin gaura cheii.

— A fost cineva... sus? începu să vorbească gardianul cu ezitare.

— Da. A fost cineva sus, repetă d-l Reeder, care se gândea la altceva. Ai auzit trosnind parchetul, mi se pare.

Se înapoie la scară și se uită în sus. Lumină apoi podeaua.

— Nu e rumeguș pe jos. Vasăzică n-a întrebuințat metoda asta.

— Să mă duc sus, domnule? întrebă Drye și ridică piciorul, dar fu tras înapoi de Reeder, cu o putere pe care nimeni n-ar fi bănuit-o în omul acela cu aparența obosită.

— Mai bine nu, amice. Dacă „doamna” e sus, atunci ne va auzi vocea. Dar nu e sus.

— Poate e în bucătărie? întrebă uluit polițistul.

D-l Reeder clătină cu tristețe din cap.

— Din nefericire, femeile moderne nu-și pierd timpul prin bucătărie, spuse el însoțind vorbele cu un gest de nerăbdare. Era însă greu de spus, dacă gestul acela era în legătură cu părerea lui asupra calităților casnice ale femeilor moderne. Reeder era complet adâncit în gânduri. Îndreptă iar lumina lămpii spre ușă.

— Îmi închipuiam eu asta spuse el ușurat. Dă-mi te rog unul din bastoanele de acolo.

Gardianul îi îndeplini porunca și-i aduse un baston lung din lemn de nuc cu mânerul îndoit.

După ce-l examina câtva timp, continuă:

— Bastonul e plin de praf și a rămas de la fostul proprietar. Bastonul a fost cumpărat din Elveția.

— Probabil că nu te interesezi de povești detective și n-ai auzit de acela ale cărui metode le imit eu acum.

— Nu domnule, răspunse Drye, care nu înțelegea nimic din toate astea.

Reeder examina bastonul încă o dată.

— Păcat că nu e o undiță. Rămâi aici și nu te mișca!

Se furișă apoi în genunchi pe scară în sus, gesticulând cu bastonul ca un caraghios. Ținea bastonul cu mâna întinsă. Se târî din ce în ce mai sus...

— N-aș putea... începu gardianul, dar fu întrerupt de o explozie asurzitoare.

Aerul se umplu deodată cu praf și fum; se auzi trosnet de lemn și se împrăștie un miros de praf de pușcă. Zăpăcit și incapabil să se miște, gardianul se uită la Reeder, care ședea pe scară și își curăța haina de bucățele de lemn și praf.

— Poți să vii acum la mine, spuse Reeder liniștit.

— Ce... ce a fost asta? bâlbâi gardianul.

Dușmanul jurat al tuturor criminalilor își șterse pălăria cu multă îngrijire. Drye nu-l putea vedea însă, din cauza întunericului.

— Vino încoace.

Drye se repezi în sus pe scară și îl urmă pe Reeder pe coridorul larg până ce acesta se opri în fața unui instrument curios care nu era altceva, decât o armă construită și așezată în așa fel că glonțul tras din ea, trebuia să nimerească pe acela care urcă scara.

— Perpendicular pe scară, explică d-l Reeder, era întins un șnur negru. Oricine ar fi rupt sau ar fi atins acest șnur, ar fi făcut

ca arma să se descarce.

— Dar... însă... femeia aceea? Reeder tuși.

— Nu cred că se mai găsește pe aici. Presupun că a șters-o prin ușa din dos. De fapt, îmi pare rău de ea – aventura aceasta s-a petrecut cam târziu așa că nu mai poate să apară în ziarele de dimineață știrea că n-am murit... Astfel că dama aceea va aștepta până la apariția ediției a doua ca să aibă această decepție.

Gardianul răsuflă adânc.

— Mi se pare că trebuie să raportez cele întâmplate, domnule.

— Și eu cred asta, oftă d-l Reeder. Și încă ceva, cheamă-l pe inspectorul Simpson la telefon și spune-i să vină aici, căci vreau să-i vorbesc.

Gardianul ezita încă.

— N-ar fi mai bine dacă am percheziționa mai întâi casa? Poate că femeia a fost îndepărtată de hoți.

Reeder clătină însă din cap.

— Nici o femeie n-a fost îndepărtată, spuse el cu tărie. Singurul lucru ce a fost îndepărtat cu adevărat, este una din teoriile de predilecție ale lui Simpson.

— Dar... d-le Reeder, pentru ce a venit femeia aceea la ușă?

D-l Reeder îl mângâie pe braț – așa cum o mamă își mângâie copilașul care i-a pus o întrebare năstrușnică.

— Femeia aceea a așteptat o jumătate de ceas la ușă; o jumătate de ceas încheiată, dragul meu, și spera – contra oricărei logici – că îmi va atrage atenția. Am observat-o de la una din ferestre, care... hm... nu era luminată. N-am vrut să mă vadă pentru că... hm... am dorința vie să mai trăiesc încă un timp oarecare.

Și Reeder se retrase în locuința sa.

Capitolul V

Reeder explică inspectorului Simpson, care-l vizită îndată, motivele unor anumite prezumții.

Reeder își scosese ghetele și îmbrăcase o pereche de pantofi de catifea curios pictată. În colțul buzei îi atârna o țigaretă.

— Nu admit o clipă măcar, că prietenul meu Ravini are vreun amestec în atentatul acesta. Ravini nu lucrează așa de... hm... fin, afară de asta n-are decât foarte puțină imaginație și nu e deloc inteligent. Vei afla odată, că atentatul acesta a fost plănuit de mult timp, cu toate că a fost pus în aplicare abia azi. Casa cu numărul 307 din Bennet Street aparține unui domn bătrân care trăiește mai ales în Italia. Casa asta se închiriază mobilată de mulți ani. E nelocuită abia de o lună.

— Presupui deci, că indivizii aceia oricare ar fi ei, au închiriat locuința...

Reeder clătină din cap în sens negativ.

— Mă îndoiesc și de aceasta. Probabil că au avut permisiunea să viziteze locuința și au scăpat într-un fel sau altul de administratorul ei. Ei știau că am să fiu astă-seară acasă. Căci stau totdeauna acasă, de când..., d-l Reeder tuși jenat..., o prietenă bună a mea, a părăsit Londra. Nu mă duc singur nicăieri. Nu-mi place.

Pe obrazul lui flutură un surâs și spre spaima lui Simpson... Reeder se roși.

— Acum câteva săptămâni, continuă el încercând în zadar să apară indiferent, luam masa în oraș, mă duceam la vreun concert sau la vreun teatru să văd o melodramă pentru care am o predilecție atât de mare.

— Pe cine bănuiești? îl întrebă Simpson, care nu fusese chemat cu noaptea în cap ca să discute calitățile unei melodrame. Pe cine bănuiești? Pe Gregory, sau pe Donovan? Aceștia erau capii a două bande care aveau destule motive să nu fie mulțumiți nici de Reeder și nici de metodele lui.

Reeder clătină iar din cap.

— Pe nici unul din ei. Cred, mai bine zis sunt sigur, că în cazul de față, trebuie să revenim la „afaceri” vechi de tot!

Simpson holbă ochii.

— Doar nu vrei să spui că Flack...? întrebă el neîncrezător. Flack se ține la adăpost... ăsta nu începe atât de curând ceva...

Reeder dădu din cap.

— John Flack. Cine altul ar fi putut concepe un astfel de plan? Și cine altul l-ar fi putut pune în aplicare, decât el? Un plan detaliat atât de artistic! Și apoi d-le Simpson – Reeder se aplecă spre el și-l atinse cu degetul pe piept – de când Flack a fost internat la Broadmoor, nu s-a mai petrecut în Londra nici o crimă mai de seamă. Într-o săptămână o să avem cea mai mare crimă din câte s-au întâmplat până acum! Creierul său nebun o și pregătește!

— Flack și-a terminat cariera, spuse Simpson încrețindu-și fruntea.

Reeder zâmbi.

— Să avem răbdare. Mica aventură de astă noapte e numai un foc orb. O nimica toată. Dar... sunt foarte mulțumit că nu mănânc

zilele astea... hm.. în oraș. Pe de altă parte însă, se știe că prietenul nostru Georgio Ravini, ia masa cu predilecție în oraș... Te-ar deranja să întrebi secția din Vine Street, dacă li s-au raportat oarecari nenorociri?

Circumscripția din Vine Street, unde se cunoaște în amănunt felul de trai al unor anumiți oameni, făcu imediat cunoscut că George Ravini părăsise Londra. Se zicea că a plecat la Paris.

— Drăguțul de el, spuse Reeder în felul său neglijent și indiferent. E foarte cuminte din partea lui Georgio și ar fi și mai cuminte dacă ar rămâne definitiv acolo.

Simpson se sculă de pe scaun și se scutură. Inspectorul era un om voinic și curajos, care avea obiceiul acesta curios.

— Mă duc la prefectură să raportez cele petrecute. Poate că totuși n-a fost Flack. John e șeful unei bande de tâlhari și nu poate începe nimic fără ea. Oamenii săi sunt împrăștiați în toată lumea. Cei mai mulți sunt în Argentina...

— Ha! ha! râse Reeder.

Râsul acesta n-avea nici urmă de veselie în el.

— De ce râzi? Reeder se scuză imediat.

— A fost un râs mai mult... sceptic. Argentina? Parcă tâlharii se duc într-adevăr în Argentina.... exceptând bineînțeles tâlharii descriși în romanele acelea splendide pe care lumea le citește în tren! Presupunerea aceasta e o tradiție încă de pe timpul când între ambele țări nu existau tratate de extrădare. Răspândiți în toată lumea?!... Posibil! Aștept cu nerăbdare ziua când îi voi avea pe toți sub un singur acoperiș. Dimineața aceea o să fie tare plăcută pentru sufletul meu, d-le Simpson, când voi putea să alerg prin galeriile închisorii și să mă uit prin pătrățelele mici ale ușilor și să-i văd pe iubiții mei cum cos saci poștali!... Nu există ocupație mai liniștitoare pentru nervi, decât cusutul! Între timp ia însă seama la băncile d-tale! — Bătrânul John Flack are deja

şaptezeci de ani şi nu mai are timp de pierdut. — Zilele ce vin ne vor arăta cum se scrie istoria în City. Aş vrea sa ştiu unde l-aş putea găsi pe d-l Ravini!

George Ravini nu aparţinea acelui fel de oameni, a căror fericire atârnă de părerea pe care o aveau semenii săi despre el; altfel şi-ar fi petrecut toată viaţa în tristeţe. Acum, tocmai în locuinţa sa din Half Moon Street, discuta despre interesanta personalitate a lui Reeder, la un pahar cu vin şi fumând o ţigară excelentă. Locuinţa sa era un mic cămin, însă încărcat cu de toate. Deviza de predilecţie a lui Ravini era: cei mai bun dintre cele bune, şi din aceasta cât mai mult posibil! Salonul său reamintea ceasornicele cele mari franceze, supraîncărcate cu aur şi email. Peste tot aur şi email, dacă nu era mătase sau pluş. — Tocmai explica lui Lew Steyne, un fel de „locotenent" al său:

— Dacă bătrânul ăla cum naiba-i zice, ar şti într-adevăr numai jumătate din ce spune că ştie, atunci aş pleca imediat cu trenul la Bordighera. Dar Reeder blufează. E şiret el, nu e vorba, dar tot aşa e mai mult sau mai puţin oricare copoi pe care-l întâlneşti!

— Reeder poate să mai înveţe ceva de la tine, răspunse Lew linguşitor. Ravini surâse plin de mândrie răsucindu-şi mustăcioara...

— Nu m-aş mira deloc dacă acest cavaler bătrân s-ar prăpădi după fată. Mai şi decembrie, poţi să-ţi imaginezi o astfel de împerechere?

— Cum arată fata? întrebă Lew. N-am văzut-o încă.

Ravini îşi sărută transportat vârful degetelor.

— Pe mine nu poate în nici un caz să mă sperie d-l Reeder –

tu, Lew, știi cum sunt eu. Dacă vreau să am ceva, nu mă las până ce nu îl am. N-am văzut încă așa o fată. „Doamnă” din cap până-n picioare și așa mai departe. Nu pot înțelege ce a găsit în paraliticul ăla!

— Femeile sunt curioase, opina gânditor Lew, nici nu-ți vine să crezi că o dactilografă să te trateze pe tine cu un refuz.

— Refuz? Prostie! Nu i-am fost prezentat, asta-i totul. Dar n-avea grijă, o să vină și asta. Unde e acum?

— În Siltbury, răspunse Lew.

Scoase din buzunar o bucată de hârtie, o desfăcu și citi cuvintele scrise cu creionul.

— Larmes Keep, Siltbury – în sudul Angliei. Am urmărit-o când a plecat din Londra. Bătrânul Reeder a condus-o la gară și făcea o mutră tot așa de veselă, ca și o pisică pe care o scalzi.

— Într-o pensiune? Ciudată ocupație!

— E secretară, repetă Lew pentru cel puțin a patra oară, căci Ravini era dintr-acei oameni cărora le place să li se repete de nenumărate ori unul și același lucru.

— Casa nu e o pensiune obișnuită – e numai pentru oamenii bogați. O cameră costă douăzeci de lire pe săptămână și zici bogdaproste dacă te primește.

Ravini se scarpină pe bărbie și reflectă.

— Anglia este o țară liberală – cine mă poate împiedica să locuiesc în... cum naiba-i zice? Larmes Keep? Nu m-am mulțumit sau resemnat vreodată cu un „nu” spus de o femeie. De cele mai multe ori femeile nici nu o cred prea în serios. În tot cazul trebuie să-mi dea o odaie, dacă sunt în stare să plătesc.

— Și dacă-i scrie lui Reeder?

— Las-o să scrie! Ravini vorbea pe un ton provocator, orișicare i-ar fi fost părerea intimă. Ce-mi pasă mie? Doar nu e o crimă să-ți plătești chiria într-o pensiune?

— Încearcă-ți norocul cu unul din inelele tale, rânji Lew.

Ravini se uită cu admirație la inelele norocoase.

— Nu pot să le scot de pe deget și nici nu mă gândesc să mă despart de unul din ele pentru atâta lucru. O să-mi cadă în mreajă, n-avea grijă, las-o mai întâi să mă cunoască ceva mai bine.

O coincidență ciudată făcu să se întâlnească a doua zi de dimineață, tocmai când ieșea din Half Moon Street, cu singurul om din lume, pe care n-ar fi voit să-l vadă. Din fericire, Lew îi dusese geamantanul la gară, așa că nu se putea deduce nimic din înfățișarea lui Ravini, că e în drum spre o aventură galantă.

Privirea lui Reeder se îndreptă spre „inelele norocoase”, care luceau în lumină. Păreau că exercită o atracție deosebită asupra detectivului.

— Ei Georgio, ce face norocul? George surâse mulțumit de sine. Și încotro-ți îndrepți pașii în dimineața aceasta splendidă de toamnă? Sau te duci să-ți procuri la iuțeală o viză pe pașaport?

— Mă duc să mă plimb puțin, răspunse Ravini, pentru sănătatea mea. Și continuă ceva cam ironic:

— Dar ce s-a întâmplat cu copoiul d-tale, pe care l-ai trimis să mă urmărească? Nu l-am mai văzut de mult.

Reeder se uită în zare.

— N-a fost niciodată prea departe de d-ta, Georgio, îi răspunse el prietenos. Noaptea trecută s-a luat după d-ta de la Flotsam și până la serata aceea ciudată la care ai luat parte în Maida Vale și de acolo te-a condus acasă la două și un sfert.

Georgio își pierdu puțin cumpătul.

— Doar n-ai să mă faci să cred, că... Se uită în jurul său, dar nu zări decât pe un domn bine îmbrăcat cu joben.

— Doar n-o fi ăsta?

— Nu.

Ravini părăsi Londra ceva mai târziu, căci abia pe la două reuși să se debaraseze de urmăritorul său și să se urce în expresul care ducea spre sudul Angliei.

Și pe el îl duse tot vizitiul acela bătrân, care o dusese și pe d-șoara Belman, pe drumul întortocheat printre coline și prin poarta de la Larmes Keep, depunându-l în fața hotelului. Un portar mai în vârstă, îmbrăcat într-o elegantă uniformă îl întâmpină întrebându-l:

— Domnul...?

— Ravini. Nu sunt anunțat.

Portarul clătină din cap.

— Mă tem că ați venit degeaba. D-l Daver are un principiu; nu acceptă musafirii care nu și-au rezervat camere mai din vreme. Am să întreb pe secretară.

Ravini îl urmă în holul mare și elegant și se așeză comod într-unul din fotoliile splendide care se aflau acolo. Casa asta era – lucru ce-l constată Ravini imediat – cu totul altceva decât pensiunile obișnuite. Chiar și pentru un hotel era prea luxos mobilat. Nu zări alți musafiri. În fine auzi pași apropiindu-se și se sculă de pe scaun, ca să o aștepte pe Margaret Belman, care deși se uită neprietenoasă la el, totuși nu trăda cu nici un semn că-l recunoscuse.

— Proprietarul nu primește din principiu musafiri, fără să se fi înțeles în prealabil cu ei prin scris.

— Regret, dar nu vă putem da camera dorită.

— Dar am scris proprietarului, răspunse Ravini, căruia nu-i lipsea niciodată o minciună, oricât de sfruntată ar fi fost. Fii drăguță, duduie, lasă-te încântată și ajută-mi să rămân aici.

Margaret ezită. Ar fi preferat să dea ordin portarului să ducă geamantanul d-lui Ravini înapoi, în trăsura care aștepta.

Se gândi însă, că ea nu era decât o roată în carul întreprinderii

și că nu trebuia să se lase târâtă de prejudecăți în îndeplinirea îndatoririlor sale.

— Așteaptă, te rog, spuse ea lui Ravini și se duse să-l întrebe pe Daver.

Marele criminolog era adâncit într-o carte, când Margaret intră și-i spuse despre ce e vorba.

Daver se uită la ea peste ochelari.

— Ravini? Un străin...? Bineînțeles că e străin. Un străin deci, în zidurile noastre! E ceva neobișnuit, dar în împrejurările date, cred că putem face o excepție.

— Ravini nu face parte din acei oameni pe care i-ați putea primi, d-le Daver. Un cunoscut al meu, care cunoaște categoria aceasta de indivizi, mi-a povestit că Ravini aparține unei bande de criminali.

— Criminal! Ce ocazie strălucită să cunosc de aproape asemenea oameni! Îmi dai dreptate, nu-i așa? Știam asta! Lasă-l să rămână aici. Dacă mă plictisește, îl dau pur și simplu afară.

Margaret se înapoie indispusă, având impresia că e cam prostuță. Pe Ravini îl găsi în hol. Își răsucea mustăcioara și părea mai puțin sigur de sine, de cum îl lăsase ea.

— D-l Daver spune că poți rămâne aici. Am să trimit imediat menajera, spuse ea și se duse s-o caute pe d-na Burton, spre a-i da nenorocitei aceleia instrucțiunile necesare.

Îi era necaz pe sine însuși că nu-i vorbise lui Daver mai apăsat. Putea să-i spună că dacă Ravini rămâne, pleacă ea. Ar fi putut chiar să-i spună și motivul, de ce nu vrea ca italianul acela îngâmfat să rămână la ei. Ce-i drept, spre mulțumirea ei, Margaret nu avea nimic de-a face cu musafirii, dacă aceștia nu aveau nevoie de ea. Ravini era însă prea șiret ca să abuzeze.

În seara aceea, după ce se retrase în camera ei, se așeză la masă și îi scrise o scrisoare lui Reeder. Se răzgândi însă și o rupse. Nu

putea doar să se adreseze d-lui Reeder în toate ocaziile. Bietul om avea destul de furcă cu grijile lui și Margaret avea dreptate, căci în clipa aceea Reeder examina cu atenție cursa ce i se pusese în casa din fața locuinței sale și care putea și trebuia să-l nimicească.

Capitolul VI

Trebuie s-o recunoaștem, Ravini n-a încercat să se apropie de tânăra fată, deși o văzuse din depărtare. A doua zi după sosirea sa la Larmes Keep trecuse pe lângă ea, salutând-o scurt. Se părea că găsise o ocupație nouă sau că urmărea alt scop, căci mai tot timpul stătea cu Olga Crewe. Margaret îi văzu seara cum stăteau rezemați de parapetul stâncilor. Ravini părea să fie extraordinar de mulțumit de sine. Îi arăta d-șoarei Olga inelele sale norocoase. Margaret văzu cum Olga se uită atentă la inele și făcea impresia că și dânsa spusese ceva relativ la ele, căci Ravini izbucni într-un râs zgomotos.

Abia a treia zi de la sosire, Ravini se adresă tinerei fete, când se întâlniră întâmplător în hol. Margaret ar fi trecut pe lângă el, dar Ravini o opri în drum.

— Sper că nu ești supărată pe mine, d-șoară Belman. N-am să te plictisesc în nici o direcție. Iar pentru cele întâmplate în trecut, sunt cu plăcere dispus să-ți cer scuze. Poate un cavaler să facă mai mult?

— Dar, d-le Ravini, nici nu știu pentru ce ai avea să-mi ceri scuze, întâmpină Margaret politicoasă și ușurată. Și adăugă: Mi se pare că-ți place aici, căci faci impresia că ai găsit cura care te interesează!

— Aici e pur și simplu splendid, răspunse exaltat Ravini, căruia îi plăceau superlativele. Dar spune-mi, te rog, cine e tânăra d-șoară Olga Crewe? E o ființă încântătoare! exclamă Ravini, și „Lady” din cap până-n picioare! Crede-mă. Acestea au ceva deosebit, sunt cu totul altfel, decât dactilografele, vânzătoarele sau fetele de aceeași categorie. Și pe d-ta te consider ca pe o doamnă, deși scrii la mașină. Am de gând să-mi aduc automobilul și să fac excursii cu d-șoara Crewe. Sper că nu ești geloasă?

Umorul învinse în Margaret necazul. Și în drum spre birou râdea încet pentru sine însăși. Îndată după aceea Ravini plecă cu Olga și ambii reveniră pe la unsprezece. Margaret văzu că tânăra fată arăta mai palidă ca de obicei. Olga trecu pe lângă ea fără să scoată o vorbă și urcă în grabă scara. Ravini era roșu la față și-n ochii săi lucea o licărire ciudată.

— Mâine plec la Londra, cu primul tren. Nu e nevoie să-mi comanzi trăsura, pot să mă duc și pe jos la gară!

— Te-ai săturat de Larmes Keep?

— Ce face? Să mă satur de Larmes Keep? hm... din contra! aici e bine de mine!

Își trecu cu mâna prin păr și Margaret observă că mâna-i tremură atât de tare încât inelele norocoase luceau ca focul. Margaret așteptă până ce și Ravini dispăruse, urcă scara și bătu la ușa camerei d-șoarei Crewe a cărei odaie era lângă a ei.

— Cine e?

— D-șoara Belman.

Ușa fu deschisă. Camera era semi luminată de o singură lampă, așa că Margaret nu putea vedea trăsăturile feței celeilalte.

— Ce dorești?

— Pot să intru? Aș vrea să-ți spun ceva.

Olga ezită o clipă și-i spuse apoi:

— Poftim înăuntru. Am plâns. Sper că nu te deranjează.

Ochii Olgăi erau roșii și se vedeau încă urmele lacrimilor.

— Locul acesta blestemat mă indispune atât, se scuză Olga, ștergându-și obrazul cu o batistă. Ce vrei să-mi spui?

— Ravini... nu știu... dacă-ți este cunoscut... e un criminal!

Olga se uită speriată la ea.

— Ravini? răspunse ea încet. Dar de ce îmi povestești lucrul acesta?

Margaret se găsea într-o situație neplăcută.

— Nu știu singură... am impresia că v-ați împrietenit... a fost foarte îndrăzneț din partea mea să-ți spun.

— Și eu găsesc asta, răspunse Olga rece și disprețul ce-l arăta, era atât de mare, încât Margaret se făcu roșie ca focul.

Margaret, când se duse la culcare, era supărată pe sine însăși și se știe că supărarea e un prieten rău al somnului. Se zvârcolea în pat, căuta să uite că există pe lume oameni ca Olga Crewe și Ravini, încerca apoi toate mijloacele să adoarmă și mai că adormise, când...

Sări în sus. Auzi cum la ușa ei degete de om zgâriau lemnul. De fapt nu era nici zgâriat nici bătaie în ușă... Margaret se dădu jos din pat, aprinse lampa, se duse încet spre ușă și lipi urechea. Cineva se afla de partea cealaltă.

— Cine e acolo?

— Deschide-mi ușa... lasă-mă înăuntru!

Era mai mult o șoaptă, plină de spaimă, dar Margaret recunoscu vocea. Ravini!

— Nu pot să te las înăuntru. Pleacă de aici, imediat, altfel chem portarul!

Apoi auzi un sunet, un sunet înăbușit... un fel de plânset... ce rușine! Un bărbat! Și apoi tăcere. Inima Margaretei bătea să se spargă. Stătea la ușă cu urechea apăsată pe lemn și asculta, dar

nu mai auzea nimic. Restul nopții îl petrecu șezând în pat... cu urechea atentă, cu auzul încordat...

Ziua se ivi – soarele răsări... Margaret adormi în fine și se deșteptă abia când servitoarea îi aduse ceaiul. Zări ceva la ușă, care-i atrase atenția.

— Avem o dimineață splendidă, îi spusese dolofana servitoare.

Margaret aprobă dând din cap. După ce plecă servitoarea deschise din nou ușa și cercetă iar ceea ce-i atrăsese atenția. Era o bucățică de stofă, care rămăsese agățată în ușă. Margaret o luă și se uită la ea. Era o bucățică de mătase roză de formă triunghiulară. Gânditoare o puse pe noptieră. Lucrurile acestea trebuiau să se isprăvească. Era decisă să plece înapoi la Londra, dacă Ravini nu părăsea singur pensiunea încă în ziua aceea, sau dacă d-l Daver nu-i va spune să plece.

Când ieși din cameră, se întâlni cu servitoarea.

— Domnul de la numărul șapte a plecat, domnișoară. Dar și-a uitat pijamaua aici.

— A plecat?

— Probabil că a plecat încă de aseară. Patul său e neatins.

Margaret o urmă pe coridor până la camera lui Ravini. Geamantanele acestuia dispăruseră, pijamaua se afla aruncată pe pat. O pijama de mătase roz. Margaret se uită mai de aproape la pijamaua aceea și observă că e ruptă la piept. O bucățică de mătase triunghiulară lipsea...

Capitolul VII

În noaptea în care un bătrân agil sărea peste zidul împrejmuitor al închisorii, oprindu-se numai o clipă, ca să-și șteargă cu iarbă sângele de pe mâini – se întâlnise în curtea închisorii cu un gardian – și în timp ce pornea vesel în direcția Londrei, căutând la fiecare cotitură a drumului automobilul care trebuia să-l aștepte, în noaptea aceea viața mai multor oameni fu tulburată și pentru cel puțin trei oameni, ziua morții fu înregistrată în cartea destinului.

Prefectura Poliției din Londra nu ezita de obicei să comunice publicului dorințele sale, cu ajutorul presei. Evadarea unui criminal nebun, nu este însă o chestiune a cărei comunicare publică să fie atât de grabnică. Nu o dată se ceruse ajutorul publicului pentru prinderea bătrânului John Flack — însă zadarnic. Atât descrierea persoanei lui, cât și locurile unde se ascundea, erau comunicate publicului, fără ca această publicitate intensă să fi avut vreun rezultat.

La o conferință la Scotland Yard luase parte și d-l Reeder; în jurul mesei ședeau cinci bărbați serioși. Subiectul discuției era în primul rând: „aur nebătut în monede” și „spioni” cu care expresie elegantă erau desemnați copoii poliției.

„John” fusese prins în sfârșit prin trădare. Ravini, care era

unul din cei mai activi capi de bandă, fusese angajat să „acopere” spargerea la banca Leadenhall. Aur în lingouri era specialitatea lui John Flack – dar prezenta interes și pentru Ravini.

Încercarea fu încoronată de succes. Într-o duminică dimineața două automobile ieșeau din curtea băncii Leadenhall. Lângă șoferul fiecărui camion ședea câte un gardian în uniformă – în interiorul fiecăruia se afla alt gardian. Un gardian adevărat care văzuse camioanele ieșind din curtea băncii, nu se miră deloc, căci prezența gardienilor lângă șoferi îl liniștise. Afară de asta, lucrul acesta nu era ceva neobișnuit. Se întâmplase deseori ca să se transporte duminică dimineața aur și hârtii de valoare. Însă, în cazurile acestea, poliția se anunța din vreme. Gardianul adevărat telefonă cele văzute secției polițienești din Old Jewry; dar... John Flack era deja departe.

Ravini, care fusese tras pe sfoară la împărțeală, l-a denunțat pe bătrânul Flack, de necaz... Aurul furat nu s-a mai găsit însă niciodată.

Ascunzătoarea lui John Flack de asemenea n-a putut fi găsită cu toate cercetările. Nici un hotel, nici o pensiune n-a rămas fără să fi primit fotografia lui John, dar nici un om nu s-a găsit care să-l fi recunoscut!

Nici cercetările care au urmat arestării sale, n-au adus nimic nou la iveală. S-a dat, ce-i drept, de locuința lui, o cameră mobilată în Bloomsbury. Dar nu s-a găsit nimic care să fi dat cea mai mică îndrumare asupra locului unde își avea cartierul general. Probabil că nici nu avea așa ceva. Membrii bandei sale erau angajați și concediați, după necesitate. Era însă limpede că bătrânul John avea un fel de stat major în jurul său, care-l ajuta.

— Fie și așa sau altfel, spunea grăsunul Bill Cordon, capul celor cinci, acum n-o să se mai atingă de aur în lingouri, are destul de furcă să găsească o cale s-o șteargă din țară.

Reeder clătină din cap.

— Natura unui criminal poate să sufere o schimbare. Mândria sa însă, nu, spuse el în felul său bombastic de a vorbi, Flack nu e deloc mândru cu crimele comise de el, ci cu tâlhăriile care i-au reușit. Revenirea la libertate o va face cunoscută ca de obicei.

— Banda sa e împrăștiată în toată lumea..., începu să vorbească Simpson.

J. G. Reeder îl făcu însă să tacă, cu un surâs trist și dulceag.

— Avem destule dovezi, d-le Simpson, că banda iar s-a adunat laolaltă. Evadarea lui Flack dintr-o instituție... hm... folositoare, în care fusese internat, dă dovada unei conlucrări excelente. Frânghia, cuțitul cu care l-a ucis pe nenorocitul acela de gardian, uneltele ce le-a avut, siguranța absolută că-l va aștepta un automobil, toate acestea sunt semne ale unei conlucrări în bandă. Și ce a făcut d-l Flack...

— Pentru Dumnezeu, nu-l mai numi d-l Flack, exclamă Bill Gordon.

J. G. Reeder clipi din ochi.

— Am un respect de neînlăturat față de bătrânețe, răspunse el cu vocea înceată, dar un respect și mai mare față de moarte. Sper să-mi pot arăta în scurt timp stima față de Flack, într-o măsură și mai mare.

— Dacă e vorba de o bandă, îi întrerupse Simpson perorația, cine sunt ajutoarele sale? Cei vechi sunt prin închisori, sau sunt fugiți în străinătate. Știu la ce te gândești, d-le Reeder. Te gândești la ceea ce s-a petrecut noaptea trecută. Și eu am reflectat asupra faptului. Cred că pistolul acela n-a fost montat de John Flack, ci de un membru al altei bande. Știi doar că Donovan a ieșit din închisoare. Tocmai el n-are prea multe motive să te îndrăgească!

Reeder ridică mâna în semn de protest.

— Din contra, dragă Simpson. Joe Donovan, pe care l-am întâlnit azi dimineață, era foarte comunicativ și regreta cuvintele neprietenoase, pe care le spusese despre mine, când a părăsit judecătoria din Old Bailey. Donovan locuiește în Kilburn și a fost aseară, cu nevasta și fiica sa, la un cinematograf din cartier, nu, n-a fost Donovan. De altfel e prea prost pentru așa ceva. Numai John Flack, cu pasiunea sa pentru dramatism, putea să înscenează comedia aceea care era cât pe aici să devină o dramă.

— Mi s-a spus că era cât pe aici să te omoare, observă Bill.

Reeder clătină din cap.

— Nu m-am gândit la tragedia aceasta specială. Aveam de gând să sparg ușa de la bucătărie, înainte de a sui scara. Dacă o făceam, cred că l-aș fi putut împușca pe Flack și cu asta s-ar fi terminat toate reflecțiile și grijile.

Simpson examina câteva acte, pe care le avea pe masă în fața sa.

— Dacă Flack vrea să pună mâna pe lingouri de aur, atunci are puține șanse. Singurul transport mai mare este acela în valoare de una sută douăzeci mii de lire, care se expediază mâine sau poimâine la Tilbury de către Banca Angliei. E exclus ca Flack să poată organiza într-un timp atât de scurt un furt atât de important.

Reeder se trezi subit și deveni foarte atent.

— O sută douăzeci mii de lire, spuse el, frecându-se nervos pe bărbie. Zece tone. Se expediază cu trenul?

— Nu. Cu camioanele. Transportul e însoțit de zece oameni înarmați. Unul de fiecare tonă. Cred că nu e nevoie să te îngrijești de data aceasta.

Buzele d-lui J. G. Reeder se ascuțiră ca și cum ar fi vrut să fluiere. Dar spuse numai:

— Flack e de meserie chimist. Nu cred să mai găsim în toată

Anglia un chimist-criminal mai bun decât Flack.

— De ce spui asta? întrebă Simpson încrețind din frunte.

Reeder ridică din umeri.

— Eu am un fel de al șaselea simț – parcă se scuză *de infirmitatea asta – și fac o legătură între orice* bărbat sau femeie, pe care îi întâlnesc, și am o particularitate deosebită. Dacă mă gândesc de pildă la d-ta, d-le Simpson, fără să vreau am impresia vizionară a unei lupte de box, la care am avut plăcerea să te văd pentru prima dată. (Simpson, care era amator-boxeur categoria grea, rânji mulțumit). Și când gândurile mele sunt ocupate cu Flack, nu-l văd altfel decât într-un laborator, înconjurat de aparate și instrumente, cum le au chimiștii. În ceea ce privește mica afacere de aseară, țin să spun că mă așteptam la așa ceva. Presupuneam o cursă, în adevăratul sens al cuvântului. Odată s-a mai încercat un asemenea truc cu mine. Cineva a tăiat cu fierăstrăul o treaptă a scării, așa că ar fi trebuit neapărat să cad pe cuiele ascuțite aflate dedesubt, dacă aș fi călcat pe treapta aceea. Primul lucru ce l-am făcut, când am intrat în casă, a fost să caut rumeguș de lemn și când nu l-am găsit, m-am gândit la pistolul care se descarcă singur.

— Dar de unde ți-a venit ideea, că e ceva în neregulă acolo? întrebă Bill Gordon curios.

— Am predispoziții criminale, răspunse J. G. Reeder.

În drum spre locuința sa, gândurile îi erau ocupate pe de o parte cu Margaret Belman, care se afla în siguranță acolo în Sussex, pe de altă parte cu aptitudinile unui campion de a putea transporta una sută douăzeci mii de lire. Pe J. G. Reeder îl interesau întotdeauna amănuntele acestea mici. Primul lucru ce-l făcu sosind acasă, fu să intre în legătură telefonică cu o casă de transporturi, ca să afle dacă asemenea camioane erau uzitate. Avea intuiția, că dacă Flack pusese ochii pe transportul acesta,

atunci el se efectua numai într-un singur camion. Nici el singur nu-și dădea seama de ce presupunea lucrul acesta. Dar... Reeder avea doar o predispoziție criminală, cum spunea el singur.

După amiaza și-o petrecu cu ceva nou pentru el; dar ocupația aceasta nu-i era deloc neplăcută. Era vorba de o scrisoare – prima pe care o scria el d-șoarei Belman – și scrisoarea aceasta era o raritate în felul ei.

„Draga mea d-șoară Belman," începea epistola, „sper că nu mi-o vei lua în nume de rău că îți scriu, dar anumite întâmplări, care poate că au aruncat o umbră asupra despărțirii noastre și care poate că ți-au procurat durere (îți cunosc doar bunătatea sufletului) mă fac să scriu prezenta..."

D-l Reeder făcu aici o pauză, ca să găsească posibilitatea de a-și exprima părerea de rău că nu o poate vedea, fără însă a-și dezvălui sufletul și gândul său. La cinci, când servitorul îi aduse ceaiul, Reeder ședea tot înaintea scrisorii neterminate. D-l Reeder luă ceașca, o puse pe birou și se uită la ea, ca și când s-ar fi așteptat să primească de acolo ideea salvatoare.

Și deodată observă la suprafața lichidului o formație de spumă, ca niște fâșii cu un luciu metalic. Introduse degetul arătător în spumă și apoi cu băgare de seamă în gură.

— Hm... hm! murmură el și sună.

Servitorul apăru imediat.

— Doriți ceva, domnule?

Servitorul aștepta respectuos cu capul plecat. Reeder răspunse târziu...

— Bineînțeles, laptele!

— Laptele, domnule? întrebă servitorul mirat. Laptele e proaspăt de tot.

— Desigur că nu d-ta l-ai luat în primire de la lăptar. Sticla cu lapte se afla în fața ușii?

— Da, domnule.

— Bine. Bine, spuse d-l Reeder aproape vesel. Pentru viitor, aranjează-te așa ca să iei d-ta laptele direct de la lăptar. D-ta n-ai luat lapte?

— Nu, domnule. Eu am luat numai ceaiul, afară de asta nu torn niciodată lapte în ceai, răspunse servitorul și d-l Reeder îi dărui unul din surâsurile sale atât de rare.

— Apoi acesta e motivul, Peters, că mai trăiești încă și ești sănătos. Adu-mi restul de lapte și o ceașcă proaspătă cu ceai. Și eu am să renunț pe viitor la orice lichid... lăptos.

— Nu vă place laptele, domnule?

— Ba da. Beau cu plăcere lapte. Prefer însă lapte fără... hm... stricnina. Mi se pare, Peters, că ne putem aștepta la o săptămână foarte agitată și interesantă. Ai rude?

— Numai pe mama, domnule, răspunse servitorul care înțelegea din ce în ce mai puțin.

— Atunci îți merge mai bine ca mie. Da, da... avem o săptămână interesantă înaintea noastră.

Și presupunerea aceasta a d-lui Reeder era pe deplin justificată.

Capitolul VIII

Evadarea lui John Flack începu să fie cunoscută în Londra. Fiecare din acei care o aflau, primea vestea după temperamentul său, mai cu frică, mai cu supărare. În mijlocul populației londoneze trăia deci un criminal, un individ, ale cărui fapte impresionaseră pe toată lumea. Pentru cetățeanul liniștit, știrea aceasta nu constituia un sentiment prea plăcut. Evadase mai de mult, de peste o săptămână. De ce nu anunțase Scotland Yard publicul mai înainte? De ce se ascundeau știri de natura aceasta, știri care prezentau atâta interes? Întrebările acestea se puneau de către ziarele senzaționale cu titlurile de o șchioapă. Raportul asupra celor întâmplate în Bennet Street devenise de notorietate publică și Reeder se văzu deodată, spre marea sa nemulțumire, în mijlocul interesului general.

Reeder avea obiceiul să șadă singur în biroul său de la parchetul general și să nu facă ceasuri întregi nimic altceva, decât să-și învârtească degetele mari și să se uite încontinuu la hârtia sugativă din fața sa.

Aceia care intrau la el și-l vedeau cum tresare parcă din vis, nu puteau ști dacă aceste visuri treze priveau averi fabuloase și întrebuințarea lor, sau se învârteau în jurul unei fete tinere și frumoase, sau... dacă se gândea în general la ceva...

În momentul de față, gândurile sale erau într-adevăr ocupate cu dușmanul său cel mai aprig și cel mai vechi.

Banda lui Flack se compunea la început din trei membrii – John, George și August, care își începuseră activitatea într-un timp în care spargerea unei case de bani era ceva nu numai extraordinar, dar și științific imposibil de explicat.

August Flack fu ucis de paznicul de noapte al băncii Carrs din Lombard Street, pe când încerca să spargă bolta băncii în care se găsea aurul. George Flack, cel mai mic dintre frați, fu prins la o spargere în Bond Street și osândit la zece ani pușcărie, în care timp muri. Numai John, geniul nebun al familiei, nu putea fi prins și arestat.

John Flack a fost acela care l-a primit în bandă pe O. Schweizer „Americanul”. Tot el l-a adus pe Adolf Victoire, și după ei pe alții, ca să conlucreze la această operă! John Flack a avut marele avantaj să fi unit în jurul său, într-un timp atât de scurt, capetele criminale cele mai întreprinzătoare. Chiar dacă restul familiei Flack murise, sau era în închisoare, organizația devenise puternică, ba se întărea din zi în zi, pentru că undeva zăcea ascuns creierul acesta dezordonat.

Așa stăteau lucrurile când Reeder prelua cazul spre cercetare. Cazul i-a fost predat, nu pentru că poliția londoneză era incapabilă să-l rezolve, ci pentru că distrugerea bandei cerea mult timp și necesita, după părerea procurorului general, atenția încordată a unui om cu răbdare.

A fost ușor să se taie aripile bandei.

Reeder îl prinse pe O. Schweizer, pe americanul acela voinic, în momentul când, împreună cu un străin, era ocupat într-o duminică dimineața să golească casa de bani a oficiului poștal din Bedford Street. Schweizer voi să se opună, dar Reeder îl apucase prea iute.

— Dă-mi drumul! urlă Schweizer pe italienește, dă-mi drumul, mă sufoci!

D-l Reeder îl întoarse cu fața în jos și-i puse cătușele, îl apucă apoi de guler, îl ridică în picioare și alergă în ajutorul colegilor săi, ocupați cu celălalt hoț.

Pe Victoire îl arestă într-o seară la Carlton când lua masa cu un prieten. Victoire nu se opuse arestării, căci poliția îl arestase în baza unei acuzații inventate, pe care putea foarte lesne să o risipească.

— Dragul meu Reeder, spunea Victoire în felul său elegant și blazat, comiți o eroare ridiculă, dar nu vreau să mă opun. Pot să fac dovada că mă aflam în Nisa în seara în care s-au furat perlele din Hertford Street.

Asta o spunea în drum spre secție.

Acolo, fiind vizitat și interogat, s-au găsit la el diferite arme foarte iscusit ascunse. Dar Victoire râse la toate acestea. Râsul îi trecu însă, când auzi că e acuzat pentru furtul de la banca din Lens, pentru tentativa de asasinare a paznicului de noapte și pentru încă alte câteva lucruri mai mici, a căror enumerare nu e nevoie să o facem aici.

Victoire fu târât într-o celulă – căci se opunea ca un disperat – și d-l Reeder îi dădu, amabil, sfatul prietenesc, să spună că a fost pe timpul acela în „Nisa”, ceea ce Victoire refuză însă cu furie.

Poliția arestă apoi într-o bună zi pe un individ în Somers Town, sub acuzarea cu totul prozaică că și-a bătut nevasta în public. La percheziția corporală se găsi la el un petec dintr-o scrisoare, care fu trimis imediat d-lui Reeder și care avea următorul conținut:

„Într-o noapte oarecare, unsprezece. Whitehall Avenue. Reeder e de statură mijlocie, are părul cărunt, barbete şi poartă totdeauna o umbrelă

cu el. Te sfătuiesc să porţi ghete cu talpă de cauciuc şi să iei cu tine o bucată de fier. Poţi afla uşor cine e şi cum arată. Aşteaptă un moment prielnic... cincizeci avans... restul când ai terminat afacerea”.

Acesta a fost primul semn pentru Reeder, că persoana sa era un ghimpe pentru misteriosul John Flack.

Ziua în care John Flack a fost transportat în închisoarea din Broadmoor, i-a procurat lui J. G. Reeder sentimentul unei oarecare mulțumiri. Nu era nici prea încântat și nici prea ușurat; avea sentimentul unui contabil care încheie un bilanț mulțumitor, sau sentimentul unui arhitect care privește o clădire terminată. Mai existau însă bilanțuri de încheiat, și clădiri de terminat...

Un singur lucru era cert: orișicare ar fi fost planurile lui Flack, o bună parte din gândurile sale erau destinate lui J. G. Reeder. — Detectivul putea numai să presupună natura acestor gânduri și ocupația lui de predilecție era să se gândească la cursele ce i s-ar putea întinde, pentru a le preveni.

Auzind sunând telefonul, Reeder, cu o față melancolică, ridică receptorul. Centrala telefonică îl înștiința că-l cheamă cineva din Horsham. Reeder luă un carnet și așteptă. Apoi auzi o voce pe care o recunoscu imediat. D-l Reeder recunoștea orice voce pe care a mai auzit-o vreodată.

— D-ta ești, Reeder?... Știi cine sunt? Era aceeași voce subțire, care-l amenințase de pe banca acuzaților în Old Bailey, același râs sarcastic...

D-l Reeder apăsă pe un buton electric și începu să scrie pe carnet.

— Știi cine sunt? Fac pariu că știi! Ai crezut că ai scăpat de mine, așa-i?... Până acum încă nu! Ascultă, Reeder, poți să le spui ălora de la Yard, că am multe în gând... am să le pregătesc o

surpriză, pe care n-au mai avut-o în viața lor... Nebun?... eu nebun? Am să vă arăt eu, dacă sunt nebun sau nu... Și pe d-ta Reeder, pe d-ta pun eu mâna!

Curierului, care tocmai intra pe ușă, Reeder îi întinse foaia pe care scrisese.

— D-ta ești, d-le Flack? vorbi el cu blândețe la telefon.

— Vrei să știi dacă e d-l Flack, vulpoiule?... Ai primit pachetul?... Vreau să știu dacă l-ai primit... Ce spui de asta?

— Pachetul? întrebă Reeder, mai amabil ca oricând și continuă înainte ce celălalt să-i fi putut răspunde: ai să ai mari neplăceri dacă vei încerca să ne duci de nas, pe noi ăștia din biroul parchetului general, spuse el cu un ton de reproș. D-ta nu ești John Flack! îi cunosc vocea! D-l Flack are un accent deosebit în voce, pe care nu-l poate imita oricine și afară de asta, d-l Flack se află actualmente în mâinile poliției.

Reeder calculase reacția, ce această afirmație trebuia s-o provoace celuilalt și nu se înșelă:

— Spui prostii! scârțâi vocea, știi foarte bine că eu sunt Flack... nebunul de Flack... nebun, eu?... M-ați dus în iadul de pe pământ și am să te fac s-o simți, mai mult încă decât afurisitul acela de itali...

Vocea se întrerupse brusc. Se auzi un zgomot, când receptorul fu depus pe furcă. Reeder ascultă câtva timp, apoi chemă iar curierul, care-i spuse:

— Am căpătat imediat legătura cu poliția din Horsham. Inspectorul trimite imediat trei gardieni cu automobilul la poștă.

— M-e frică că au să ajungă prea târziu. Stimatul domn bandit o fi șters de mult putina.

Un sfert de ceas mai târziu se confirmă această presupunere. Când poliția ajunse la poștă, pasărea zburase deja de acolo. Funcționarul de la poștă nu-și amintea să fi zărit un individ cu

aparență sălbatică, care să fi cerut o convorbire interurbană și presupunea că această convorbire avusese loc dintr-una din cabinele din afară.

D-l Reeder se duse la procurorul general ca să raporteze. Dar nu îl găsi nici pe el și nici pe asistentul său. Telefona apoi la Scotland Yard și povesti lui Simpson cele întâmplate.

— Îmi permit respectuos să propun să cereți poliției franceze să afle unde se află acum Ravini. Poate că nici nu e în Paris.

— Dar unde crezi că e?

— Asta e o întrebare asupra căreia nu sunt încă dumirit. Nu vreau să spun că e în cer, căci nu mi-l pot închipui pe Georgio cu inelele sale norocoase...

— Presupui că e mort? întrebă Simpson pripit.

— Probabil. Foarte probabil chiar.

Urmă o tăcere lungă la capătul celălalt al liniei telefonice.

— Ai primit pachetul?

— Îl aștept cu multă nerăbdare, îi răspunse Reeder înapoindu-se în camera sa, spre a-și continua ocupația de predilecție și anume învârtirea degetelor mari și să se uite țintă la hârtia sugativă de pe masă.

Pachetul sosi la trei după amiază, tocmai când Reeder se înapoia de la dejunul, pe care-l luase într-un mare și foarte frecventat restaurant din apropiere.

Pachetul era foarte mic, trimis recomandat și dat în Londra la poștă. Reeder îl cântări cu îngrijire în mână, îl clătină, ascultă, dar greutatea extrem de mică a pachetului excludea posibilitatea ca el să conțină vreo bombă. Reeder desfăcu pachetul și găsi o bucată de vată... în mijlocul căruia se găseau trei inele, fiecare cu câte trei diamante lucitoare. Puse inelele pe o hârtie și se uită îndelung la ele.

Erau „inelele norocoase” ale lui Ravini.

Reeder rămase timp de zece minute adâncit în gânduri. Știa că George Ravini era mort. Nu era nevoie de cartea de vizită, care se afla lângă inele, ca să știe cine era responsabil de moartea violentă și desigur îngrozitoare a lui Ravini. „J. F”, pe cartea aceea de vizită era scris cu mâna lui Flack și cele patru vorbe: „D-ta vii la rând” spuneau destul, cu toate că nu prea se speriase Reeder, cum fusese intenția.

O jumătate de oră mai târziu, Reeder se întâlni, conform înțelegerii, cu Simpson la Scotland Yard. Simpson examină inelele și-i arătă o pată de culoare roșie închisă la marginea unuia din ele.

— Nu mă îndoiesc că Ravini e mort. Trebuie să aflăm acum unde s-a dus de fapt, atunci când a spus că se duce la Paris.

Aflarea acestui lucru întâmpină mai puține greutăți de cum se așteptase Simpson. Își amintiră de Lew Steyne și de legăturile acestuia cu Ravini. În cinci minute se știa unde se afla Lew.

— Aduceți-l imediat încoace, ordonă Simpson.

— Întrebarea e, ce are de gând să facă Flack? Omoruri în masă sau numai tâlhărie romantică?

— Cred că tâlhărie, răspunse Reeder gânditor. Omorul pentru Flack este numai... circumstanță însoțitoare... la afacerile mult mai importante... de a pune mâna pe aur...

Și, sugându-și buza inferioară, continuă:

— Iartă-mă dacă-ți face impresia că mă repet încontinuu, dar vreau să-ți amintesc încă o dată, că specialitatea lui Flack – dacă-mi aduc bine aminte – e aurul, în monedă sau în lingouri. Tot el a spart tezaurul de pe „Megantic” ca să fure aurul băgat acolo. Aur.... hm! și se scarpină pe bărbie uitându-se la Simpson peste ochelari.

Inspectorul clătină din cap.

— Aș dori ca John Flack să fie atât de nebun încât să încerce să

scape pe un vapor, dar asta nu o face! — Stupida spargere de la banca din Leadenhall nu se mai poate repeta acum. Nu! Nu! Furtul de aur n-are perspective de reușită.

D-l Reeder nu era tocmai convins de aceasta.

— N-ai vrea să întrebi la Banca Angliei, dacă a plecat transportul de aur pentru Australia?

Simpson îi făcu pe plac. Ceru un număr și se căzni cinci minute prin diverse secții ale băncii până ce ajunse la acela care să-i poată da relațiile dorite. D-l Reeder își împreunase mâinile pe mânerul umbrelei; fața sa exprima durere, ochii îi ținea închiși. Se părea că a uitat cu totul ce-l înconjoară. Simpson atârnând receptorul îi spuse:

— Transportul trebuia să plece azi dimineață, dar „Olanic” și-a amânat plecarea, hamalii s-au pus în grevă... vaporul pleacă mâine. Aurul se va transporta cu automobile la Tilbury. Acolo se preia și se bagă imediat în tezaurul vaporului, care e cel mai modern tezaur din lume și cel mai sigur. Nu-mi vine să cred John va încerca să lucreze și acolo.

— De ce nu? Vocea lui J. G. Reeder suna aproape lingușitoare, fața sa se strâmba ca și când ar fi surâs. Din contra. Cum ți-am mai spus, tocmai transportul acesta e acela pe care-l urmărește John.

— Să dea Dumnezeu să fii profet bun, spuse Simpson furios. Nu mi-aș dori nimic mai bun.

Mai discutară una alta despre Flack și pasiunea lui pentru aur, până ce Lew Steyne sosi, adus de unul din detectivii cartierului său. Nu există criminal, orișicât ar fi fost el de experimentat, care să nu simtă un fior când trebuie să treacă pe sub bolta sumbră a porților Scotland Yardului și încercarea lui Lew Steyne de a părea indiferent, îți producea aproape milă.

— Ce înseamnă asta, d-le Simpson? întrebă el cu un ton

mâhnit. N-am făcut nimic!

Se uită posomorât la Reeder, pe care îl cunoștea și pe care îl considera, cu drept cuvânt, responsabil că a trebuit să fie adus în locul acela nesuferit.

Simpson îi puse o întrebare la care Lew ridică numai din umeri.

— Spune-mi, te rog, d-le Simpson, sunt eu gardianul lui Ravini? Nu știu nimic de banda italianului și pe Ravini nu-l cunosc decât superficial.

— Joia trecută ai fost două ceasuri împreună cu el, spuse d-l Reeder clătinând din cap, ceea ce îl făcu pe Lew să-și piardă puțin cumpătul.

— Admit că am avut de discutat cu el o afacere, pentru o casă ce vreau să închiriez...

Privirea sa deveni deodată fixă; zărise inelele pe masă. Reeder îl văzu cum încrețește fruntea.

— Ce e asta? întrebă Lew, răgușit. Doar nu sunt inelele lui Georgio?

Simpson dădu din cap și-i întinse hârtia cu inelele.

— Le cunoști?

Lew luă unul din inele în mână și se uită fix la el.

— Ce înseamnă asta? Ravini mi-a spus doar singur că nu le poate scoate de pe deget.

Și apoi, când i se lămuri încetul cu încetul ce însemna prezența inelelor acolo, începu să țipe:

— Ce i s-a întâmplat?... A fost...?

— Mă tem, răspunse Reeder calm, că Georgio e pe lumea cealaltă.

— Mort? zbieră Lew, făcându-se alb ca varul. Unde... cine...?

— Tocmai asta voiam să aflăm, vorbi Simpson. Haide, Lew spune ce știi. Unde e Ravini? Știm că a spus că se duce la Paris.

Dar unde a plecat într-adevăr?

Ochii escrocului se îndreptară spre Reeder.

— E în urmărirea „păsăricii”; asta e tot ce știu.

— Ce fel de păsărică? întrebă Simpson, dar Reeder nu avea nevoie de altă explicație.

— Era pe urma d-șoarei Belman?

— Da. O fată pe care o cunoștea. E plecată la țară, ca secretară sau directoare la un hotel... Am văzut-o când a plecat. Ravini voia să se împrietenească mai bine cu ea și a plecat după ea la același hotel.

În timp ce Lew vorbea încă, Reeder pusese mâna pe receptor și spusese o vorbă de recunoaștere, care nu era decât un ordin ca liniile telefonice să fie libere...

O voce subțire îi răspunse.

— Aici e d-l Daver, proprietarul... d-șoara Belman? Mi-e teamă că a ieșit tocmai acum. Vine peste câteva minute înapoi... Dar cine e acolo?

D-l Reeder răspunse prevăzător, că are mult interes să vorbească cu d-l Ravini și îi lăsă lui Daver două minute timp să-și exprime indignarea asupra lui Ravini.

— A dispărut azi dimineață, fără să plătească nota și...

— Vin eu acolo și o plătesc, îi spuse d-l Reeder.

Capitolul IX

— Pentru noi singurul lucru important în toată afacerea asta, spuse d-l Daver, singurul lucru care prezintă vreun interes pentru noi – și presupun că îmi dai dreptate – e faptul că d-l Ravini a plecat fără să-și plătească nota. Asta am spus-o apăsat unui prieten al său, care a telefonat azi dimineață. Pentru mine enigma cea mai mare a dispariției lui este faptul că a plecat fără să-și achite nota...

Daver se rezemă de speteaza scaunului în care ședea și se uita sclipitor la fata care-i stătea în față, cu mutra unui om care a rezolvat o problemă grea. Își împreunase degetele de la mână – întreaga lui aparență era mai mult decât ciudată.

— Faptul că a uitat aici o pijama, care nu are nici o valoare, înseamnă că a plecat în grabă. Îmi dai dreptate, nu-i așa? Eram convins de asta... Nu înțeleg de ce a plecat așa de grăbit... D-ta spui că Ravini e un escroc... posibil că a primit știri, că s-a aflat unde se găsește.

— Cât a stat aici nu l-a chemat nimeni la telefon și nici scrisori n-a primit, spuse Margaret apăsat.

D-l Daver clătină din cap.

— Asta nu înseamnă nimic. Un asemenea tip are complici, care îl ajută. Îmi pare rău că a plecat. Sperasem să am ocazia să

studiez felul acesta de oameni. De altfel am aflat ceva despre John Flack – despre celebrul John Flack – știai că a evadat din închisoarea de nebuni? Din sperietura d-tale conchid că n-ai știut nimic. Eu sunt un observator bun, d-șoară Belman. Studiul aprofundat și prelungit al acestui subiect atrăgător, a dezvoltat în mine un fel de simț, simțul al șaselea, simțul observației, care le lipsește cu totul, sau e foarte puțin dezvoltat la oamenii comuni.

Dintr-un sertar al biroului său Daver scoase un plic lung, din care extrase un pachet de articole tăiate din ziare. Le aranjă pe masă și desfăcu unul din ziare, pe care se afla fotografia unui bărbat mai în vârstă. Fotografia aceasta i-o arătă el Margaretei spunându-i scurt:

— Flack!

Margaret fu surprinsă să vadă cât de bătrân era Flack. Fața slabă, barba căruntă, ochii înfundați în orbite, cu privire inteligentă, lăsă să se deducă orișice, afară de faptul că fotografia ar reprezenta un criminal periculos.

— Fotografia mi-a trimis-o biroul meu de informații.

— Aici am o altă fotografie, care te interesează poate. Primirea fotografiei acesteia e o coincidență ciudată și desigur că-mi vei da dreptate, când am să-ți spun de ce. Fotografia reprezintă pe un oarecare Reeder.

D-l Daver nu-și ridică privirea în sus, altfel ar fi văzut că tânăra fată se înroșise.

— Un cap inteligent, dar bătrân. Reeder lucrează în biroul procurorului general și...

— Dar nici nu e atât de bătrân, îi spuse Margaret rece.

— Pare însă să fie, răspunse Daver, și Margaret trebui să admită că fotografia nu era prea inteligentă.

— Ăsta e bărbatul care a fost cauza adevărată a arestării lui Flack și coincidența ciudată de care vorbisem adineauri... ei bine,

ce crezi că e?

Margaret clătină din cap.

— Vine azi aici!

Margaret rămase surprinsă.

— Am primit azi după amiază o telegramă de la el, în care-mi comunica sosirea sa pentru astă seară și mă întreba dacă poate să locuiască la noi. Dacă nu m-aș fi interesat, din întâmplare, de cazul acesta, n-aș fi știut nimic de el și probabil că nu l-aș fi primit să locuiască aici.

Deodată se uită la fată:

— Ai spus că nu e atât de bătrân. Îl cunoști? Bine, bine, văd că-l cunoști... Aștept cu cea mai mare plăcere vizita lui, ca să mă pot întreține cu el asupra temei mele de predilecție. O să fie pentru mine ceva extraordinar de interesant.

— Mă îndoiesc că d-l Reeder va discuta despre criminologie. E foarte rezervat în ce privește acest subiect.

— Să așteptăm, spuse d-l Daver.

Margaret conchise după atitudinea lui, că nu se îndoia deloc, că un funcționar al parchetului general va începe imediat o conversație în direcția aceasta, cu o persoană versată în materie.

D-l Reeder sosi pe la șapte seara. Spre marea surprindere a d-șoarei Margaret renunțase la haina și pălăria sa curioasă. Era îmbrăcat cu haine cenușii și arăta aproape „întreprinzător”. Avea cu sine două geamantane grele.

Întâlnirea dintre ei nu fu lipsită de oarecare jenă.

— Sper d-șoară... hm... Margaret, că nu mă vei considera drept pisălog. Ca să-ți spun adevărul... am nevoie de ceva odihnă.

Dar Reeder nu-i făcuse niciodată impresia că are nevoie de mai puțină odihnă ca acum. În comparație cu Reeder pe care îl cunoștea, cel care-i stătea acum în față, făcea o impresie foarte frumoasă.

— Vino te rog, în biroul meu.

Ajunși în fața camerei ei de lucru, d-l Reeder îi deschise ușa cu mult respect. Margaret avea impresia că Reeder își ține respirația... și mai... mai să izbucnească într-un râs infernal. Se stăpâni însă și i-o luă înainte în sanctuarul unde lucra ea. După ce închise ușa, Margaret începu să vorbească pe nerăsuflate:

— M-am purtat mizerabil cu d-ta, d-le Reeder. Ar fi trebuit să-ți scriu... toată chestia era doar ridicolă... vreau să spun... cearta dintre noi.

— Diferența între părerile noastre, o corectă d-l Reeder. Admit că nu sunt modern, dar un om bătrân...

— Patruzeci și opt nu e bătrânețe, spuse ea în glumă. Și la urma urmei, de ce n-ai purta barbete?... A fost ceva nedemn, nedrept și de neiertat din partea mea... dar curiozitatea feminină... aș fi voit să te văd cum arăți fără barbete...

D-l Reeder ridică mâna și spuse aproape vesel:

— Greșeala e de partea mea, d-șoară Margaret. Eu nu sunt modern, și basta! Sper că n-ai să găsești necuviincios, că am venit la Larmes Keep?

Se uita spre ușă și continuă aproape pe șoptite:

— Când a plecat Ravini?

Margaret se uită mirata la el.

— Pentru asta ai venit?

— Da. Am aflat că e aici. Cineva mi-a spus-o. Când a plecat?

Margaret îi povesti pe scurt aventura nocturnă. Reeder ascultă atent și pe când ea vorbea, obrazul lui se lungea din ce în ce mai mult. După ce termină povestea, o întrebă:

— Dar mai înainte? Nu-ți amintești ce s-a întâmplat înainte? L-ai văzut în seara dinaintea plecării lui?

Margaret încreți din frunte și încercă să-și amintească cele petrecute.

— Da, îmi aduc aminte că s-a plimbat cu d-șoara Crewe prin parc. Au venit târziu înapoi...

— D-șoara Crewe? o întrerupse Reeder. D-șoara Crewe? Nu e tânăra aceea interesantă, pe care am văzut-o jucând cu un preot?

Margaret se uită surprinsă la el.

— Dar pe unde ai venit? Prin grădină? Am crezut că ai venit prin față...

— M-am dat jos din trăsură la vârful colinei, răspunse Reeder pripit. La vârsta mea exercițiile fizice sunt foarte necesare. Drumurile, care duc spre hotel, sunt adorabile. O tânără cam palidă, ochi negri... hm!

Se uită scrutător la Margaret, cu capul plecat într-o parte.

— Așadar, tânăra se plimbase cu Ravini. Erau cunoscuți unul cu altul?

— Cred că nu. Și îi povesti apoi iritarea lui Ravini și cum o găsise pe Olga plângând.

— A plâns... hm! Reeder își mângâie nasul. Ai mai văzut-o de atunci?

Și cum tânăra fată îi răspunse că nu, el continuă:

— S-a sculat târziu a doua zi, nu-i așa? A avut și dureri de cap?

Margaret privi mirată:

— Desigur. Dar de unde știi asta?

Dar d-l Reeder nu era dispus să răspundă la această întrebare.

— Numărul camerei d-tale este...?

— Numărul 4. D-ra Crewe are Nr. 5.

— Bine. Ravini are Nr. 7, deci două uși mai departe. Apoi întrebă în grabă: Ce cameră mi-ai dat mie?

Margaret ezită:

— Nr. 7. D-l Daver a dat dispoziția. E una din cele mai bune camere, pe care le avem. Dar îți atrag atenția, d-le Reeder, că d-l

Daver, proprietarul, e un criminalist, care nu știe altceva mai plăcut, decât să discute despre această pasiune a lui.

— Foarte plăcut de auzit, murmură d-l Reeder, ale cărui gânduri erau departe. Pot vorbi cu el?

Margaret îl conduse în biroul d-lui Daver. Masa de scris a acestuia era ordonată, spre surpriza fetei. Daver controla un registru.

— D-l Reeder, spuse Margaret, intrând cu acesta în cameră.

O clipă, privirile ambilor bărbați se întâlniră: detectivul și proprietarul cu obrazul pitic. D-l Daver făcu apoi semn cu mâna, invitându-l să ia loc.

— Sunt mândru, d-le Reeder, că pot face cunoștința d-tale spuse el, închizând registrul. Ca umil elev al marilor scriitori, ale căror opere îți sunt desigur cunoscute, am onoarea și marele avantaj să fac cunoștința unui bărbat, pe care aș dori să-l numesc, Lombroso modern. Îmi dai dreptate?... Eram convins de aceasta!

D-l Reeder se uită în tavan.

— Lombroso? repetă el încet. Un... hm... italian mi se pare? Numele nu îmi e necunoscut.

D-șoara Margaret nu închisese complet ușa, când părăsise camera. D-l Daver se sculă, se duse s-o închidă, se înapoie cu mâna întinsă și se așeză din nou pe scaun.

— Sunt vesel că ai venit. Venirea d-tale îmi este într-adevăr o mare ușurare. M-am gândit tot timpul de ieri dimineață dacă să telefonez sau nu instituției aceleia admirabile – Scotland Yard – și să o rog să-mi trimită un funcționar care să rezolve problema aceea curioasă și poate chiar groaznică.

Se opri din vorbă, ca să dea cuvintelor ce urmau o mai mare prestanță:

— Vorbesc de dispariția d-lui George Ravini, un musafir al meu, care a părăsit casa ieri dimineață la cinci și a fost zărit

mergând spre Siltbury?

— Cine l-a văzut? întrebă Reeder.

— Un locuitor din Siltbury, al cărui nume l-am uitat. Sau, mai bine zis, nici nu am știut cum îl cheamă. L-am întâlnit când m-am dus în oraș.

Se aplecă peste masa de scris și se uită la Reeder ca o cucuvea:

— Așa-i că ai venit pentru Ravini? Nu e nevoie să-mi răspunzi: știu că ai venit pentru asta!... Nu ne putem aștepta, bineînțeles, ca d-ta să fii indiscret. Așa-i că am dreptate?... Știu că așa e.

D-l Reeder nu era de aceeași părere. Făcea impresia că nu era dispus să vorbească. În alte împrejurări d-l Daver ar fi observat mai bine și ar fi ținut seama de această rezervă a d-lui Reeder, dar acum continuă:

— N-aș dori ca Larmes Keep să fie amestecat într-un scandal, spuse el, și sper că pot conta pe discreția d-tale. Singurul lucru care mă lovește pe mine direct e faptul că Ravini a plecat fără să-și plătească datoria. Asta poate să fie o latură mică și neimportantă a chestiunii, care poate să se dezvolte și să devină un caz extraordinar. Înțelegi punctul meu de vedere...? Bineînțeles că mă pricepi.

Făcu o mică pauză. Și acum începu d-l Reeder să vorbească.

— Cinci fără un sfert, spuse el gânditor, ca și cum ar fi vorbit cu sine însuși, era încă întuneric, nu-i așa?

— Se poate să fi început să se lumineze de ziuă.

— Ravini s-a dus la Siltbury?... Cu bagajul?

— Da.

— Pot să vizitez camera lui?

D-l Daver sări de pe scaun.

— M-am așteptat la aceasta. E natural să vrei să vezi camera. Vrei să vii cu mine?

D-l Reeder îl urmă prin holul hotelului, în care nu se găsea decât musafirul cu aspect milităresc și care îi aruncă o privire piezișă, când trecu pe lângă el. Daver o luase înainte pe scara lată, pe când Reeder rămase la capătul scării și se uita la un perete.

— Foarte interesant!

Pe Reeder îl interesau lucrurile cele mai imposibile, în cazul de față, obiectul ce-l interesa atât de mult era o casă de bani mare. Mai mare de cum văzuse el vreodată la o întreprindere particulară. Casa de bani avea o înălțime de șase picioare și lată de trei picioare. Era montată sub prima treaptă a scării.

— Ce? întrebă Daver, întorcându-se cu fața spre el.

Văzând obiectul interesului lui Reeder surâse...

— Ah... casa mea de bani? Am o mulțime de documente rare și de valoare, pe care le păstrez aici. După cum vezi e un model francez... vrei să spui că e prea mare pentru căsuța mea? Trebuie să-ți dau dreptate. Câteodată însă avem musafiri bogați... păstrăm giuvaericale și altele... trebuie ca cineva să fie foarte iscusit, ca să deschidă casa asta de bani, și totuși, cu o cheiță mică pot...

Scoase din buzunar un lanț de care atârnau mai multe chei, băgă una din chei într-o deschizătură foarte îngustă, învârti mânerul și deschise încet ușa grea a casei de bani.

D-l Reeder se uită curios în interiorul ei. Numai pe marginile de oțel ale peretelui dinapoi ale casei se găseau trei despărțituri de oțel. Încolo casa era goală. Ușile erau extraordinar de groase. Partea dinăuntru a ușilor era netedă. O pârghie de oțel avea probabil menirea să susțină și să întărească broasca. Reeder observă toate acestea cu o singură privire. Dar mai observă și altceva. Pardoseala emailată în alb era de culoare mai deschisă decât pereții. Numai un om cu spiritul de observație atât de

dezvoltat ca al lui J. G. Reeder putea să bage în seamă nimicul acela. Dar pârghia de oțel dinapoia broaștei?... D-l Reeder știa o grămadă de lucruri despre case de bani...

— O păstrătoare de comori!... îți da impresia că ești om bogat! exclamă d-l Daver, după ce încuiase iar tezaurul. Din punct de vedere psihologic, ușor de înțeles, nu-i așa, d-le Reeder?

Scara ducea într-un coridor larg. D-l Daver se opri în fața ușii cu Nr. 7 și o deschise.

— Aceasta e odaia d-tale, explică el. Am avut impresia, care era aproape certitudine, că vizita d-tale e întrucâtva în legătură cu dispariția d-lui Ravini, care ne-a părăsit fără să-și plătească datoria. Râse pe înfundate, se scuză însă imediat. Iartă-mă, te rog, că revin tot mereu asupra acestui lucru, dar tocmai asta m-a indispus mai mult.

D-l Reeder își urmă gazda în cameră. Încăperea avea pereții tapisați de sus până jos și era foarte luxos mobilată. Fiecare bucată de mobilă ar fi provocat admirația orișicui ar fi văzut-o.

— Patul cu baldachin era de pe timpul regelui Iacob, covorul era un Teheran veritabil, iar măsuța de toaletă cu scaunul ei erau de asemenea din timpul lui Iacob.

— Pe patul acesta a fost găsită pijamaua lui Ravini?

— Da, răspunse Daver cu un gest dramatic.

Dar Reeder se uita la ferestre, din care una era deschisă.

Se aplecă în afară, se uită în jos și făcu cunoștință cu împrejurimile... Putea zări în depărtare orășelul Siltbury, ale cărui lumini tocmai începeau să se aprindă; vederea către drumul spre Siltbury era împiedicată de o cunună de pomi. La stânga putea să vadă șoseaua pe care venise el.

D-l Reeder părăsi camera și-și plimbă privirea în susul și în josul coridorului.

— Ai o casă splendidă, d-le Daver.

— Îți place? Și eu m-am gândit la asta, întâmpină d-l Daver extaziat. Da. E o proprietate foarte frumoasă. D-tale poate să ți se pară că am înjosit-o făcând din ea o pensiune, dar presupun că tânăra noastră prietenă ți-a povestit că aceasta e una din pasiunile mele. Urăsc singurătatea, dar îmi este foarte neplăcut să leg prietenii noi. Situația mea aici e ciudată și sui generis: pot să-mi aleg musafirii cum vreau.

D-l Reeder se uita în vid.

— Ai avut vreodată un musafir cu numele de Holden?

D-l Daver răspunse că nu.

— Sau pe unul Willington? Doi prieteni de ai mei, care au fost acum vreo opt luni pe aici?

— Nu, răspunse d-l Daver fără să ezite. Eu nu uit niciodată numele cuiva. Poți cerceta registrul de vizitatori din ultimii doisprezece ani – orișicând îți convine. Jena d-lui Daver era comică. Nu s-ar putea ca acești doi domni să fi venit aici sub un alt nume decât al lor? Nu? Sunt convins că n-a fost cazul!

În timp ce Daver vorbea, o ușă la capătul celălalt al coridorului se descuiase și se închisese subit. D-l Reeder însă, care vedea totul, zărise umbra unei figuri, înainte ca ușa să se fi închis.

— A cui e camera aceea?

De data asta, d-l Daver se jena într-adevăr.

— Sunt încăperile mele spuse el cu voce răgușită. Persoana, care a deschis ușa, era d-na Burton, care a suferit mult în viața ei.

— Toată viața e plină de necazuri și griji, fu răspunsul cam uzat al d-lui Reeder, răspuns căruia d-l Daver îi acordă un clătinat trist din cap.

Reeder avea însă ochi foarte buni și deși nu văzuse până acum pe d-na Burton, era totuși absolut sigur, că fața aceea drăguță, pe care o zărise numai o clipă, nu aparținea unui „suflet amărât”, care suferise deja multe necazuri. În timp ce se îmbrăca pentru

masa de seară, nu-și putea ascunde mirarea, de ce Olga Crewe nu voia să fie văzută și de ce ieșise din camerele proprietarului. Cu siguranță că era o rezervă lesne de înțeles și justă în același timp. Și rezerve de acestea erau o calitate pe care le aprecia Reeder, mai ales, la femei.

Se căznea să-și înnoade cravata, când d-l Daver, care-și luase singur rolul unui adjutant personal al lui Reeder bătu în ușă și îl întrebă dacă poate să intre. Era cam fără suflu, și ținea în mână mai multe extrase din ziare.

— Pomeniseși adineauri de doi domni, Willington și Holden, numele acestea mi se păreau cunoscute. Aveam sentimentul chinuitor, că îi cunosc, fără totuși a-i cunoaște. Înțelegi ce vreau să spun, dragă d-le Reeder? Și apoi mi-am amintit de una, alta. Citisem numele lor în ziare, spuse el agitând hârtiile.

D-l Reeder se uită la imaginea din oglindă și-și aranja cravata.

— Aici? În ziare? repetă el mecanic, întorcându-se cu fața spre Daver și luându-i fițuicile de ziare din mână.

— După cum probabil știi, d-le Reeder, sunt puțintel un elev al marelui Lombroso și al celorlalți criminaliști celebri, care au ridicat studiul anormalului, la o știință. Fără să vrea, d-șoara Belman mi-a îndrumat gândurile spre banda lui Flack și așa am putut aduna în ultimele două zile o mulțime de amănunte asupra acestor răufăcători. Între aceștia se pomenește și numele lui Holden și al lui Willington. Aceștia erau doi detectivi care îl căutau pe Flack și care au dispărut.

— Acum când chestiunea aceasta îmi revine din ce în ce mai mult în memorie, îmi amintesc foarte bine amănuntul dispariției lor. A mai fost și un al treilea, care de asemenea a dispărut fără urmă.

D-l Reeder dădu din cap în semn de aprobare.

— Ah, îți amintești așadar! strigă Daver triumfând. Bineînțeles

că îți amintești!... Era unul numit Biggerthorpe, un avocat, care într-o zi a fost chemat undeva și n-a mai dat semne de viață. Îmi dai voie să adaug – și surâse bine dispus – că d-l Biggerthorpe nu a locuit niciodată aici? De ce ai presupune că a locuit aici?

— Dar nici nu mi-a trecut prin gând așa ceva. D-l Reeder vindea blândețe pentru bunătate. Biggerthorpe? îl uitasem cu totul. El ar fi fost un martor important contra lui Flack, dacă l-am fi prins... hm! D-ta studiezi criminologia și pe criminali d-le Daver?

— Cu modestie, răspunse d-l Daver și toată ținuta sa arăta aceasta.

Și apoi, coborând vocea la un șoptit:

— Pot să-ți spun ceva, d-le Reeder?

— Poți să-mi povestești ce vrei, îi răspunse Reeder, încheindu-și vesta. Azi am tocmai dispoziție bună pentru basme. În această atmosferă admirabilă, în mijlocul acestor împrejurimi încântătoare, aș prefera... hm... basme, sau mai bine povești cu stafii... Spune-mi, te rog, aici în Larmes Keep nu aveți vreo stafie? Stafiile sunt o specialitate deosebită... hm... mai mulți strigoi, ca oricare alt reprezentant al legii. Am intenția să scriu, ocazional, o capodoperă cu privire la acest subiect. „Strigoi pe care i-am văzut” sau „Vademecum prin lumea strigoilor" în șaizeci și trei de volume. — Ce voiai să spui?

— Voiam să spun, răspunse d-l Daver, că, după mine unul, Flack în persoană a locuit odată aici. N-am amintit acest fapt față de d-șoara Belman, dar sunt însă ferm convins, că nu mă înșel. Acum șapte ani, într-o seară pe la zece, a sosit un bărbat, cu barba căruntă, cu fața suptă și ceru o cameră. Avea multe parale la el, dar nu lucrul acesta m-a impresionat. În alte împrejurări i-aș fi cerut să se anunțe prin scris. Era însă târziu, ningea și era frig, astfel că n-am avut sufletul să gonesc un bătrân din fața ușii

mele.

— Cât timp a locuit aici? Și de ce crezi că a fost Flack?

— Pentru că – d-l Daver coborî într-atât vocea, încât abia se mai auzea ce spune – a dispărut la fel ca și d-l Ravini; în zorii zilei fără să-și fi plătit nota – și lăsându-și aici pijamaua.

Reeder întoarse încet de tot capul și-l scrută pe Daver de sus până jos.

— Ceea ce îmi povestești acum intră în categoria poveștilor umoristice și mie îmi este prea tare foame, ca să râd, îi spuse el liniștit. La ce oră se ia masa?

Chiar în momentul acela sună gongul, chemând pe locatari la masă.

De obicei, d-șoara Belman lua masa în același timp cu ceilalți, însă la o măsuță aparte. Se roși ca focul și păru foarte jenată, când îl văzu pe Reeder apropiindu-se de masa ei, luându-și un scaun și dând ordin ca să i se servească acolo mâncarea. Ceilalți trei musafiri ședeau fiecare la câte o masă separată.

— Niște oameni amărâți! se exprimă d-l Reeder desfăcându-și șervetul și privind prin sală.

— Ce părere ai despre d-l Daver?

J. G. Reeder surâse cu blândețe.

— E un tip glumeț!

Margaret râse.

— Ai aflat ceva despre Ravini?

Reeder clătină din cap.

— Am vorbit cu portarul, care îmi face impresia unui om cinstit și sincer. Mi-a povestit că în dimineața când a dispărut Ravini a găsit ușa de la intrare neîncuiată și zăvorul dat înapoi.

— Portarul are spirit de observație. Cine e d-na Burton? întrebă el apoi pe neașteptate.

— Menajera. Margaret surâse și clătină din cap. E o femeie

simplă, care-şi petrece timpul cu lamentări asupra timpurilor bune, pe care ar trebui să le petreacă acum, în loc să fie „îngropată de vie” aici. Astea sunt propriile ei vorbe.

D-l Reeder depuse cuţitul şi furculiţa,

— Doamne Sfinte! exclamă el compătimitor. E probabil o femeie care a văzut şi timpuri mai bune.

Margaret râse din nou.

— După mine una n-a avut niciodată aşa un trai ca acum. Femeia asta e cam ordinară şi foarte incultă. Deconturile ei sunt lucruri groaznice! Dar serios vorbind – trebuie că a trăit odată bine. Prima seară, când am venit, m-am dus în camera ei ca s-o întreb ceva despre o factură pe care nu o înţelegem – bineînţeles timp pierdut, căci pentru ea registrele sunt mistere – şi am găsit-o şezând la masă şi contemplându-şi mâinile.

— Mâinile?

— Da, răspunse Margaret. Purta nişte inele splendide cum nu ţi le poţi închipui.

Margaret era pe deplin mulţumită de impresia pe care vorbele ei o făcu asupra d-lui Reeder, căruia îi scăpă cuţitul şi furculiţa din mână, de mirat ce era.

— Inele?

— Diamante şi smaralde enorme. Mi se tăiase respiraţia. În momentul în care a văzut surpriza mea, şi-a ascuns mâinile la spate şi mi-a povestit a doua zi un basm, că giuvaericalele acelea erau nişte cadouri ale unei actriţe, care locuise odată aici şi că nu aveau nici o valoare.

— Aşadar... fleacuri? opina d-l Reeder clătinând din cap într-un mod special, care însemna la el dispoziţie bună şi veselie.

După masă trimise să-l cheme pe d-l Daver spre a-i spune că are o grămadă de lucruri de scris şi că îi trebuie o masă de scris şi alte lucruri. Margaret se miră că îl cheamă pe Daver pentru acest

lucru, căci procurarea celor necesare era una din atribuțiile ei. Nu putea decât să presupună ca Reeder nu știa aceasta.

— D-ta, d-le Reeder, ești un mare scriitor! exclamă d-l Daver, izbucnind în râs de propria sa glumă. Și eu nu sunt fericit, decât atunci când țin un toc în mână. Povestește-mi te rog – asta mă interesează enorm – când poți lucra mai bine: dimineața sau seara? Personal n-am rezolvat încă problema asta spre deplina mea mulțumire.

— Eu scriu începând de acum și până la ora două, răspunse Reeder uitându-se la ceas. E un obicei pe care îl am de mulți ani. De la nouă la două; sunt orele mele de lucru. Fumez o țigară, beau un pahar cu lapte – nu vrei să fii atât de amabil și să dai ordin să mi se aducă un pahar cu lapte sus în cameră? — și de la două mă culc și dorm până la nouă dimineața.

Margaret ascultă cu gura căscată. Nu era obișnuită să-l audă pe Reeder vorbind despre afacerile și obiceiurile sale particulare. Nu întâlnise încă om mai rezervat ca Reeder în ceea ce privea chestiuni personale. Poate că îl cuprinsese o stare de spirit de vacanță... În tot cazul găsea că arată astă seară mult mai tânăr ca altădată.

Margaret se duse să-i comunice d-nei Burton dorințele musafirului. Aceasta ascultă strâmbând din nas.

— Lapte? Are dreptate să ceară lapte! arată ca unul care bea lapte! Dar nu trebuie să-i fie frică.

— Dar de ce să-i fie frică? întrebă Margaret cu un ton înțepat.

Tonul acesta era însă de prisos față de d-na Burton.

— Nimănui nu-i sunt dragi detectivii, care cotrobăiesc prin toată casa – nu-i așa, d-șoară Belman? Și ăsta mai ales nici nu seamănă cu detectivii, așa cum mi-i închipuiam eu.

— Dar cine ți-a spus că e detectiv?

D-na Burton se uită o clipă pe sub pleoapele grele la tânăra

fată și întoarse apoi capul în direcția camerei d-lui Daver.

— El mi-a spus-o. Detectiv! Și eu trebuie să stau aici și să muncesc de dimineața până seara, în loc să stau la Paris și să joc acolo un rol important, sau în altă parte, unde se trăiește bine, cu servitori, care să mă servească pe mine, în loc ca eu să servesc pe alții. Îți vine să înnebunești!

A doua oară de când se afla la Larmes Keep, Margaret era martora unei izbucniri de nemulțumire și supărare a d-nei Burton. Margaret avea impresia că femeia aceea trecută căuta o ocazie să i se destăinuie. Nu căută însă pretextul și nici nu fu găsit. Margaret nu avea nimic comun cu femeia aceea de rând și mărginită la spirit. Afară de aceasta, nici una nu avea interesul să niveleze diferența ce exista între ele. D-na Burton era o ființă slabă de suflet și de caracter. Totdeauna avea lacrimi în ochi și în voce. Dispoziția ei sufletească era încontinuu influențată de plângerile ei ciudate contra lumii întregi.

— Mă tratează aici ca și când aș fi gunoi, se plânse cu vocea reținută și tremurând de necaz, și mai rău mă tratează ea. Am întrebat-o acum de curând dacă nu vrea să bea un ceai la mine în cameră. Ce crezi că mi-a răspuns?

— De cine vorbești? întrebă Margaret curioasă. Nu-i venea în minte că d-na Burton o credea pe Olga Crewe – era într-adevăr necesară o imaginație extraordinară, ca să-ți poți închipui pe d-șoara aceea elegantă și mândră, bând ceai în intimitatea d-nei Burton, și discutând cu aceasta. Și totuși pe Olga o credea d-na Burton cu cuvântul „ea”. Dar la întrebarea pusă de Margaret, se retrase ca un melc în căscioara lui.

— Nu vorbesc de nimeni... în particular. — Ai spus că vrea lapte? Am să-i duc singură un pahar sus.

Reeder se lupta tocmai cu haina de casă, pe care voia s-o îmbrace, când d-na Burton îi aduse laptele. Un servitor pregătise

deja toc, cerneală și hârtie. Pe masă se mai aflau apoi două volume manuscrise care documentau vădit activitatea literară a d-lui Reeder.

Luând din mâna d-nei Burton tava cu paharul de lapte, începu o conversație:

— Locuiți foarte plăcut aici. O casă splendidă. Sunteți de mult aici?

— De câțiva ani.

— Se îndreptă apoi spre ușă, ca să plece, ezită însă.

D-l Reeder cunoștea aceste simptome. Chiar dacă era discretă, tot îi plăcea să vorbească și dorea să aibă pe cineva cu care se poate discuta banalitățile, care formau partea principală a conversațiilor ei.

— Hm. Domnule, nu avem niciodată mulți musafiri, d-l Daver îi alege pe sprânceană.

— Foarte cuminte din partea d-lui Daver. Dar unde e camera sa?

D-na Burton ieși în coridor și îi arătă ușa,

— Ah, da, spuse Reeder, îmi amintesc acum că mi-a arătat-o. De altfel te-am văzut astă seară ieșind de acolo.

— Vă înșelați, eu nu intru niciodată în camera lui. Poate că ați... dar se opri, și după o mică pauză, adăugă: văzut pe altcineva. Lucrați târziu?

D-l Reeder repetă în amănunt planurile sale de noapte.

— Mi-ați face un serviciu, dacă ați spune d-lui Daver că nu vreau să fiu deranjat. Munca mea intelectuală progresează încet și orice deviere de la gândurile mele... e extrem de neplăcută pentru puterea mea de producție, îi spuse el, închizând ușa după ea.

Așteptă apoi câtva timp, până ce d-na Burton coborî scara, și încuie ușa, trăgând și zăvorul.

Trase perdelele, împinse biroul spre fereastră, deschise ambele volume și le așeză astfel, încât formau un fel de paravan, care împiedica lumina să cadă pe pat. După aceea se îmbrăcă cu o pijama, se culcă și după cinci minute dormea dus.

Margaret avusese intenția să trimită pe la unsprezece pe cineva la el sus, ca să-l întrebe dacă are nevoie de ceva, se răzgândi însă din fericire – din fericire, căci d-l Reeder avea de gând să „apuce” cinci ore de somn nestingherit, înainte de a începe cercetarea furișă a casei sau înainte de clipa care cerea să fie treaz cu totul.

Exact la ora două se trezi, se așeză la marginea patului și clipi din ochi, uitându-se la lumina lămpii. Deschise apoi unul din geamantane, scoase din el o cutiuță mică de lemn și din ea o mașină de spirt, precum și cele necesare pentru a-și prepara un ceai. Aprinse spirtul, intră în camera de baie, se dezbrăcă și făcu o baie rece. Reveni apoi, complet îmbrăcat în dormitor, unde găsi apa fierbând.

D-l Reeder era un om nu numai foarte metodic, dar și foarte prevăzător. Toată viața avea o temere pentru lapte. Avea obiceiul să se plimbe dis-de-dimineață prin cartierele mărginașe ale Londrei și să se uite la cănile sau la sticlele cu lapte, care atârnau de clanțele ușilor sau stăteau lângă uși. Se gândea la posibilitățile enorme de omucideri în masă pe care această formă neglijentă a furnizării laptelui o oferea indivizilor cu predispoziții criminale. Făcuse odată un calcul, că un ucigaș isteț, care ar lucra sistematic ar putea decima populația Londrei într-o lună.

Își bău ceaiul fără lapte, ronțăi un biscuit, împachetă la loc ustensilele, scoase din geamantan o pereche de pantofi de pâslă cu tălpile groase pe care îi puse în picioare. Mai scoase din geamantan un baston de cauciuc, care în mâna unui om îndemânatic era o armă tot atât de temută ca și un cuțit, și-l băgă

în buzunar. Căută din nou în geamantan și scoase un obiect care semăna cu un sac de cauciuc, numai că avea adaptate două pătrățele de mică și un căpăcel din metal. Ezită însă, privind instrumentul acela din toate părțile și îl băgă din nou în geamantan. Browningul, pe care puse apoi mâna, nu-i plăcea deloc, căci valoarea armelor de foc i se părea dubioasă, în afară de cazuri speciale.

Ultimul obiect pe care-l scoase, era un baston din bambus, care conținea în el un al doilea baston. Totul era de fapt un instrument de pescuit. La capătul bastonului subțire era fixată o bucată de sârmă în care înțepeni o mică lampă electrică; aranjă totul cu multă îngrijire în așa fel, ca o apăsare pe un buton mic să pună lampa în funcțiune.

Se mai uită o dată prin cameră și stinse apoi lumina.

Dacă ar fi fost ziua, d-l Reeder ar fi părut o figură comică, așa cum ședea cu picioarele încrucișate pe marginea patului, cu undița rezemată de pat... J. G. Reeder nu avea însă în clipa aceea o astfel de impresie; afară de aceasta nu îl vedea nimeni.

Din când în când mișca undița încoace și încolo.

— Reeder era acum complet treaz. Auzul său era concentrat asupra deosebirii zgomotelor abia perceptibile noaptea – fâșâitul frunzelor, adierea slabă a vântului – și sunetele, care nu puteau proveni decât de la o activitate omenească.

Șezu așa mai bine de o jumătate de ceas, mișcând din când în când undița încolo și încoace. Subit simți un curent de aer rece venind de la ușă. Nu auzise nici un sunet, nici cel mai mic zgomot – dar știa că ușa era larg deschisă.

Retrase încet undița până aproape de pat, o îndreptă apoi în direcția ușii și o întinse atât de departe cât era posibil – el însuși pusese un picior la pământ și era gata să sară la o parte, sau să se arunce în jos, după cum vor cere împrejurările.

Vârful undiței nu atinse nici un obstacol. Reeder își reținu respirația și ascultă. Coridorul era acoperit cu covoare groase. Nu se aștepta, bineînțeles, să audă pași omenești, însă oamenii trebuie să respire, reflectă d-l Reeder și e foarte greu ca un om să respire fără zgomot. Îi veni în minte că el singur era prea liniștit pentru un om de care se presupunea că doarme liniștit și se apucă să scoată din gâtlej sunetele obișnuite unui om mai în vârstă, în primul stadiu al somnului.

Capătul undiței fu atins și undița dată la o parte. D-l Reeder apăsă pe buton și lumina care țâșni din lampa electrică desenă un cerc luminos pe peretele din fața ușii coridorului.

Ușa era deschisă, dar nu se vedea nimeni.

Și apoi îl trecu pe Reeder un fior rece, cu toți nervii de oțel, ce-i avea. Cineva era acolo... stătea ascuns... îl aștepta pe el, să iasă afară.

Reeder întinse mâna, care ținea undița, împingând-o afară din cameră.

Poc!

Undița fu lovită cu ceva tare, și ruptă în două.

Lampa căzu la pământ, cu lentila în sus și lumina tavanul coridorului. În clipa următoare Reeder sărise din pat și zbură aproape în ascunzișul pe care-l oferea ușa deschisă. Prin ușă putea vedea întrucâtva ce se petrece afară.

Liniște de mormânt... jos, în hol, ceasul care ticăia monoton, bătu de trei ori. Dar nu se mișca nimic, nimic nu pătrundea în raza de lumină, nimic... până...

Reeder avea impresia unei viziuni: un... obraz slab, alb, buze subțiri deschise într-un rânjet sardonic, o chelie înconjurată de o coroană de păr cărunt, sălbatic, o mână cu degetele ca ghearele care se întindea spre lampă...

Să întrebuințeze browningul sau bastonul de cauciuc?

Reeder se hotărî pentru acesta din urmă și când ghearele acelea apucară lampa, Reeder sări din ascunzișul său din dosul ușii și lovi cu putere. Auzi un suflu ca al unui animal sălbatic – apoi lampa se stinse, căci mâna pe care o ținea strânsă, rupsese firele, retrăgându-se.

Coridorul zăcea acum în întuneric. Reeder mai lovi încă o dată, cu atâta putere, că-și pierdu echilibrul, căzu în genunchi și scăpă bastonul de cauciuc din mână. Nu nimerise, dar întinzând brațul, mâna sa apucă un braț străin... cu o smucitură puternică trase pe posesorul brațului străin în camera sa și aprinse lumina.

Mâna îi era încleștată în jurul unui braț rotund, moale, învăluit într-o mânecă de mătase.

Când se făcu lumină în cameră, ochii săi priveau la fața palidă a d-șoarei Olga Crewe.

Capitolul X

O clipă priviră unul la altul – ea... zăpăcită, el... contrariat. Olga Crewe!

Apoi observă că tot o mai ținea de mână – și-i dădu drumul. Brațul fetei îi atrăgea atenția.

— Îmi pare rău, murmură Reeder. Ce cauți d-ta aici?

Buzele fetei tremurau. Încercă să vorbească, dar nu putu scoate o vorbă. Apoi își stăpâni încetul cu încetul paralizia momentană și începu să vorbească.

— Am... auzit... zgomot pe coridor, și am ieșit afară... mă speriasem...

Fata își freca mecanic brațul și Reeder văzu pata roșie, făcută de mâna lui. E de mirare că nu-i frânsese brațul!

— S-a... întâmplat... ceva?

Fiecare cuvânt ieșea cu greu din gura-i încleștată. Se părea că e nevoită să formeze și să aranjeze silabele ca să le poată da sunet.

— Unde e comutatorul din coridor? întrebă Reeder, care începu să gândească practic și să nu îl mai intereseze brațul ei.

— În fața camerei mele.

— Du-te și aprinde lumina, îi porunci el.

Olga ascultă supusă.

Reeder ieși din cameră, abia după ce coridorul fu luminat.

Browningul, ce-l ținea în mână, arăta că nu era încă prea sigur de sine.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Olga din nou. Își recâștigase stăpânirea de sine. Fața sa începu să se coloreze. Dar privirea ei parcă avea încă viziuni.

— Ai văzut ceva pe coridor? întrebă Reeder.

— Nu. N-am văzut nimic; absolut nimic. Am auzit zgomot și am ieșit afară.

Ea mințea. Dar Reeder nu-și dădu osteneala să i-o spună. Olga avusese timp suficient, să-și pună pantofii și să îmbrace chimonoul, dar totul nu durase mai mult de două secunde. Afară de aceasta, Reeder nu auzise deschizându-se ușa camerei ei. Concluzia era deci, că ușa a fost tot timpul deschisă și că a fost martoră văzând sau auzind la tot ce se întâmplase.

Reeder se duse de-și luă bastonul de cauciuc, căzut jos și reveni la ea. Olga stătea sprijinită de ușă și își freca brațul. Ea privea în vid, parcă ar fi zărit ceva, dar Reeder se convinse că nu era nimeni.

— Mi-ai cauzat durere, spuse ea cu simplitate.

— Adevărat?... îmi pare rău.

Pata de pe braț se colorase în albastru. De felul său d-l Reeder era un om simțitor. Ca să spunem adevărul, în momentul acela nu luă parte la nici un fel de durere. Regret?... da. Dar regretul ce îl simțea, nu avea nici o legătură cu brațul fetei.

— E mai bine să te culci din nou. Coșmarul meu a trecut. Sper că și al d-tale va trece tot atât de repede, ceea ce m-ar mira însă. Visul meu urât a durat numai o clipă, al d-tale o să dureze, dacă nu mă înșel, toată viața...

Privirea ochilor ei negri, nu îl slăbeau o clipă, pe când vorbea.

— Cred că a fost un vis urât, spuse Olga acum. O să dureze toată viața?... Mă tem că ai dreptate.

Cu o înclinare a capului, se întoarse, intră în camera ei și Reeder auzi cum încuie ușa odăii învârtind cheia de două ori.

D-l Reeder se duse în camera sa, își luă un scaun și se așeză în cealaltă parte a patului. Nici nu se gândea să închidă ușa odăii sale. Atâta timp cât lumina ardea în coridor și camera sa zăcea în întuneric, nu trebuia să se teamă că visul său urât se va repeta.

Bastonul de cauciuc fusese o greșeală – recunoscu singur și cu regret acest lucru și își dorea să nu mai aibă o asemenea repulsie contra armelor zgomotoase. Depuse revolverul pe pat, în apropiere. Pentru cazul că visul s-ar fi repetat totuși...

Auzi voci!

Zgomotul unei convorbiri șoptite și sunete furioase... nu în coridor, ci jos în hol. Se strecură în vârful picioarelor la ușă și ascultă.

Cineva râse pe înfundate. Un râs straniu, care făcea să-ți înghețe sângele în vine. Apoi auzi o cheie învârtindu-se și o ușă deschizându-se, și apoi o voce întrebând: „Cine e acolo?”

Era Margaret, Reeder își aminti că odaia ei se afla de-a dreptul în fața scării. Băgă în buzunar revolverul, pe care îl ținea în mână, și ieși în coridor. Margaret stătea la capul scării și se uita în jos, în întuneric. Șoptitul încetase. Observându-l pe Reeder, se întoarse spre el.

— Ce s-a petrecut?... Cine a aprins lumina în coridor?... Am auzit șoapte jos... în hol...

— Eu am fost.

Altădată surâsul lui ar fi liniștit-o, dar acum se speriase și îi era teamă. Simțea dorința să se agațe de el și să plângă.

— S-a întâmplat ceva, ascultam, culcată în pat... n-am avut curajul să mă scol... mi-e frică, d-le Reeder...

Reeder îi făcu semn să vină lângă el și cum ea îl ascultă mirată, Reeder se strecură pe lângă ea și îi luă locul la balustradă.

Margaret îl văzu aplecându-se și cercetând terenul la lumina lămpii sale de buzunar.

— Nu e nimeni, spuse el apoi.

— Dar a fost cineva, insistă fata.. Și am auzit pe cineva umblând în momentul când ai aprins lumina.

— Poate că a fost d-na Burton, presupuse el. Mi s-a părut că i-am auzit vocea.

Și acum apăru un al treilea pe scenă, d-l Daver, la capătul coridorului, îmbrăcat cu un halat închis până sub bărbie.

— Ce s-a întâmplat, d-șoară Belman? Nu-mi spune, că a încercat să intre prin fereastra d-tale! Tare mă tem, ca îmi vei povesti tocmai lucrul acesta! Vai de mine, dacă ar trebui să se întâmple așa ceva!

— Dar de fapt, despre ce e vorba? interveni acum d-l Reeder.

— Nu știu. Am însă sentimentul neplăcut, că cineva a încercat să intre în casă, răspunse d-l Daver, foarte iritat....

Margaret distingea aproape cum îi clănțăneau dinții...

— Am auzit cum cineva încerca mânerul ferestrei și m-am uitat afară. Aș putea să jur că... am văzut pe cineva sau ceva... Ce groaznic că așa ceva s-a petrecut aici! Îmi vine să chem poliția!

— O idee splendidă! murmură d-l Reeder, care își recăpătase subit „eul” său supus și politicos. Dormeai desigur, când ai auzit zgomotul?

D-l Daver ezită.

— N-am dormit cu adevărat. Știi, așa, între somn și trezie. Nu știu pentru ce am fost toată noaptea neliniștit.

Își duse mâna la gât, cu care ocazie halatul se desfăcu o clipă – o clipă numai, suficient ca Reeder să vadă.

— Probabil că neliniștea d-tale se datorește faptului, spuse el blând, că ai uitat să-ți scoți gulerul și cravata. Nici nu-mi pot imagina ceva mai incomod.

D-l Daver făcu o mutră plouată.

— M-am îmbrăcat cam în grabă... începu el...

— E mai bine, dacă te dezbraci tot atât de iute, îi tăie Reeder glumeț vorba. Știi că oamenii, care se culcă cu gulerul tare la gât, pot din întâmplare să se stranguleze singuri. Și atunci e mare tristețe și durere în casa călăului păcălit... Probabil că hoțul acela ți-a salvat viața.

D-l Daver voia să mai spună ceva, se răzgândi însă și se retrase în camera sa, trântind ușa după el.

Margaret se uita înfricoșată la Reeder.

— Ce înseamnă enigmele acestea – a fost într-adevăr un spărgător? Spune-mi te rog adevărul. Simt că înnebunesc dacă n-aș ști despre ce e vorba.

— Adevărul, spuse d-l Reeder făcând semn cu ochii, e cam așa cum bătrâiorul acela ciudat a spus-o. A fost cineva în casă, cineva care nu avea dreptul să fie aici. Cred însă, că a plecat și că te poți culca liniștită.

Margaret se uită bănuitoare la el.

— Te culci și d-ta?

— Peste câteva minute, spuse Reeder vesel, Margaret îi întinse mâna într-un elan impulsiv și Reeder o apucă cu ambele mâini.

— Îmi închipui că îngerul meu păzitor ar fi exact ca d-ta, surâse ea printre lacrimi.

— Îngeri păzitori cu barbete? De așa ceva n-am auzit încă în viața mea.

Reeder nu se putea, stăpâni să nu-i servească fetei această împunsătură malițioasă și se bucură ca un copil mic, repetându-și gluma nevinovată în camera sa.

Capitolul XI

Reeder închise ușa camerei sale, aprinse lumina și începu să cerceteze, să caute soluția problemei, în aparență de nerezolvat, cum de a fost posibil, să se deschidă ușa. Știa precis că înainte de a se culca trăsese zăvorul și încuiase și cu cheia. El, care văzuse destule în viața lui, era surprins, că o broască de ușă poate lucra așa fără zgomot, ca broasca ușii sale, și că un zăvor se poate mișca atât de ușor încoace și încolo.

Atât broasca, cât și zăvorul fuseseră unse de curând. Începând să cerceteze cu de-amănuntul partea dinăuntru a ușii găsi în scurt timp o explicație foarte simplă a enigmei.

Ușa era din opt tăblii încrustate. Aceea din jurul broaștei se mișca ușor și putea fi dată la o parte, printr-o simplă apăsare a unui buton, care declanșa o spirală infim de mică. Se deschidea atunci o ușcioară micuță, prin care Reeder putu trece fără multă greutate mâna ca să tragă zăvorul și să întoarcă cheia...

Lucrul acesta nu era ceva neobișnuit și nici înspăimântător. Reeder știa foarte bine că multe hoteluri și pensiuni aveau asemenea dispozitive, ca să poată deschide ușa din afară – o măsură de prevedere necesară în unele împrejurări. Se întreba, dacă nu cumva se găsea și la ușa d-rei Belman o astfel de „uscioară de siguranță”.

Până să termine cu cercetările se făcuse ziuă de-a binelea. Trase perdelele la o parte, își luă un scaun, se așeză în fața ferestrei și își plimbă privirea pe terenul din fața sa.

Nu înțelegea două sau trei lucruri. Dacă Larmes Keep era într-adevăr cartierul general al bandei lui Flack, atunci în ce calitate și din ce motiv fusese adusă Olga Crewe? Reeder o aprecia ca la douăzeci și patru de ani. Fusese în ultimii zece ani musafir continuu, dacă nu chiar locatară a Larmes Keep-ului. Lui Reeder îi erau însă destul de cunoscute obiceiurile criminalilor, ca să știe că aceștia nu întrebuințau copii la scopurile lor. Afară de aceasta Olga urmase și un fel de școală publică, ceea ce i-a luat cel puțin patru din cei zece ani... d-l Reeder clătină gânditor din cap...

Era convins că până seara nu se va mai întâmpla nimic. De aceea se culcă, trase plapuma peste cap și dormi până ce servitoarea îi aduse ceaiul.

Această servitoare era o fată cu fața rotundă, grasă, trecută deja de prima tinerețe; vorbea cu un accent londonez neplăcut și avea caracterul insinuant al oamenilor care știu că fac parte din personalul indispensabil al unui menaj. Reeder își aminti că tot ea îl servea și la masă.

— Vai de mine, domnule, dar nici nu v-ați dezbrăcat, îi spuse ea.

— Eu mă dezbrac foarte rar, răspunse el sculându-se să-și ia ceaiul. E o muncă inutilă și pierdere de timp. Abia te-ai dezbrăcat, că și trebuie să te îmbraci la loc.

Fata îl privi mirată, dar Reeder nici nu surâdea măcar.

— Sunteți detectiv, nu-i așa? O știu toți în casă. De ce ați venit aici?

D-l Reeder își putu permite un surâs enigmatic.

— Dragă domnișoară, n-am dreptul să divulg afacerile patronului d-tale.

— A trimis după d-ta? Asta-i bună!

Reeder duse degetul la buze.

— Pentru candelabre? întrebă ea.

— Da.

— Tot mai crede că i le-a furat vreunul din noi?

Obrazul i se roșise ca focul și ochii îi luceau de furie. Reeder avu ocazia să cunoască unul din scandalurile mici ale hotelului.

Și ceea ce văzu Reeder nu era de fel lipsit de interes. De i-ar fi stat cuiva vreodată scris pe frunte cuvântul „vinovat” aceasta ar fi fost servitoarea pe care o avea acum în față. Își putea lesne închipui ce fel de candelabre erau acelea și cum dispăruseră. Asemenea mici furturi se întâmplau zilnic.

— Ei bine, îi puteți spune din partea mea..., începu ea să vocifereze, dar Reeder o întrerupse ridicând solemn mâna.

— Nu-mi spune nimic, – consideră-mă ca pe un prieten al d-tale.

Când era bine dispus d-l Reeder putea fi extrem de mucalit: calitate pe care numai foarte puțini i-o bănuiau. Afară de asta, avea tot interesul să afle cât mai multe asupra menajului lui Daver și avea impresia că servitoarea aceea furioasă, care fugi pe ușă afară, trântind-o cu zgomot în urma ei, ar fi putut să-i spună multe lucruri interesante. Dar nici în cele mai optimiste gânduri ale sale nu și-ar fi putut închipui că fata aceea ținea în mâinile-i grosolane marele secret al casei Larmes Keep.

D-l Reeder se decise să-l viziteze pe Daver. Era curios să afle adevărul referitor la candelabrele care lipseau. Ajuns la o ușă, se opri, căci auzea voci iritate. Deodată ușa fu deschisă brusc și o voce furioasă de femeie se auzi țipând.

— M-ai tratat foarte josnic. Asta e tot ce pot sa-ți spun, d-le Daver! Cinci ani am lucrat ca o sclavă și n-am spus nimănui vreodată ceva despre afacerile d-tale! Și acum chemi un detectiv,

ca să mă spioneze! Nu permit să mă tratezi ca pe o hoață! Dacă d-ta crezi că asta e bine și cinstit... pentru tot ce am făcut pentru d-ta și pentru că nu m-am băgat unde nu-mi fierbe oala... Da, da, știu ce vrei să spui... Am câștigat bine, dar aș fi câștigat și în altă parte tot atât... Am și eu mândria mea, ca și d-ta, d-le Daver... și găsesc nemernic procedeul d-tale... Plec de aici chiar azi, nu te teme!

Pe ușa deschisă se repezi afară o tânără, cam de vreo douăzeci și cinci de ani, care trecu pe lângă Reeder fără măcar să-l observe, atât era de furioasă. Ușa fu închisă de către d-l Daver, care, probabil, era tot atât de rău dispus ca și fata, (ceea ce se dovedi mai târziu ca o împrejurare foarte fericită). D-l Reeder crezu că nu i-ar fi de nici un folos, să lase să se vadă că a auzit „convorbirea” dintre Daver și servitoare.

Ieșind în grădină, în bătaia razelor de soare, Reeder era, dintre toți aceia care au fost deranjați în noaptea trecută, cel mai vesel și cel mai puțin obosit. Se întâlni cu preotul, d-l Dean și cu colonelul, care ducea cu el un sac cu bastoane pentru golf, și ambii îi urară o „bună dimineață” posomorâtă. Colonelul făcea impresia unui om bolnav, preotul se uită la el cu o privire urâtă...

În timp ce se plimba încolo și încoace prin fața casei, cercetă fațada pe ascuns, însă foarte atent.. Contururile fostei închisori se vedeau încă precis și nici măcar ferestrele care au fost adoptate în epoca Tudorilor, nu puteau să-i schimbe nimic din înfățișarea-i posomorâtă.

Trecând pe după colțul casei, ajunse la porțiunea de grădină care se afla în fața ferestrelor camerei sale. În depărtare se găseau niște boschete de rododendroni, care puteau fi de folos, dar în același timp și foarte periculoase.

Chiar deasupra ferestrelor sale se afla salonul. Lucrul acesta îi era lui Reeder foarte plăcut. Prefera, din experiență, o cameră

situată deasupra unei încăperi accesibilă tuturor.

Reeder se înapoie pe acelaşi drum şi ajunse la celălalt capăt al clădirii. Cele trei ferestre cu perdelele albe erau desigur ale camerelor lui Daver. Peretele de sub ferestre era negru şi acoperit aproape în întregime cu viţă sălbatică.

Reeder se gândea cam ce putea să fie în încăperea aceea fără uşă, fără fereastră şi fără lumină.

La intrarea în hotel o găsi pe Margaret, care stătea în uşă şi căuta probabil pe cineva. Cu mâinile apăra ochii de lumina puternică a soarelui. Zărindu-l pe Reeder, se îndreptă spre el în grabă.

— Bine că te găsesc, spuse ea oftând uşurată. Mă întrebam unde eşti – n-ai venit la dejun. N-am mai putut dormi o clipă, de când ne-am despărţit astă-noapte, îi spuse Margaret. Dar de fapt ce s-a întâmplat, d-le Reeder? A încercat într-adevăr cineva să intre în casă?

— A încercat şi cred că a reuşit, răspunse el, cu prevedere. Furturi se întâmplă... chiar... hm... şi în hoteluri... d-ră Margaret... nu ştii, s-a anunţat poliţia?

Lui Reeder i se părea că ea arăta rău. Probabil că nu petrecuse restul nopţii tot aşa de liniştită ca el. Margaret clătină din cap.

— Nu ştiu. A telefonat toată dimineaţa – mă dusesem spre odaia lui, dar uşa era încuiată; i-am auzit vocea... Dar de ce nu mi-ai povestit şi mie cele întâmplate în noaptea când am plecat din Londra? Am citit azi dimineaţă în ziare!

— Întâmplare? Ce vrei să spui?

D-l Reeder nu pricepea nimic. Uitase complet.

— Ah, vorbeşti de gluma aceea?

— Glumă? se supără Margaret.

— Criminalii au o concepţie ciudată despre glumă, spuse d-l Reeder degajat. Toată afacerea a fost – hm – o glumă pregătită cu

îndemânare, ca să mă sperie. Dar eu sunt bine pregătit pentru asemenea surprize. Acestea sunt probleme care ni se pun din când în când, ca să ni se examineze inteligența.

— Dar cine a fost atentatorul?

Privirea d-lui Reeder ocoli pajiștea liniștită. Margaret avea impresia că e plicticos pentru el că i se amintește o întâmplare atât de comună a vieții sale agitate.

— Iată și prietena noastră, spuse el subit. Margaret se uită în direcția privirii lui și o zări pe Olga Crewe.

Olga purta o rochie cenușie croșetată și o pălărie mare neagră, care îi umbrea fața. Nu se arăta de fel jenată, când îi salută cu un surâs aproape ironic,

— Bună dimineața, d-le Reeder. Mi se pare că ne-am mai văzut azi-dimineață, și-și frecă brațul, bine dispusă.

D-l Reeder se scuză pe îndelete.

— Nici nu știu ce s-a întâmplat, spuse ea. Margaret Belman află abia acum ce se întâmplase înainte ca ea să fi ieșit din cameră.

— N-aș fi crezut niciodată că ești atât de voinic! Ia privește?

Olga Crewe își suflecă mâneca și îi arătă o pată mare, neagră pe antebraț.

— I-ai arătat deja d-lui Reeder toate frumusețile și raritățile noastre? întrebă Olga cu un început de ironie în voce. Credeam, de altfel, că am să vă găsesc azi la baie.

— Nici nu știu că există așa ceva aici! întâmpină d-l Reeder. Zău, după groaznica întâmplare de azi-noapte, această casă frumoasă... hm... mi-a procurat o senzație atât de lugubră, încât mă aștept să nu mă scald în nimic altceva, decât... hm... în sânge.

Aceste vorbe făcură o impresie rea asupra Olgăi. Închisese ochii și buzele îi tremurau.

— Ce lugubru! Hai să mergem, d-ră Belman!

Margaret era necăjită de tonul acesta, care semăna mai mult a ordin. Merse totuși cu ea. La câțiva pași mai departe, Olga se opri.

— Trebuie să vezi fântâna! Te interesează clădiri vechi? întrebă Olga, arătând spre pădurice.

— Mă interesez mai mult de obiecte contemporane, și mai ales de experiențe noi, răspunse Reeder, bine dispus. Și mă încântă în special cunoștințele noi.

Iarăși zbură un surâs înfricoșat de la Olga la Reeder.

— Atunci ai să găsești aici partea cea mai atrăgătoare a vieții d-tale, d-le Reeder, spuse ea, căci te întâlnești cu oameni, pe care nu i-ai văzut încă niciodată în viață,

— Da. În casa asta sunt doi oameni, pe care nu i-am văzut încă, răspunse Reeder și Olga se întoarse brusc spre el.

Reeder încreți fruntea.

— Numai doi? nici pe mine nu m-ai văzut până acum!

— De văzut, te-am văzut eu, dar nu te-am întâlnit încă.

Ajunseră între timp la fântână. Reeder citi inscripția de pe tăbliță, înainte ca să încerce cu piciorul scândura care acoperea deschizătura fântânii.

— Fântâna e acoperită de mulți ani, explică Olga. Nu te atinge, adăugă ea în grabă văzând că se apleacă și ridică una din scânduri, dezvelind o gaură pătrată. Scândura făcea impresia unui chepeng.

Chepengul nu făcea niciun fel de zgomot. Nu scârțâia deloc. Balamalele erau bine unse; în crăpături nu se afla nici urmă de praf. Reeder se aplecă și privi în fântână.

— Câte căruțe cu nisip și pietriș au fost necesare ca să se umple fântâna? întrebă Reeder.

Margaret citi la rândul ei inscripția de pe tăbliță.

— Hm! mormăi Reeder, căută prin buzunare, scoase o

monedă o cântări cu îngrijire în mână și o lăsă să cadă în adâncime.

Ascultă un timp îndelungat, până ce auzi un sunet metalic slab venind de jos.

— Nouă secunde! Reeder o privi pe Olga. Dacă scazi din iuțeala cu care un corp oarecare cade în jos, iuțeala cu care se mișcă sunetul, vei știi cât de adâncă e gaura asta!

Se sculă de jos, își șterse praful de pe genunchi și închise chepengul la loc.

— Se poate ca jos să fie stâncă, în nici un caz însă apă. Am să calculez cantitatea de nisip necesară ca să umple puțul – o să fie o ocupație foarte interesantă pentru cineva care în tinerețea sa a fost un fel de geniu matematic.

Olga Crewe se înapoie tăcută prin pădurice. Ajungând iar la luminiș spuse:

— Cred că e mai bine ca d-ta să-i arăți d-lui Reeder restul curiozităților. Mă simt obosită.

Cu o ușoară înclinare a capului, se întoarse și se îndreptă spre casă. D-l Reeder se uită după ea cu o privire în care se citea aproape admirație.

— Roșul te poate foarte bine transforma, șopti el, ca pentru sine, dar ca să-ți prefaci vocea – asta e foarte greu. Chiar cei mai buni actori dau greș în această direcție.

Margaret îl privi nedumerită.

— Vorbești cu mine?

— Nu, cu mine, răspunse Reeder politicos. Un obicei urât al meu; mă tem că această apucătură este în legătură cu vârsta.

— Dar d-șoara Crewe nu se fardează niciodată!

— Cine se mai fardează... la țară? răspunse d-l Reeder. Arătând cu vârful bastonului spre zidul despărțitor, întrebă: Unde duce drumul acesta? Ce e de partea cealaltă?

— Moarte grabnică! răspunse Margaret râzând.

Mai bine de un sfert de oră statură rezemați de balustradă și priviră în adâncime spre ștrandul îngust. Canalul, care ducea la peșteră, ațâța curiozitatea lui Reeder. O întrebă cât e de adânc și nu admise că nu poate să fie prea adânc.

— Ce romantic sună! Peșteri subterane!... și canalul e mai adânc decât celelalte de felul acesta. Trebuie neapărat să cercetez odată peștera asta. Cum pot ajunge acolo?

Privi în dreapta și-n stânga. Locul de baie se afla lângă o plajă mică și era închis deoparte de stânci, care intrau adânc în mare. D-l Reeder arătă spre orizont.

— La șaizeci de mile de aici e Franța!

Reeder avea obiceiul să schimbe subit conversația care nu-i mai convenea.

— Am să întreprind azi după masă un mic voiaj de explorare. Plimbarea îmi va face bine.

Înapoindu-se spre casă, își aduse aminte de baie și o întrebă pe Margaret, dacă poate s-o vadă.

— De fapt, mă mir că d-l Daver n-a golit-o. Îl costă mult piscina aceea. Am zărit ieri facturile uzinei. E enorm cât plătește Daver pentru apă.

— Dar când a fost construită piscina?

— Tocmai asta e partea care surprinde mai mult. A fost clădită acum vreo doisprezece ani, într-un timp când nici nu se știa pe aici de piscine particulare.

Bazinul avea o formă triunghiulară. O parte era căptușită cu cărămizi și după toate probabilitățile lucrarea părea recentă. Părțile laterale și restul fundului erau formate din stânci naturale. O stâncă înaltă servea ca trambulină. D-l Reeder ocoli bazinul și privi apa. Adâncimea cea mai mare era de partea stâncoasă. Acolo rămase Reeder mult timp contemplând și

studiind centimetru cu centimetru podeaua. În fundul bazinului se părea că există o adâncitură.

— Foarte interesant, spuse Reeder în cele din urmă. Mă duc să-mi iau costumul de baie pe care din fericire l-am adus cu mine.

— Nici n-am știut că ești înotător.

— Simplu, începător, ca în cele mai multe lucruri, răspunse Reeder modest.

Se duse în odaia sa, se dezbrăcă și își puse costumul de baie, peste care-și îmbrăcă un pardesiu. Olga Crewe plecase cu d-l Daver la Siltbury. D-l Reeder fu foarte mulțumit când zări automobilul hotelului dispărând într-un nor de praf.

Când își lepădă pardesiul pentru a intra în apă, făcu o impresie cu totul sălbatică, deoarece purta o centură de care atârna un cuțit de vânătoare și o pungă impermeabilă, în care se afla una din multele lămpi electrice, pe care le avea de obicei Reeder cu el. Ca toți oamenii, încercă mai întâi apa cu piciorul și se cutremură din tot corpul înainte de a se arunca în apă. Ajuns la fund, nu pierdu nici o clipă, ci înotă pe fundul bazinului până la spărtura în stâncă, pe care o văzuse de sus.

Spărtura era înaltă de două picioare și lungă de opt. Reeder intră înăuntru și se apucă cu mâinile de tavanul spărturii, ca să înainteze mai repede. Tavanul se termină brusc și, cum simțea deasupra sa numai apă, Reeder își făcu vânt în sus. Se opri lângă o bucată de stâncă intrată în apă, desfăcu săculețul impermeabil de la centură și scoase lampa afară.

La lumina ei văzu că se află într-o încăpere cioplită de natură în stâncă. Încăperea avea un tavan lat, boltit. De fapt se afla în interiorul stâncii, care avea forma unui turn și care forma unul din capetele bazinului. La capătul celălalt al camerei observă o spărtură de circa patru picioare înălțime și două picioare lățime,

care era începutul unui coridor, ce ducea în jos. Reeder se aventură în acest gang și constată că o parte din posibilitățile de întrebuințare ale acestui gang erau făcute de oameni, într-o parte găsi chiar urme de lovituri de daltă, în altă parte semne neîndoielnice de explozii. D-l Reeder se înapoie acum. Își împachetă lampa, înțepeni săculețul de centură, respiră adânc, se afundă, se strecură prin canal spre bazin și de acolo la suprafață. Ajuns sus zări fața înspăimântată a Margaretei.

— Oh, d-le Reeder! bâigui ea. M-ai speriat... am văzut cum ai sărit în apă, dar când am venit aici și am văzut bazinul gol... am crezut că m-am înșelat... Unde ai fost până acum? Doar n-ai putut sta atâta timp sub apă?

— Nu vrei să-mi dai pardesiul? întrebă d-l Reeder jenat, și după ce acoperi în grabă scheletul său cu mantaua apărătoare, continuă solemn:

— M-am convins că la construirea bazinului s-a ținut seama exact de prescripțiile consiliului județean.

Margaret îl ascultă... înmărmurită.

— După cum știi, draga d-șoară Margaret, e foarte important, ca teatrele să aibă ieșiri speciale pentru cazuri de pericol; – azi dimineață am inspectat deja două asemenea ieșiri, cred însă că pe cea mai interesantă, n-am găsit-o încă... ce tip! nebunia și geniul sunt într-adevăr înrudite.

D-l Reeder luă singur dejunul și se părea că nimeni nu are mai puțin interes ca el pentru comesenii săi. Cei doi jucători de golf se înapoiaseră de la joc și luau masa împreună. D-ra Crewe, care venise mai târziu și-l onoră cu un surâs, luase loc la o măsuță mică în fața lui.

— E cam agitată, se gândea d-l Reeder. Asta e a doua oară că îi cade furculița din mână. Acum – acum o să se scoale și o să se așeze cu spatele la mine... aș vrea să știu, cum o să-și justifice

purtarea.

Avu dreptate. D-ra Crewe chemă pe una din servitoare și îi spuse să-i mute tacâmul la altă masă. Fără să se justifice. D-l Reeder părea foarte mulțumit de sine și de toată lumea.

D-l Daver intră afectat în sufragerie, tocmai când d-l Reeder își curăța un măr.

— Bună dimineața, d-l Reeder. Ei, ai scăpat de coșmarul d-tale?... Se vede că ai scăpat! Un om ca d-ta, cu nervi de oțel... *asta* îmi impune extraordinar. Personal sunt cel mai mare laș care există și numai amintirea cuvântului „hoț” mă face să mă cutremur. N-ai să mă crezi dacă-ți spun, că am avut azi-dimineață, o ceartă cu o servitoare și când a plecat de la mine, tremuram din tot corpul. Așa ceva nici nu te impresionează, așa-i?... Nu-mi spune, căci o văd! D-ra Belman mi-a povestit că ai încercat bazinul nostru. Ți-a plăcut?

— Nu vrei să iei loc și să bei o ceașcă cu cafea? întrebă Reeder politicos, dar Daver refuză.

— Nu, nu, am de lucru, – nici nu-ți poți închipui ce recunoscător sunt d-șoarei Belman, că m-a adus pe urma unuia din caracterele cele mai atrăgătoare ale timpului nostru. Ce tip! spuse d-l Daver, repetând fără să știe cuvintele lui Reeder. Am încercat să aflu antecedentele sale. Nu, mulțumesc, stau mai bine în picioare, tot trebuie să plec în câteva minute. Se cunoaște ceva precis asupra vieții lui anterioare?... a fost însurat?

Reeder dădu din cap în semn de aprobare. Nu avea nicio idee, dacă John Flack e însurat sau nu, dar momentul era foarte prielnic, ca să lase să se presupună că știe multe... Nu era deloc pregătit să vadă ce reacție produse clătinatul său din cap. Gura individului cu obrazul galben se căscă larg.

— Însurat? își pierdu aproape vocea. Cine ți-a povestit că a fost însurat? Unde s-a căsătorit?

— Aceasta e o chestiune, răspunse Reeder serios, despre care n-am voie să vorbesc.

— Însurat! D-l Daver își trecu mâna peste chelie, dar nu mai continuă discuția. Mai făcu unele observații banale asupra vremii și părăsi grăbit camera.

Reeder se așeză comod în „sala banchetelor” cu un ziar ilustrat și aștepta o ocazie care trebuia să se prezinte mai curând sau mai târziu. Trecuse în revizie mintală tot personalul. Servitoarele, care serveau la masă, locuiau într-o căsuță mică de partea orașului Siltbury. Personalul bărbătesc, inclusiv portarul, păreau oameni de treabă. Portarul era un fost soldat, decorat; ajutorul său era un băiat tânăr, care era din Siltbury și singurul, care nu locuia în afara hotelului. Reeder nu aștepta nimic de la personalul feminin, – singura sa speranță era servitoarea aceea furioasă, cu toate că și ea probabil nu va vorbi de altceva decât despre propria ei mâhnire.

De acolo, de unde ședea, Reeder putea să vadă toată grădina. La orele trei, colonelul, Sfinția Sa d-l Dean și Olga Crewe, ieșiră pe poarta principală, după toate aparențele în drum spre Siltbury. Reeder sună și spre satisfacția lui, servitoarea amărâtă fu aceea, care apăru și căreia-i comandă ceaiul.

— E foarte plăcut aici, spuse d-l Reeder.

Răspunsul fetei fu mai mult o mormăi tură.

— Cred, continuă d-l Reeder, uitându-se pe fereastră, că slujba de aici e dintre acelea după care aleargă toate fetele. Și li se rupe inima, dacă sunt nevoite s-o părăsească.

Fata nu era însă de aceeași părere.

— Munca nu e grea și nici în sufragerie nu e mult de lucru. Dar eu mă plictisesc aici. Înainte de a veni aici am fost într-un hotel mare. Îmi caut altă slujbă.

Fata admise că leafa era bună, dar avea un dor nespus după

ceea ce ea numea „viață”. Afară de aceasta nu își ascunsese preferința pentru musafirii bărbați.

— Așa numita d-șoară Crewe are pretenții mari ca toți ceilalți musafiri laolaltă. Nu o înțeleg, acum vrea o cameră, acum alta. De ce nu poate să locuiască cu bărbatul ei, nu pricep.

— Cu cine? D-l Reeder se uită dureros surprins la ea. Poate că nu trăiesc bine împreună?

— Un timp oarecare au mers toate bine. Dacă n-ar fi însurați, aș putea înțelege tot ascunzișul acesta – să facă așa ca și când n-ar fi bărbat și nevastă, el într-o cameră, ea în alta; și dacă se întâlnesc, se poartă unul cu celălalt, ca și când ar fi străini. Când începe înșelătoria... mai bine lipsă!

— Și de când... hm... merge așa?

— Cam de vreo săptămână, răspunse fata îmbufnată. Știu că sunt însurați, căci am văzut actul lor de căsătorie... De șase ani sunt căsătoriți; actul de căsătorie îl păstrează ea în poșetă.

Subit se uită însă bănuitor la Reeder.

— N-ar fi trebuit să vă povestesc toate astea. N-aș vrea să procur nimănui neplăceri și nici nu sunt supărată pe ei, cu toate că m-au tratat mai rău ca pe un câine. Nimeni, afară de mine, nu știe că sunt căsătoriți. Am fost doar doi ani camerista ei. Dar, dacă nu se poartă bine cu mine, atunci fac și eu la fel.

— Însurați de șase ani! Dumnezeule! spuse d-l Reeder, apoi se uită la fată.

— Vrei să câștigi cincizeci de lire? întrebă el. Cincizeci de lire! Ți le dau, dacă îmi aduci actul de căsătorie, să-l văd și eu.

Fata se roși ca racul.

— Vrei să mă bagi mesa, strigă ea. Nu vreau să-i procuri neplăceri.

— Eu sunt detectiv, ripostă d-l Reeder, dar am să cercetez din ordinul registraturii generale, dacă actul de căsătorie e legal.

Bineînțeles, că aș putea să percheziționez camera tinerei doamne și să găsesc singur actul de căsătorie dar dacă d-ta ai interes să mă ajuți și dacă cincizeci de lire au vreo atracție...

Servitoarea ezita încă, neștiind ce să facă. La urmă îi spuse că vrea să încerce. Se înapoie după o jumătate de ceas cu știrea că a căutat degeaba. Găsise plicul în care fusese păstrat actul. Documentul însă, dispăruse.

D-l Reeder nu întrebă de numele soțului, era sigur că îl cunoaște. Adresă o întrebare servitoarei, care-i dădu răspunsul pe care el îl aștepta.

— Un singur lucru aș vrea să știu: îți amintești de numele tatălui doamnei?

— John Crewe, comerciant, răspunse fata prompt. Pe mama o chema Hannah. A trebuit să jur pe sfânta scriptură că n-am să povestesc nimănui că știu că sunt însurați.

— Mai cunoaște cineva acest lucru? Parcă ai spus că nimeni, nu-i așa?

Servitoarea ezită din nou:

— D-na Burton știe. Femeia asta știe totul.

— Mulțumesc, spuse d-l Reeder scoțând din buzunar două bancnote de cinci lire. Ce fel de meserie avea soțul? Nu-ți amintești?

Servitoarea strâmbă disprețuitor din nas.

— Secretar – la ce-și zice secretar, nu înțeleg, mai ales că e un om atât de fin!

— Mulțumesc! repetă d-l Reeder încă o dată.

După aceea comandă prin telefon un taxi pentru Siltbury.

— Pleci undeva? îl întrebă Margaret, văzându-l că așteaptă la ieșire.

— Vreau să cumpăr câteva cadouri pentru prietenii mei din Londra, răspunse Reeder; una sau două untiere cu inscripție

corespunzătoare, cred că ar fi ceea ce-mi trebuie.

Automobilul nu-l duse la Siltbury, ci pe o șosea care mergea paralel cu țărmul mării și se termina într-un drum nisipos, din care automobilul nu putu fi scos decât numai foarte greu.

— V-am spus de la început că pe drumul acesta nu ajungem nicăieri, se plângea șoferul supărat.

— Atunci am ajuns acolo unde am vrut, răspunse d-l Reeder, ajutându-i din răsputeri să scoată mașina la șosea.

Siltbury era un orășel care nu prea plăcea londonezilor. Ștrandul din Siltbury era pietros, pe când musafirilor le plăcea mai mult unul nisipos.

— Prin împrejurimi sunt mai multe locuri admirabile, pline cu un nisip de îți lasă gura apă, să te tot tolănești în el; dar din păcate e greu de ajuns la ele, povestea șoferul.

Ambii o luaseră pe drumul de la stânga, care trebuia în cele din urmă, să-i aducă în oraș. Erau de vreo jumătate de oră pe drum, când d-l Reeder, care ședea lângă șofer, arătă spre niște peșteri mari, ce se aflau în dune, la dreapta sa.

— Ah, acestea sunt carierele de piatră din Siltbury, explică șoferul. Acum nu se lucrează în ele. Sunt prea multe găuri acolo.

— Găuri?

— Da. Stâncile sunt ca un burete. Te poți rătăci foarte ușor prin peșterile de acolo. Bătrânul Kimpon le-a exploatat mulți ani, dar a pierdut toți banii. Acolo e o văgăună atât de mare că poți intra cu un atelaj de patru cai! Acum vreo douăzeci de ani au încercat trei tineri să exploreze peșterile și n-au mai ieșit la lumina zilei.

— Dar cui aparțin acum carierele?

D-l Reeder nu se prea interesa de carierele acelea, dar gândurile-i erau preocupate de o problemă importantă și, în cazuri similare, întrebuința un truc; că să nu stagneze

conversația, arunca mereu câte o observație... Răspunsurile îi treceau pe la ureche fără să le perceapă. Sunetul unei voci omenești îl liniștea însă și-i permitea să mediteze.

— Carierele aparțin acum d-lui Daver. Le-a cumpărat, după ce acei trei tineri au dispărut în interiorul lor. D-l Daver a pus să se astupe intrarea. Ajungem numaidecât într-o poziție de unde puteți vedea intrarea astupată.

Mașina urca acum un mic povârniș. Ajunși sus, șoferul arătă un drum bine întreținut, la capătul căruia se putea vedea o gaură mare, ovală, săpată în peretele carierei de piatră. Gaura era acoperită cu o poartă grea din lemn, care avea la partea superioară o deschizătură neregulată.

— Deschizătura se zărește de aici, dar nu se vede că e prevăzută cu sârmă ghimpată.

— Ce e acolo, o poartă sau un grilaj?

— O poartă. Tot terenul, de aici și până la apă aparține d-lui Daver. Înainte vreme pusese să se exploateze o mare parte din teren. Dar s-a lăsat de asta, căci pământul e sărac. Pe atunci se depozitau carele și uneltele în peșteri.

— Când s-a lăsat de agricultură? întrebă Reeder, curios acum de cele auzite.

— Sunt vreo șase ani de atunci. Și răspunsul acesta era tocmai ce așteptase d-l Reeder. Pe d-l Daver îl vedeam înainte foarte des. Pe atunci aveam o birjă cu care îl duceam deseori la plimbare, pe la „moșie” și în oraș unde cumpăra o mulțime de lucruri. D-l Daver lucra atunci ca un nebun, ca un ocnaș. Era mai mult servitor decât stăpân. Se ducea la gară la toate trenurile, când veneau musafiri – și pe atunci le veneau musafiri cu duiumul, mult mai mulți ca azi. Câteodată se ducea și la Londra, ca să-i aducă de acolo – tot el însoțea și pe d-șoara Crewe în oraș, atât timp cât tânăra fată mergea la școală.

— O cunoști pe d-șoara Crewe?

Șoferul o văzuse deseori, dar nu avusese nimic da-a face cu dânsa.

Reeder coborî din mașină și sări gardul care împrejmuia drumul. Terenul era calcaros și, după toate aparențele, abia de curând împrospătat și reparat. Șoferul îi spuse că d-l Daver avea doi oameni în slujba sa, care trebuiau să aibă grijă ca drumul acela să fie totdeauna în bună stare. Nu știa însă motivul acestei întrețineri.

— Unde să vă duc acum, domnule?

— Undeva, de unde pot telefona.

Acestea erau rezultatele pe care le obținuse Reeder în plimbarea sa; și ele erau extrem de importante. Felul de trai al d-lui Daver se schimbase cu mult în interiorul ultimilor șase ani. Dintr-un comerciant chinuit, „mai mult slugă decât stăpân” devenise un om bogat, care trăia acum așa cum îi plăcea. Secretul temniței nu mai era un secret. Reeder chemă la telefon pe d-l Simpson și-i comunică pe scurt ceea ce descoperise.

— Ascultă, îi spuse Simpson la urmă, aurul n-a plecat încă. Lucrătorii din docuri au făcut grevă. Te-ai așteptat serios la o „lovitură” a lui Flack?

Reeder, care nici nu se mai gândise la transportul de aur, răspunse cam în doi peri.

Ajungând la Larmes Keep găsi și pe ceilalți musafiri. Portarul îi povesti că pentru a doua zi era așteptată „o societate”. D-l Reeder nu luă lucrul acesta în serios, căci portarul îi spuse și cu o seară înainte același lucru. Reeder presupunea că portarul era de bună credință și că nu avea nicio intenție să-l înșele, dar nevăzând niciun fel de preparative pentru primirea noilor musafiri, nu dădu prea multă atenție spuselor lui. De altfel hotelul nu putea adăposti decât un număr restrâns de vizitatori.

Reeder o căută pe „servitoarea furioasă” și, negăsind-o, întrebă discret pe portar, de la care află că servitoarea aceea plecase după-masă din hotel.

— D-l Reeder se sui în camera sa, încuie ușa și se adânci în cele două dosare cu extrase de jurnale, pe care le adusese cu sine și care nu erau altceva decât rapoartele oficiale asupra lui Flack și a bandei sale. „Bandă” poate că nu era denumirea tocmai justă. Căci Flack se servea de colaboratorii săi ca un director de teatru de membrii trupei. Poliția cunoștea destul de bine pe toți cei ce-l ajutaseră pe Flack la desăvârșirea întreprinderilor sale îndrăznețe. Unii fuseseră în închisoare și își întrebuințau timpul de libertate recâștigată muncindu-se zadarnic să reia legătura întreruptă cu un platnic atât de mărinimos. Alții, de care se știa că lucraseră pentru Flack, erau dispăruți și se presupunea că trăiau luxos prin străinătate.

Reeder reciti volumul, care conținea faptele mai importante și își notă sumele, pe care omul acela unic în felul său, le prădase în timpul ultimilor douăzeci de ani. Rezultatul total era uluitor. Flack „lucrase” ca un nebun. Își plătise foarte bine ajutoarele, dar pentru sine cheltuise numai foarte puțin. Undeva, în Anglia, trebuia să fie depusă o rezervă enormă; și Reeder bănuia că acel „undeva” se afla foarte aproape de hotelul în care locuia el acum.

Pentru ce lucrase Flack? Cărui scop urmau să servească banii aceia strânși cu furie? Să fi fost oare numai lăcomia unui zgârcit mobilul tuturor tâlhăriilor? Sau lucra Flack ca un nebun, pentru un scop fantastic?

Dorința de a „poseda” a lui Flack, era proverbială. Nu îl mulțumea nimic. După furtul de la banca Leadenhall, urmase numai cu o săptămână mai târziu, prădarea Sindicatului Trusturilor din Londra, care – aceasta o aflase poliția – fusese săvârșit de o bandă cu totul nouă, adunată abia câteva zile

înaintea furtului. Și totuși, această bandă, cu elemente noi, era atât de bine pusă la punct, încât a putut duce până la sfârșit planul conceput de Flack, fără nici o piedică.

Reeder încuie dosarele în geamantan și coborî, ca s-o caute pe Margaret. Deznodământul se apropia și pentru liniștea sufletului său, era necesar ca tânăra fată să părăsească cât mai curând Larmes Keep.

Pe scară îl întâlni pe d-l Daver, care tocmai urca și în clipa aceea îi trecu prin minte o idee.

— Chiar pe d-ta te căutam, spuse Reeder. Te-aș ruga să-mi faci un serviciu.

Obrazul zbârcit al lui Daver se schimonosi într-un surâs.

— Draga d-le Reeder, strigă el extaziat să-ți fac d-tale un serviciu? Dar d-ta n-ai decât să ordoni!

— Am reflectat asupra nopții trecute și a celor întâmplate.

— Vorbești de hoț? îl întrerupse celălalt.

— Bineînțeles! M-a neliniștit și n-am înțeles să las chestiunea baltă. Din fericire am găsit pe ușă o amprentă.

Daver se schimbă la față.

— Dacă-ți spun că am găsit o amprentă, înseamnă că am găsit ceva care face impresia unei amprente. Nu pot avea certitudine decât cu ajutorul unui dactiloscop. Din nefericire n-am putut presupune că voi avea nevoie aici de un astfel de instrument și aș dori să știu dacă poți trimite pe cineva la Londra ca să mi-l aducă.

— Vezi bine că da. Cu cea mai mare plăcere, spuse Daver, cu toate că numai plăcere nu se întrezărea din tonul vocii sale. Un servitor...

— Credeam că d-șoara Belman, îl întrerupse J. G. Reeder. D-șoara Belman e o prietenă bună de-a mea și mi-ar aduce desigur instrumentul acela delicat cu cea mai mare băgare de seamă.

Daver reflectă câteva clipe.

— N-ar fi mai bine dacă s-ar duce un bărbat?... și apoi, ultimul tren spre Londra...

— D-șoara Belman se poate duce cu automobilul. Am să aranjez eu, spuse Reeder frecându-și bărbia și adăugând:

— Poate că ar fi totuși mai bine dacă aș chema câțiva detectivi de la Scotland Yard.

— Nu. Nu e nevoie, întâmpină Daver grăbit. D-ra Belman poate să se ducă foarte bine. N-am nimic contra. Îi spun chiar acum.

D-l Reeder se uită la ceas.

— Ultimul tren spre Londra pleacă la opt și patruzeci și cinci. Tânăra d-șoară mai are timp să mănânce.

D-șoarei Belman îi comunică el singur că trebuie să plece la Londra. E lesne de înțeles mirarea Margaretei.

— Evident că mă duc, nu crezi însă că și altcineva ar putea să aducă instrumentul acela? N-ai putea să spui să ți-l trimită...?

Margaret se uită în ochii lui și se opri din vorbă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea în șoaptă.

— Vrei să faci asta pentru mine?... hm., d-șoară Margaret? întrebă Reeder aproape umil.

Reintră în hol și scrise câteva rânduri, în timp ce Margaret telefona să vină o mașină. Se întunecase aproape, când taxi-ul închis sosi în fața hotelului și J. G. Reeder, care o conducea, îi deschise ușa.

— În mașină stă un bărbat, șopti el. Nu te speria și nu striga. E un detectiv, care te conduce până la Londra.

— Dar... dar... bâigui ea.

— Și ai să rămâi la noapte în Londra, continuă d-l Reeder. Am să te vizitez mâine... sper.

Capitolul XII

D-l Reeder se afla în camera lui și se pregătea să-și termine toaleta de seară, reflectând asupra pierderii de timp cauzată de menținerea obiceiurilor sociale, când auzi bătându-se în ușă. Își întrerupse ocupația, și se îndreptă spre ușă, ținând încă în mână o perie de cap, cam uzată.

— Intră, strigă el.

D-l Daver își vârî capul prin deschizătura ușii. Pe față i se vedea neliniștea și se scuză:

— Te deranjez? îmi pare foarte rău că trebuie să te plictisesc. Deoarece însă d-șoara Belman e plecată, vei înțelege. Sunt convins că înțelegi...

D-l Reeder era plin de politețe.

— Poftim, poftim, d-le Daver. Tocmai mă pregăteam să mă culc. Sunt foarte obosit și aerul de mare...

Pe fața lui Daver se vedea acum decepția.

— În cazul acesta am venit degeaba. Ca să-ți spun adevărul – și se strecură în cameră, închizând cu îngrijire ușa după el, ca și când ar fi avut să-i comunice ceva foarte important și secret – ceilalți musafiri ai mei ar dori să joace un bridge și m-au rugat să te întreb dacă n-ai avea gust să joci și d-ta.

— Cu cea mai mare plăcere, răspunse d-l Reeder amabil. Nu

sunt un jucător bun, ce-i drept, dar dacă nu jenează acest amănunt, vin numaidecât.

Daver dispăru, murmurând mulțumiri și scuze. Abia părăsise Daver odaia, că d-l Reeder încuie ușa, se aplecă pe geamantan, îl deschise, scoase din el o scară de frânghie, pe care o lăsă în jos pe fereastra deschisă și o înțepeni de pervazul ferestrei. Se aplecă apoi în afară și spuse câteva vorbe în șoaptă. Se sprijini în urmă cu putere de pat, ținând capătul scării, ca să poată susține greutatea omului ce se suia acum pe scara de frânghie. După ce străinul intrase în cameră, retrase scara și o băgă din nou în geamantan, pe care-l încuie cu îngrijire. După aceea se duse într-un colț al camerei și trase unul din placajele care acopereau pereții. Placajul se deschise, lăsând să se vadă un dulap de perete, pe care i-l arătase d-l Daver.

— Stai aici, Billy. Locul acesta e tot atât de bun ca și oricare altul. Îmi pare rău că te las singur două ceasuri, nu cred însă că o să te deranjeze cineva. Lampa rămâne aprinsă, ca să ai destulă lumină.

— Prea bine, răspunse Billy, care era un detectiv de la Scotland Yard.

Cinci minute mai târziu d-l Reeder încuie ușa camerei sale și se duse jos în hol unde-l așteptau ceilalți musafiri, ca să joace bridge.

Cei trei ședeau tăcuți, adânciți în gânduri. Abia după ce Reeder se apropie de ei și luă loc, începu un fel de conversație. A patra persoană, care se retrase la sosirea lui Reeder, era melancolica d-nă Burton. După schimbul obișnuit de politețe și alegerea partenerilor, Reeder își găsi loc în fața personajului, care arăta ca un militar și care se numea colonelul Hothling. La stânga lui Reeder luase loc tânăra fată, la dreapta Sfinția Sa d-l Dean.

— Pe cât jucăm? murmură colonelul, răsucindu-și mustața și

uitându-se aspru la Reeder.

— Vă rog, nu prea mare, se rugă Reeder, sunt un jucător foarte slab.

— Șase pence suta de puncte, propuse preotul. Nu-mi pot permite mai mult.

— Nici eu, ca pensionar, nu-mi pot permite mai mult, murmură colonelul.

După ce jucară două partide în tăcere, – d-l Reeder vedea cât de închisă e atmosfera, dar se făcea că nu știe nimic, și că nu observă nervozitatea partenerului său care, ca fost militar, era foarte surescita, – detectivul începu să vorbească.

— Ce viață frumoasă! observă el prietenos, ca de obicei.

De vreo două ori văzuse cum mâna tinerei fete tremura. Singurul liniștit era preotul, care juca foarte rece și fără greșeli.

Dar când partenerul său, colonelul, făcu iar o greșeală, care dădu celorlalți prilej să câștige roberul, Reeder încetă să joace și, împingând puțin scaunul la o parte, începu:

— Ce ciudată e lumea! Ca un joc de cărți! Cei care îl cunoșteau pe Reeder, știau că era mai de temut atunci când începea să facă filozofie. Cei trei care ședeau cu el la masă nu auziră nimic altceva decât o frază comună, care corespundea cu totul părerii ce și-o făcuseră despre omul acela pe care-l considerau stupid.

— Sunt oameni, continuă Reeder uitându-se în tavan, care nu sunt fericiți decât când au toți așii în mână. Eu sunt numai atunci fericit, când am „valeții” în mână.

— Dar joci admirabil, d-l Reeder.

Fata spusese aceste vorbe, cu un ton silit...

— Da, un joc, poate și două. Cred că asta vine de acolo că am o memorie excelentă. Nu uit niciodată „valeții”.

Tăcere. De data aceasta, aluzia era prea pe față ca să nu fie înțeleasă.

— În tinerețea mea, continuă d-l Reeder fără ca să se adreseze în mod special cuiva, exista un „valet cu cupă” care deveni încetul cu încetul „valet de treflă" (sensul cuvântului „valet" întrebuințat aici este borfaș) și care a decăzut Dumnezeu știe în ce tâlhării! Cu alte cuvinte: și-a început... hm... cariera ca bigam, continuându-și cariera sa interesantă și romantică ca animator al speluncilor și fusese apoi amestecat în furtul de la banca din Denver. Nu l-am văzut de mulți ani. În „cercurile" sale este cunoscut sub numele „Colonelul"... Un domn cu prestanță militară, figura plăcută, abil.

Spunând acestea, Reeder nu se uită la colonel, nu putea deci vedea, cum acesta pălise.

— Nu l-am mai întâlnit, de când a lăsat să-i crească mustața. L-aș recunoaște însă peste tot, mai întâi după culoarea specială a ochilor săi, și apoi după o cicatrice pe care o are la ceafă... amintire de la o bătaie strașnică, în care fusese amestecat. Mi s-a povestit, că a devenit un maestru în arta de a arunca cu cuțitul – presupun că a fost câtva timp în America de Sud – un „valet de treflă” și un „valet de cupă”... hm...

Colonelul ședea țeapăn ca un băț, cu fața rigidă.

— Se presupune, continuă d-l Reeder mai departe, uitându-se gânditor la tânăra fată, că a pus încetul cu încetul ceva bani de o parte, ceea ce îi dă posibilitatea să locuiască în cele mai bune hoteluri, fără să riște supravegherea poliției.

Fata se uită țintă în ochii lui, fără să clipească. Buzele le ținea strânse și fălcile încleștate.

— E foarte interesant ceea ce spui, d-le Reeder, spuse ea acum domol. D-l Daver mi-a povestit că ai de-a face cu poliția?

— Foarte... foarte puțin.

— Mai cunoști și alți „valeți”, d-le Reeder?

Această întrebare o pusese acum preotul. Reeder se întoarse

spre el, surâzând.

— Pe „valetul de caro” (aici, în sensul de „hoțul de diamante; în englezește „knave of diamonds" are două sensuri și anume „valetul de caro" și „hoțul de diamante") spuse blând d-l Reeder. Numele acesta este într-adevăr potrivit, pentru unul care s-a ocupat cinci ani de-a rândul cu negoțul de diamante aducător de câștiguri, dar nepermis în Africa de Sud și alți cinci ani cu o afacere mai puțin rentabilă în Breakwater (pușcăria din Colonia Capului). Se poate spune că acolo, prin întrebuințarea zilnică a unui instrument agricol foarte folositor, lopata, a devenit un „valet de pică"[1] și probabil și un „meșter în ale pungășiei". Dacă-mi aduc bine aminte, fusese biciuit din cauză că atacase un gardian pe la spate. După ce a ieșit din închisoare, a fost amestecat într-o tâlhărie în Johannesburg. Nu-mi aduc bine aminte dacă a fost închis în Centrala din Pretoria (așa-i zice închisorii în Transvaal) sau dacă a reușit să scape. Cred că-mi mai amintesc și de o afacere de falsificare de bancnote, în care a fost amestecat și pe care aveam eu s-o prelucrez. Cum naiba îl chema pe nume?

Și se uită gânditor la preot...

— Gregory Dones... da, da... așa-l chema, Gregory Dones. Încetul cu încetul îmi revin amănuntele în memorie. Pe brațul stâng avea tatuat un înger și ar trebui să presupunem, că o asemenea podoabă ar fi trebuit să-l ducă pe drumul cel drept al cinstei, ba chiar să-l îndrume în sânul bisericii...

Sfinția Sa d-l Dean se sculă de pe scaun, băgă mâna în buzunar și scoase ceva bani mărunți afară.

— Deși ai pierdut robberul, tot ai câștigat la puncte, mi se

---

[1] în englezeşte „knave of spades" are două înţelesuri şi anume „valet de pică" şi „mânuitor de lopată"; expresia înseamnă aici puşcăriaş, întrebuinţat la munca câmpului

pare. Ce îți datorez?

— Cât nu-mi vei putea plăti niciodată, răspunse clătinând din cap Reeder. Crede-mă, Gregory, socoteala dintre noi nu va fi niciodată mulțumitoare pentru d-ta.

Preotul ridică din umeri, surâse și se îndepărtă. D-l Reeder îl observă cu coada ochiului și-l văzu cum dispare în vestibul.

— Toți „valeții” d-tale sunt băieți buni? întrebă acum Olga Crewe.

D-l Reeder aprobă cu seriozitate.

— Sper, d-șoară Crewe.

Fata se uita impertinent la el.

— Cu alte cuvinte: pe mine nu mă cunoști? spuse ea tăios... și continuă apoi cu o asprime nebănuită: Doresc să mă cunoști! Pe Dumnezeul meu că doresc acest lucru!

Se întoarse pe neașteptate și fugi aproape afară din cameră.

Reeder rămase pe loc și scrută cu privirea toată încăperea. În umbra intrării, care era acoperită cu perdele grele, se zări conturul unei figuri. Numai o clipă și apoi dispăru. Reeder presupuse că era d-na Burton, menajera.

Era timpul să se înapoieze în camera sa. Dar abia făcuse câțiva pași, că toate luminile se stinseră. În momente ca acestea, d-l Reeder era de o agilitate extraordinară. Zbură spre peretele cel mai apropiat. Ajuns acolo se sprijini cu spatele de perete și așteptă să vadă ce va urma.

— Cine dracu a stins lumina? Unde ești, d-le Reeder?

Vocea era a lui Daver.

— Aici! spuse Reeder, lăsându-se să cadă pe pardosea în aceeași clipă. Și nu prea devreme, căci simți cum ceva zboară pe lângă el și auzi cum acel ceva se împlântă cu zgomot în căptușeala de lemn a peretelui, exact deasupra capului său.

Reeder scoase un geamăt profund și se târî pe podea iute și

fără să facă zgomot.

— Ce înseamnă asta, pentru Dumnezeu! S-a întâmplat ceva, d-le Reeder?

Detectivul nu răspunse, ci se târî din ce în ce mai aproape de locul unde stătea Daver. Și apoi, luminile se aprinseră tot atât de neașteptat, cum fuseseră stinse... și d-l Reeder se afla lângă portierele de la intrare! Fața lui Daver exprima decepție amară, văzându-l cum se ridică.

Daver se dădu înapoi speriat cu un rânjet animalic, care lăsă să i se vadă toți dinții. Ochii i se holbaseră și încercă în zadar să vorbească. Privirea sa se îndreptă de la Reeder spre perete – dar Reeder văzuse deja pumnalul înfipt în lemnul acestuia.

— Dă-mi voie să mă gândesc o clipă, spuse Reeder prietenos. Cine a aruncat cuțitul: colonelul sau deșteptul de slujbaș ai bisericii?

Se duse apoi la perete și scoase cu oarecare greutate cuțitul afară din lemn. Cuțitul era lung și lat.

— O armă ucigătoare, repetă el. A fost aruncată asupra d-tale? Dar e teribil...

D-l Reeder se uită întunecat la el.

— Ideea *d-tale*? îl întrebă el, fără să primească răspuns, căci Daver nu era în stare să răspundă.

Pe Daver, care tremura ca un pește, îl lăsă Reeder tolănit într-un fotoliu, incapabil să se miște, și urcă scara spre camera sa. Revolverul, deși nu se vedea, era totuși în buzunar.

Reeder se opri în fața ușii camerei sale, o deschise larg și se uită înăuntru.

Lampa, pe care o lăsase să ardă la capătul patului, era și acum aprinsă. Reeder aprinse și celelalte lămpi și se uită în despărțitura dintre perdele și ușă, înainte de a intra în cameră.

Închise apoi ușa și se duse la dulapul din perete, unde trebuia

să se afle Billy.

— Poți ieși acum afară, Billy. Presupun că n-a fost nimeni aici.

Niciun răspuns.

— Deschise ușa dulapului. Dulapul era gol!

— Admirabil! spuse d-l Reeder, ceea ce însemna că era tocmai contrariul.

În cameră nu se vedea nici urmă de luptă. Nimic, care să arate că detectivul Billy nu părăsise de bună voie dulapul și camera, ieșind prin fereastra care mai era încă deschisă.

D-l Reeder se apropie de comutator în vârful picioarelor, stinse lumina, se întinse pe pat și stinse și lumina de pe noptieră. Apoi se strecură prevăzător la fereastră și se uită cu băgare de seamă afară. Noaptea era întunecoasă. Nu se vedea nimic.

Evenimentele se succedau acum mai iute decât presupusese el, dar singur era responsabil. Silise pe membrii bandei lui John Flack să acționeze și indivizii aceia erau deciși la orice.

Tocmai deschidea geamantanul, ca să scoată ceva din el, când auzi un zgomot, ca și când s-ar fi lovit oțel de oțel. Cineva băgă o cheie în broasca ușii sale. Scoase browningul din buzunar, îl îndreptă spre ușă și așteptă. Dar nu se întâmpla nimic. Reeder se apropie tiptil de ușă ca să vadă ce s-a petrecut și la lumina lămpii sale de buzunar văzu că o cheie fusese băgată pe dinafară în broască și întoarsă de așa manieră, că lui i-ar fi fost imposibil să deschidă ușa pe dinăuntru.

— Îmi pare foarte bine, că... d-ra Margaret... hm... nu e aici... gândi el cu voce tare.

Și strâmbă din nas. Parcă el n-ar fi fost bucuros să se afle în clipa aceea în drum spre Londra...? Reeder nu găsi răspuns la întrebarea aceasta.

Lămurit își dădea seama că banda lui Flack nu-i va acorda decât un răgaz foarte scurt și trebuia să caute să profite de acest

răgaz cât se poate mai cu spor.

Geamantanele sale nu fuseseră deschise, așa cel puțin stabili ei. Scoase scara de frânghie afară, căută în fundul geamantanului și găsi în fine un cilindru de carton lung și alb. Se târî până la fereastră, ridică încet mâna în sus și plasă cilindrul într-unul din vasele cu trandafiri, care se aflau pe pervazul ferestrei, și pe care el le dăduse la o parte, ca să-l lase pe Billy să intre. După ce depuse cilindrul, aprinse un chibrit și apropie flacăra de o fâșie de hârtie, care se afla la capătul liber al cilindrului. Putu retrage mâna tocmai la timp. Căci ceva șuieră pe lângă el prin cameră și se lovi de peretele din față. Zgomotul împușcăturii nu se auzi însă. Acela care împușcase întrebuințase un pistol cu aer comprimat, împușcăturile se repetară la intervale foarte scurte, dar acum ardea și fâșia de hârtie și flacăra atinse cilindrul care a început să țâșnească, răspândind o lumină puternică peste tot locul, permițând să se vadă și cel mai micuț obiect. Reeder știa că lumina aceasta se vedea foarte departe.

Auzi tropăit de pași care fugeau, dar nu îndrăzni să se uite afară. Când primele automobile cu detectivi ajunseră la hotel, terenul era părăsit.

Poliția nu găsi la percheziția făcut decât pe servitori și pe alte două persoane: D-l Daver și d-na Burton. „Colonelul Hothling” și „Sfinția Sa d-l Dean” dispăruseră ca și când i-ar fi înghițit pământul.

Grăsunul Bill Gordon îl interogă pe proprietar.

— Aici e cartierul general al lui Flack. Asta o știi d-ta precis. Nu pot decât să te sfătuiesc să spui tot ce știi, ca să-ți scapi pielea.

— Dar nici nu-l cunosc pe individul acela; nu l-am văzut niciodată, se plângea d-l Daver. Așa ceva groaznic nu mi s-a întâmplat încă în toată viața! Cum poți să mă faci pe mine răspunzător de caracterul musafirilor mei? D-ta ești om

inteligent... se vede asta, eu... eu n-am știut că indivizii aceia erau prietenii lui Flack... Puteți să cercetați casa de sus până jos și dacă veți fi găsit ceva care să mă compromită cât de cât, puteți să mă arestați... Cer aceasta în interesul meu propriu... Poate un om cinstit să spună mai mult?... Vad că te-am convins...

Nici el, nici d-na Burton și niciunul din servitorii care au fost interogați dis de dimineață n-au putut da nici cel mai mic indiciu asupra identității celor fugiți. D-șoara Crewe venea regulat în fiecare an și rămânea acolo patru până la cinci luni. Hothling era un musafir nou, asemenea și preotul. Poliția din Siltbury confirmă spusele d-lui Daver că era de douăzeci și cinci de ani proprietarul lui Larmes Keep și că trecutul său era imaculat. Daver arătă titlurile sale de proprietate și la cererea sa se examinară toate documentele ce le avea în cele trei casete din casa de bani. Cercetările confirmau jurămintele sale de nevinovăție.

Bill Gordon discută chestiunea cu Reeder la trei dimineața în fața unor cești cu cafea fierbinte care li se servise.

— Fără îndoială că toți erau membrii bandei lui Flack. Probabil că au fost angajați în vederea evadării lui Flack din Broadmoor. Dracul știe cum au putut scăpa de aici! De cum se făcuse întuneric aveam șase oameni pe stradă, postați ca paznici. Pe lângă noi n-a trecut nimeni. Nici fata și nici bărbații.

— L-ai văzut pe Brill? întrebă Reeder, căruia detectivul dispărut îi reveni în minte.

— Brill? întrebă Gordon mirat. E doar la d-ta! Mi-ai cerut special ca el să fie postat sub fereastra d-tale...

Reeder îi explică în câteva cuvinte cum stătea afacerea și ambii se urcară în camera nr. 7. În dulap nu se găsea nimic care sa arate unde s-ar afla Brill Nu găsiră nicio urmă a vreunei uși secrete – pentru Reeder posibilitatea aceasta, atât de romantică, nu era

deloc exclusă. În această casă te puteai aștepta la orice...

Gordon dădu ordin la doi detectivi să cerceteze terenul și să dea de urma lui Brill, iar el și cu Reeder se reîntoarseră să-și bea cafeaua.

— Până acum presupunerile d-tale s-au dovedit juste, dar n-am găsit nimic care să ne arate că și Daver e în joc.

— Daver e băgat până peste urechi. El n-a aruncat cu cuțitul, căci avea însărcinarea să stabilească locul unde stăteam eu pentru a da posibilitate colonelului să-l arunce. Daver a adus însă pe d-șoara Belman aici – în pregătirea evadării lui Flack.

— Ai dreptate. D-șoara Belman trebuia să servească drept ostatic pentru ca d-ta să te porți bine. Și scărpinându-se supărat pe cap, continuă: Așa ceva putea să-i vină numai lui John Flack în minte... Dar de ce a încercat să te îndepărteze pe d-ta?... De ce nu se mulțumește numai cu faptul că avea pe d-șoara Belman aici, în Larmes Keep?

D-l Reeder nu-i putea da imediat răspuns. Aveau de a face cu un nebun, cu o ființă plină de o imaginație de neînțeles. De la Flack nu se putea cere consecvență.

Reeder își aranjă părul cu mâna.

— Toate astea sunt atât de greu de înțeles și te zăpăcesc atât de ușor... Cel mai bun lucru e să ne culcăm.

Reeder dormea adânc și fără vise, sub supravegherea unui funcționar de la Scotland Yard, când somnul îi fu brusc întrerupt de Bill Gordon, care intră ca o bombă în camera lui.

— Scoală-te, Reeder!

D-l Reeder – treaz la minut – se sculă din pat.

— Ce s-a întâmplat iar?

— Ce s-a întâmplat?... Transportul de aur a părăsit azi dimineață Banca Angliei și nu i se mai știe de urmă!

Capitolul XIII

Autoritățile bancare se deciseseră în ultimul moment și expediaseră aurul în noaptea aceea. Pentru transport ceruseră un automobil militar de la Woolwich, un serviciu pe care Banca Națională îl obținea din când în când.

Autocamionul era însoțit de opt detectivi înarmați până în dinți. În Tilbury ajunseră pe la unsprezece și jumătate noaptea. Autocamionul – o mașină grea marca Lassavar – revenise la două la Londra și fusese încă o dată încărcat în prezența ofițerului, a sergentului și a doi oameni din garda băncii, care făceau serviciu de la apusul până la răsăritul soarelui. O nouă serie de detectivi, fiecare înarmat cu un browning, însoțea noul transport. Valoarea transportului era de data aceasta 73.000 lire. După ce „marfa” fusese încărcată, se suiră și detectivii în mașină și autocamionul o porni la drum. Fiecare din cei opt însoțitori fu ales pe sprânceană, de către un funcționar superior al Scotland Yardului. Autocamionul fusese văzut în Commercial Road de către un inspector al poliției secrete, de asemenea de un biciclist polițienesc, care făcea serviciu la întretăierea între Ripple și Barking Road.

Șoseaua spre Tilbury trecea la o distanță de câteva sute de yarzi pe lângă orășelul Rainham, și aici – câteva mile departe de

Tilbury – dispăruse automobilul. Doi polițiști pe motociclete veniseră înaintea transportului, când primiseră înștiințarea că acesta trecuse de Ripple. Nevăzându-l, deveniră bănuitori și telefonară la Tilbury.

Dimineața era liniștită. Aerul nemișcat. Părțile joase ale șoselei zăceau în ceață și mai ales partea de lângă pârâu era plin cu o ceață deasă, albă, care fusese împrăștiată abia pe la opt de un vânt ce bătea dinspre sud. Ceața dispăruse aproape complet când secțiunea de polițiști sosită din Tilbury dădu peste singurul semn al dramei ce se petrecuse. Un automobil Ford părăsise drumul, ocolise în mod miraculos un pom și se oprise în canalul de lângă bordura șoselei. Mașina nu se răsturnase, părea să fie nevătămată, dar șoferul mașinii era mort. Un examen medical arăta că individul acela – un mic agricultor din Rainham – nu era deloc rănit. Se părea că suferise un atac de inimă în drum spre oraș.

Tocmai în spatele locului unde fusese găsit mortul drumul făcea o cotitură adâncă. Locul acela era cunoscut sub numele de Coles Hollow. Deasupra părții celei mai adânci se afla un pod care unea ambele părți ale terenului și pe care trecea șoseaua. Când Reeder și cu șeful Scotland Yardului sosiră acolo nu mai găsiră nici pe agricultorul mort, nici mașina. Până în acel moment nu sosiseră alte știri despre autocamionul cu aur, care dispăruse, dar poliția locală făcuse două descoperiri. Roțile mașinii atinseseră probabil un pom.

— Face impresia, ca și cum camionul ar fi făcut aici un viraj ca să evite mașina lui Flack. Aici se văd urmele roților sale. Individul de pe Ford era sau mort, sau se lupta cu moartea.

— Ai urmărit urmele camionului și mai departe? întrebă Reeder.

Simpson dădu din cap și chemă un sergent al poliției din

Essex, care însemnase urmele.

— Pare că au luat-o spre Nord în direcția Becontree. Un gardian din Becontree a povestit că văzuse un camion mare apărând din ceață și trecând pe lângă el. Camionul acela era însă acoperit cu pânză și mergea în direcția Londrei. Era un camion militar, condus de un soldat.

Reeder își aprinse o țigaretă și se uită gânditor la chibritul aprins.

— Drace, drace, spuse el lăsând să cadă chibritul și uitându-se cum se stinge.

Și apoi începu să caute nebunește pe pământ, aprinzând chibrituri unul după altul.

— Ce, nu vezi destul de bine? întrebă iritat Simpson.

Detectivul se sculă în sus și surise.

— Bietul om! spuse el încet. Bietul om!

— De cine vorbești? întrebă Simpson, fără a primi vreun răspuns. D-l Reeder arătă spre pod, în mijlocul căruia se afla o stropitoare veche și ruginită, una din acelea cum se mai întrebuințează și azi încă în unele sate englezești. Reeder se apucă să examineze vasul, deschise capacul și aruncă chibrituri înăuntru pentru a-și înlesni experimentarea.

— E gol? întrebă Simpson.

— Mă tem că... da, răspunse Reeder, uitându-se atent și la bucățica de tub de cauciuc care atârna pe pământ. După aceea se înapoie la ceilalți cu o mutră mai tristă și mai melancolică ca niciodată.

— Te-ai gândit vreodată cât de ușor e să faci un camion obișnuit să semene cu unul militar? întrebă Reeder. Cum a spus sergentul?... o pânză... și în drum spre Londra?

— Crezi că era transportul cu aur? Reeder dădu din cap în sens afirmativ.

— Sunt convins de asta.

— Unde a fost prins?

D-l Reeder arătă spre urmele roților de pe drum.

— Aici! spuse el simplu. D-l Simpson mormăi nerăbdător:

— Prostii! nimeni n-a auzit un singur foc de armă. Și doar n-ai să crezi că oamenii noștri s-au predat așa cu una cu două, fără să se apere...? Da?... ar fi putut să lupte cu o bandă de cinci ori mai mare. Și o bandă atât de numeroasă n-a fost zărită pe aici!

D-l Reeder admise cele spuse de Simpson și adăugă:

— Și totuși, aici au fost atacați și învinși. Sunt de părere să dai ordin să se caute automobilul acela acoperit cu pânză și, înainte de toate să te pui în legătură cu gardianul din Becontree, ca să-ți dea o descriere exactă a camionului pe care l-a văzut.

Cu automobilul poliției ajunseră într-un sfert de ceas la gară. Polițistul, care văzuse camionul, își depuse raportul: Câteva minute înainte de a-și termina serviciul, auzise zgomotul cauzat de roțile camionului și zări ceva mai târziu și mașina – căci era ceață deasă pe timpul acela. Era un tip militar, de culoare cenușie, acoperit cu pânză neagră, pe care erau tipărite literele W. D. – War Department[2] – și vârful unei săgeți, caracteristic tuturor vehiculelor proprietatea statului. La volan ședea un soldat, lângă acesta un alt militar. Gardianul nu putuse să se uite în interiorul camionului, deoarece pânza, care îl acoperea, era legată la capete. Soldatul care ședea lângă șofer îi făcuse chiar semn cu mâna când au trecut pe lângă el. Gardianul uitase toată afacerea, până ce se primise raportul că transportul cu aur dispăruse.

— Da, d-le, răspunse el unei întrebări a lui Reeder. Cred că era încărcat. Asemenea automobile trec foarte des pe aici, de la

[2] Ministerul de Război.

Shoeburyness.

Simpson telefona comisariatului din Barking, unde camionul fusese de asemenea văzut. Transporturi militare nu erau însă neobișnuite, mai ales în apropierea docurilor. Poliția din Greenwich nu putuse constata care era automobilul căutat, așa că i se pierduse urma.

— Probabil că alergăm după o fantomă, spuse Simpson. Dacă părerea d-tale, d-le Reeder, e justă... clar nu se poate!... niciodată n-ar fi putut pune mâna pe oamenii noștri, fără ca aceștia să ne tragă măcar un foc de armă. N-am găsit nici urmă de luptă.

— Nu s-au tras focuri de armă! răspunse Reeder convins, clătinând din cap.

— Dar atunci, unde sunt detectivii?

— Morți! răspunse Reeder calm.

D-l Reeder explică crima asta groaznică abia la Scotland Yard, în prezența prefectului poliției neîncrezător și stupefiat.

— Flack e chimist, și dacă nu mă înșel v-am accentuat lucrul acesta. N-ai băgat de seamă, d-le Simpson, că pe podul acela vechi, se găsea o stropitoare? Presupun că ai aflat, între timp, că aparținuse agricultorului, pe proprietatea căruia a fost găsită. N-are să fie greu să aflăm unde a fost cumpărată. De altfel, probabil că a fost scoasă la licitație acum câteva zile de către Primăria vreunei comune, împreună cu alte obiecte. Am citit de curând în „Times” o asemenea publicație. Nu vă puteți închipui ce ușor se poate prepara într-o asemenea stropitoare cantități enorme dintr-un gaz ucigător, ca de pildă acidul carbonic! Presupuneți, deci, că în stropitoare a fost păstrat acest acid, sau poate altul mai otrăvitor... Nu vedeți ce ușor ar fi, ca într-o dimineață liniștită, să se dea drumul gazului pe pod și apoi orice viețuitoare ar trece pe acolo sau pe dedesubtul podului, să se asfixieze...? Sunt absolut convins că așa s-au petrecut lucrurile. Nu știu ce fel de gaz ar fi

putut fi întrebuințat în afară de acidul carbonic. Dar tot terenul, e încă acoperit cu gaz otrăvitor. Ai văzut cum se stingeau chibriturile pe care le apropiam? Dacă automobilul ar fi reușit să treacă direct prin înfundătura de sub pod, atunci ar fi scăpat cu toții. Așa însă, șoferul a fost imediat amețit, automobilul s-a lovit de un obstacol și s-a oprit. Au fost, desigur, cu toții morți, înainte chiar ca Flack și ai lui, care aveau desigur măști contra gazelor, să fi ajuns acolo și să fi pus stăpânire pe camionetă.

— Dar agricultorul...? obiectă șeful.

— A venit probabil ceva mai târziu, după ce autocamionul cu aurul trecuse deja. Și el a trecut cu Fordul lui prin gaura morții, a fost asfixiat și dacă a ajuns cu mașina totuși pe partea cealaltă, se datorește vitezei inițiale a automobilului său. El era însă mort de mult.

Reeder se sculă de pe scaun și se întinse, obosit.

— Acum mă duc s-o vizitez pe d-șoara Belman, ca s-o liniștesc. Ai trimis-o la hotel, cum te rugasem, d-le Simpson?

Simpson se uită mirat la el.

— D-șoara Belman? Dar nici n-am văzut-o!

Capitolul XIV

În capul d-șoarei Margaret Belman gândurile se învârteau nebune, în timp ce se urca în automobilul care o aștepta în poarta hotelului. Ușa fu închisă în urma ei și vehiculul o pornise la drum.

— Margaret privi spre însoțitorul său, care se retrăsese în colțul opus al mașinii și se uita la ea cu un surâs jenat.

— Mă numesc Gray. D-l Reeder n-a avut posibilitatea să mă prezinte. Sergentul Gray, C.I.D[3].

— Dar ce înseamnă toate acestea? Instrumentul pe care trebuie să-l aduc eu...

Gray tuși. N-avea habar de vreun instrument. El avea numai ordinul s-o conducă până la un automobil, care o aștepta la poalele colinei.

— D-l Reeder vrea să plecați cu automobilul la Londra, d-șoară. L-ați văzut din întâmplare, pe Brill?

— Brill? Cine e Brill?

Gray îi explică. El și cu Brill au fost de pază.

— Dar de fapt ce se petrece? Despre ce e vorba? întrebă

[3] Criminal Investigation Department – Departamentul cercetărilor criminale

Margaret.

Întrebarea aceasta nu era necesară. Expresia din ochii lui Reeder îi dăduse destul de lămurit să înțeleagă că la Larmes Keep era *ceva* în curs de executare.

— Nu știu, d-șoară, răspunse Gray. Știu numai că inspectorul șef cu o duzină de detectivi sunt la fața locului și că e ceva foarte serios. Presupun că d-l Reeder voia să vă îndepărteze de acolo.

Margaret nu numai că „presupunea” acest lucru, dar îl știa chiar precis și acest fapt făcu să-i bată inima cu putere.

Ce secret planează asupra lui Larmes Keep?... Era în legătură cu dispariția lui Ravini...? Margaret își dădea toată osteneala să se gândească liniștit și coordonat, dar nu reuși.

Automobilul în care se afla acum se opri în josul colinei. Gray sări afară, urmat de Margaret. La câțiva metri mai departe, zări un alt automobil, care părea să o aștepte.

— Aveți scrisoarea cu d-voastră, d-ră?... Mașina aceasta vă duce direct la Scotland Yard și acolo se va îngriji d-l Simpson de dvs.

Gray o conduse până la automobil, deschise ușa și se uită lung după mașina care pleca cu Margaret, până ce dispăru după colț.

Mașina era un Landaulet elegant. Margaret se așeză comod într-un colț și se pregăti să suporte cât mai ușor cele două ore de drum, care o despărțeau de Londra.

— Aerul din mașină nu era prea curat. Ferestrele, fără geamuri, erau acoperite cu obloane de lemn și cu toată cazna, Margaret nu putu deschide niciuna din ele.

Neliniștită, căută clanța. Dar ușa n-avea clanță.

Mișcările ei trebuie că atraseră atenția șoferului, căci fu apostrofată, de o voce aspră:

— Șezi liniștită! nu e mașina lui Reeder. Pe *aia* am trimis-o acasă!

Vocea trecu într-un râs, care o făcu să-i înghețe sângele în vine.

— Acum vii cu *mine*... ai să vezi ceva... mă cunoști, așa-i?... Pe Reeder am să-l fac eu să plângă cu lacrimi de sânge... Reeder mă cunoaște bine de tot... voiam să-l prind astă noapte, dar și tu îmi ajungi, îngerașule!

Fereastra despărțitoare fu închisă la loc. Mașina o luă acum pe un drum lăturalnic, cu intenția să evite orășelele și satele. Margaret întinse mâna și pipăi pereții, acoperișul era din piele. Dacă ar fi avut briceag cu ea...

Deodată îi trecu un gând prin cap, care-i opri aproape respirația. Se ridică în sus și pipăi șuruburile, care țineau prinse acoperișul de caroserie. Își încorda toată puterea, dădu la o parte cârligele și trase cât putu de acoperișul de piele. Simți că acoperișul începe să se dea la o parte și cum un curent de aer proaspăt intră în mașină. Margaret nu trebuia să piardă nici o secundă. Mașina mergea cu o iuțeală de aproximativ treizeci de mile pe oră. Margaret se gândea că se va răni, dar își zise că trebuie să riște. Se cațără pe partea dinapoi a acoperișului și-și dădu drumul pe șosea.

Cu toate că se dădu peste cap, nu se răni deloc și sări în picioare, uitându-se cu spaimă în jurul ei, să vadă dacă nu găsește un drum de scăpare. Boschetul din partea stângă a drumului era înalt și imposibil de trecut. Pe dreapta se afla un gard din lemn. Tocmai se pregătea să treacă peste el, când auzi frânele mașinii scrâșnind și văzu cum se oprește mașina.

O luă la fugă, gândindu-se unde ar putea să fie. Terenul nu era cultivat. I se părea că aude pe urmăritorul său chemând-o și fugea din răsputeri.

Aproape de tot trebuia să fi fost marea. Simțea mirosul mării și auzi, într-un moment când se opri să-și revină din fuga-i nebună,

zgomotul valurilor care se izbeau de un țărm nevăzut. Margaret ascultă aproape surdă din cauza bătăilor inimii.

— Unde ești?... Înapoi! Nebună ce ești!

Sunetul vocii venea de aproape de tot. Abia la o duzină de yarzi departe de ea. Margaret vedea o figură mișcându-se și numai cu mare greutate putu să se rețină să nu țipe. Se ascunse în dosul unui boschet și așteptă, dar zări deodată o lumină vie provenind de la o lampă electrică, cu care urmăritorul ei lumina pe jos.

Era imposibil să nu o descopere. Margaret sări în sus și o luă la fugă în zigzag, sperând că așa va putea să-l tragă pe sfoară. Observă deodată că terenul de sub picioarele ei începe să coboare, ceea ce îi spori iuțeala cu care alerga și iuțeala era singurul lucru de care avea acum nevoie. Și urmăritorul o zărise acum și venea după ea bâlbâind și înjurând. Și... acum totul părea pierdut... Margaret făcu o săritură nebună, ca să scape din ghearele lui, nu mai simți teren sub picioare și căzu... căzu... Se lovi de un boschet... de durere și spaimă era cât pe-aci să leșine, se rostogoli pe o pantă în jos... în zadar încercă să se prindă cu mâinile de pomi... căzu, și se prăbuși, rostogolindu-se în vid, până ce se găsi pe o fâșie de pământ, cu un picior atârnând deasupra unei prăpăstii. Din fericire era întuneric.

Abia când se lumină de ziuă, Margaret văzu cât de aproape fusese de moarte.

Jos sub ea se afla marea. Zări o plajă de nisip galben și un golf mic, dar nici țipenie de om. Nici nu era de mirare, căci plaja nu era accesibilă decât dinspre mare. Undeva, de partea cealaltă a stâncii de la nord, trebuia să fie Siltbury, după părerea ei, sub ea o prăpastie, deasupra ei un munte înspăimântător de înalt, pe care însă spera să-l poată sui.

În cădere pierduse un pantof, pe care îl găsi atât de aproape de

marginea povârnișului că o cuprinse amețeala când se aplecă să-l ridice.

Platoul pe care se afla Margaret era lung de vreo cincizeci de yarzi, avea forma unei semiluni și era acoperit cu tufișuri de plante cu ghimpi. Găsi pe acolo o mulțime de cuiburi de păsări, ceea ce îi arătă că nici măcar căprioarele, care sunt cele mai îndrăznețe cățărătoare, nu se urcau pe acolo. Margaret se întrebă cât de departe ar fi oare de Larmes Keep? Dar numaidecât îi veni în gând, că e ridicol să o intereseze așa ceva în momentul acela. Mai grav era faptul că se afla în mare pericol și mai ales că risca să moară de foame.

Trebuia să caute să se coboare de pe platou. Exista ce e drept o posibilitate – destul de vagă însă – să fie văzută de pe țărmul celălalt. Puținele vaporașe de plăcere care plecau din Siltbury nu mergeau spre est, flota de pescari mergea spre sud. Margaret se întinse pe pământ și se uită în josul prăpastiei, în speranța că va descoperi o potecă pe care ar fi putut coborî. Degeaba. I se făcu foame, dar nu găsi măcar un ou în cuiburile pe care le cercetă.

Nu-i rămânea altceva de făcut decât să cerceteze cu de-amănuntul întreg platoul. Spre est era imposibil să coboare sau să urce. La vest găsi însă un povârniș acoperit cu stufăriș, care părea că duce spre alt platou, care însă nu era atât de mare ca acela pe care se afla acum.

Era ușor să alunece în jos, mai multă greutate îi făcea calcularea iuțelii cu care trebuia să alunece, ca să nu treacă peste marginea platoului de dedesubt. Cu multă greutate rupse două crăci mai groase dintr-un pomuleț și începu să coboare, cu picioarele înainte, sprijinindu-se de cele două crăci, ca alergătorii de schi. Acolo unde suprafața povârnișului era formată din nisip și lut, sau unde se putea ajuta sprijinindu-se de stufăriș, coborâtul nu era așa de greu. Dar acolo unde era numai stâncă,

pe care bețișoarele sale nu găseau sprijin, iuțeala coborâtului se accelera.

Și apoi mai observă spre marea ei dezolare, că nu putea să mențină direcția; putea să facă ce voia, aluneca tot mai mult spre partea dreaptă a platoului, încercările ei disperate de a ajunge pe partea stângă au fost zadarnice. Stufărișul începu să se rărească. Semnele unei surpături recente de pământ deveniră vizibile. Surpătura aceasta putea duce spre nivelul mării, putea însă să se termine și la capătul unui povârniș adânc. Margaret alunecă din ce în ce mai iute, pe spate, pe o parte, pe față și simțea cum iuțeala alunecușului crește cu fiecare metru de coborâș. Capetele bastonașelor sale erau de mult sfărâmate și înainte ca să-și dea seama, trecuse de platoul pe care voia să poposească. Uitându-se în jos zări un perete drept căzând vertical în adâncime.

Acum i se lămuri și grozăvia situației ei. Povârnișul trecea pe lângă o stâncă și cădea de-a dreptul în apă. Mai înainte ca să-și fi putut da seama de pericolul imens în care plutea, viteza coborârii sale crescu, și, de-a valma cu nisip, pietre și lut, se dădu de-a berbeleacul și fu aruncată în aer. Mai avu impresia de ceva verde și fu înghițită de apa care se închise deasupra capului său. Căută să iasă la suprafață și i se păru o eternitate până ce zări iar lumina zilei și putu respira aer. Atunci descoperi ștrandul cam la vreo cincizeci de yarzi mai departe. Dar cum era reflux trebui să muncească din greu să ajungă acolo. Sleită de puteri se văzu în fine pe țărmul salvator.

Tot trupul o durea îngrozitor. Mâinile și picioarele îi erau zgâriate. Lângă ea izvora o fântână. Își târî cum putu picioarele zdrelite în apă rece. În fine ajunse pe plajă unde se întinse să se odihnească, căci și înotul o obosise mult. Foamea o chinuia însă...

După un marș de vreun sfert de ceas, Margaret văzu ce nu zărise până atunci; își văzu drumul închis de un curent marin,

care curgea dedesubtul stâncii pe care mergea. I se părea că mai văzuse ea odată locul acela... unde naiba?... Da, deodată își aminti și scoase un țipăt de surpriză.

Aceasta era doar peștera despre care vorbise Olga Crewe, peștera care ducea până la Larmes Keep. Se uită în sus și zări porțiunea de pământ surpată.

Deodată Margaret zări însă ceva care făcu să-i bată inima mai repede. La marginea canalului, pe care-l tăiase apa în nisip, se vedea urma unui picior, a unei ghete cu vârful lat și talpa de cauciuc. Urma aceasta era încă proaspătă. Margaret căută mai departe și găsi o a doua urmă, acolo în locul unde se intra în peșteră. Pe ambele părți ale deschizăturii peșterii se afla o fâșie îngustă de nisip, depusă de apă, la reflux. Și acolo zări Margaret iar urme de picior. Poate că era un locuitor al peșterii, se gândea ea, care desigur că va apare în curând la iveală și lui îi va putea spune păsul ei, deși exteriorul ei nu mai necesita nici un comentariu.

Margaret așteptă. În zadar. Atunci încercă să intre înăuntru. Cu multă băgare de seamă trecu peste fâșia de nisip și intră în peșteră. Dar tranziția de la lumină la întuneric n-o lăsă să vadă ceva.

Mai făcu un pas înainte și încă unul, când deodată un braț i se puse pe umeri, o mână mare îi astupă gura, și deși se zbătea să scape, nu reuși; individul o ținea ca într-un clește de fier. Și atunci Margaret leșină...

Capitolul XV

D-l Reeder nu era omul care să se piardă ușor cu firea. D-l Simpson îl cunoscu acum și altfel. Constată că acest șef al detectivilor parchetului, acest om liniștit și ponderat, are un vocabular de expresii, pe care trebuia să cauți mult și bine să-l găsești și la un altul. Reeder aruncă o întrebare, la care Simpson răspunse:

— Mașina a venit înapoi. Șoferul spune că a primit ordin să se înapoieze la Londra. Am presupus atunci că ți-ai schimbat planurile. Ce, nu mai vrei să te interesezi de furtul de aur?

Reeder se uită la ei cu ochii aprinși, că-l făcu pe Simpson să se dea înapoi speriat.

— La dracu cu aurul!

Simpson vedea pe Reeder așa cum era el de fapt și rămase cu gura căscată.

— Plec imediat înapoi și am să mi-l înhaț pe criminologul acela cu obrazul de maimuță și am să-i explic câteva metode din arta de a convinge, cum n-au mai fost explicate din timpul inchiziției.

Și mai înainte ca Simpson să-i fi putut spune ceva, Reeder ieșise pe ușă și zbura pe scară în jos.

Trecuse cam un ceas de la dejun. D-l Daver ședea în biroul său și își învârtea degetele mari ale mâinilor, când într-o direcție, când într-alta, când deodată ușa fu deschisă fără alt preaviz și în pragul ei apăru d-l Reeder. Daver nu-l recunoscu imediat, căci Reeder își răsese barbetele, într-un acces de umor sălbatic și obținuse astfel o schimbare extraordinară a exteriorului său. Și cu dispariția barbetelor se făcuse și o schimbare radicală a întregului domn Reeder. Dispăruți erau și ochelarii săi inutili care fascinaseră o generație întreagă de criminali, dispărută era vocea aceea blândă, care parcă cerea iertare, dispărut felul umil și modest de a fi al d-lui Reeder.

— Am să-ți vorbesc, Daver!

— D-l Reeder! se bâlbâi, îngălbenindu-se.

Reeder trânti ușa după el, trase un scaun și se așeză lângă masă în fața lui Daver..

— Unde e d-șoara Belman?

— D-șoara Belman?

Pe fața lui Daver se vedea exprimată mirarea.

— Pentru Dumnezeu, d-le Reeder, o știi doar... A plecat la Londra ca să-ți ducă dactiloscopul... dactiloscopu... ăsta-i doar cuvântul. Aveam intenția să te rog să mi-l arăți...

— *Unde... este D-șoara... Belman*? Spune iute, Daver, și scutește-ți o droaie de neplăceri.

— Dragă d-le Reeder, ți-o jur...

Reeder se aplecă peste masă și sună.

— Dorești ceva?

— Vreau să vorbesc cu d-na Flack... Voi o numiți d-na Burton, dar pentru mine *d-na Flack* e numele cel just.

Obrazul lui Daver se făcuse alb ca varul.

— Sunt unul din puținii oameni, care știu că John Flack e însurat, spunea Reeder, unul din puținii care știu că are o fată! Singura întrebare este: știe John Flack câte știu eu?

Și după ce se uită câteva clipe la mâna aceea de omuleț, continuă:

— Știe John Flack, că, în timp ce el era închis la Broadmoore, târâtura aceea de secretar, parazitul acela scârbos, sclavul acela nemernic, s-a decis să urmeze planurile lui și că a uzat de influența pe care o avea, de știința sa, ca să silească pe nenorocita fiică a lui Flack, să-l ia de soț?

— Pentru Dumnezeu, vorbește mai încet!

Reeder însă continuă:

— Mai înainte ca Flack să fi intrat în închisoare, a încredințat fiicei sale celebra sa enciclopedie a crimei. Fiica sa era singura persoană în care avea încredere. Soția lui Flack era o sclavă fără voință, pe care o disprețuia de totdeauna. Un an după ce Flack intrase în închisoare, d-l Daver, secretarul său, a pus mâna pe acele cărți. Și-a organizat apoi banda sa proprie în vechiul cartier general al lui Flack, care fusese cumpărat pe numele d-tale. Din momentul în care ai aflat că Flack plănuia evadarea – o evadare la care trebuia să-l ajuți d-ta – trăiai într-o frică continuă că Flack va descoperi jocul dumitale dublu, ce l-ai jucat cu el. Îndrăznește să spui că mint și-ți crap capul!... Unde e d-șoara Belman?

— Nu știu. Flack a dispus ca s-o aștepte un automobil. Mai mult nu știu.

Pe Reeder îl scoase din sărite ceva din tonul și privirile ochilor individului aceluia. Întinse mâna, îl apucă de guler și-l trase peste masă. Asta era destul de important, ca dovadă a forței sale fizice. O clipă Daver rămase nemișcat; se smulse apoi cu o învârtitură a gâtului din ghearele lui Reeder, zbură aproape afară

din cameră și trânti ușa după el. Daver dispăruse mai înainte ca Reeder care trebuia să dea la o parte un scaun răsturnat, să fi ieșit afară din odaie.

Reeder găsi holul gol. De asemenea nu găsi niciun servitor. Află mai târziu că toți au fost concediați în dimineața aceea, că li s-a plătit salariu pe o lună și că au fost expediați cu primul tren la Londra. Din hol, Reeder ieși afară, dar nici acolo nu-l găsi pe Daver. Nici pe partea cealaltă a casei nu-l putu găsi. Daver dispăruse. Unul din detectivii postați în jurul casei, văzându-l pe Reeder ieșind și intrând în casă în grabă, se repezi în hol să-l întrebe ce caută.

— Din casă n-a ieșit nimeni, domnule, îi răspunse lui Reeder, când acesta-i explică ce vrea.

— Câți oameni sunt postați aici? întrebă Reeder scurt. Patru?... Cheamă-i aici... Închide fiecare ușă și adu o rangă de fier.... Am să percheziționez acum toată casa; percheziția mă poate costa o sumă frumușică. De la Brill nicio știre?

— Nu, domnule. Sărmanul Brill... Tânăra fată a sosit cu bine la Londra?

Reeder se uită întunecat la el.

— Tânăra fată? Ce știi d-ta de ea?

— Eu am dus-o până la mașină, spuse detectivul Gray.

Reeder îl apucă de haină si-l târî cu el în vestibul.

— Povestește-mi acum la iuțeală ce fel de mașină era aceea.

— Nu știu. O mașină mică, care avea obloane de lemn la ferestre. Am crezut că d-voastră ați dispus așa.

— Ce fel de caroserie?

Detectivul descrise mașina așa cum își mai aducea aminte. Credea că era un Landaulet deschis cu acoperiș de piele. Raportul acesta era de fapt ceea ce aștepta Reeder. Nu sporea, dar nici nu diminua temerile sale. Ceva mai târziu Reeder chemă

pe toți detectivii sus la etaj. Încă de dimineață tot etajul afară de camerele lui Daver, fusese percheziționat cu de-amănuntul de poliție. Camera lui Daver, așezată la capătul coridorului, era încuiată. Detectivii sparseră ușa. Apartamentul se compunea din dormitor, cameră de locuit și odaie de baie, elegant instalată, în camera de locuit se aflau o mulțime de cărți, apoi pe masa de scris o grămadă de facturi, dar nici o hârtie din care să reiasă că Daver avea vreo legătură cu banda lui Flack.

Dormitorul era mobilat splendid. Dar nici aici nu se găsi nimic.

Locuința era la unul din capetele vechii închisori și Reeder se pregătea tocmai să părăsească odaia, când îl surprinse poziția unei canapele de piele într-un colț al camerei. Încercă s-o mute de la perete, dar nu reuși. Canapeaua părea să fie înțepenită de podea. Lovind cu piciorul pe partea din față, căptușită cu stofă auzi un sunet gol.

— Aș vrea să știu ce are în canapea?

După ce căutară câtva timp, Gray descoperi un piron pe care, dându-l la o parte, putu ridica capacul canapelei. Interiorul canapelei era gol.

— În casa aceasta toate sunt pe dos, spunea Gray pe când coborau scara. Când crezi că ai descoperit ceva interesant, abia vezi că n-a fost nimic.

Reeder nu răspunse nimic. Era prea preocupat cu propriile sale gânduri. Ceva mai târziu spuse el:

— Da, în această casă se petrec lucruri curioase.

Și apoi auziră un sunet, care le trecu prin măduvă. Un țipăt strident! Țipătul unui om care se află în nevoie, țipătul unui om, care moare...

— Ajutor... ajutor! Reeder, ajutor!

Țipătul venea din direcția camerei pe care o părăsiseră acum și

Reeder recunoscu vocea lui Daver.

— Pentru Dumnezeu...

Se auzi zgomotul unei uși care se închide, Reeder se repezi pe scară în sus, urmat de detectivi. El lăsase deschisă ușa camerei lui Daver. Acum era însă închisă, încuiată și zăvorită.

— Ranga, iute!

Gray se repezi pe scară în jos ca s-o aducă.

Din cameră nu se auzea nici un sunet. Reeder băgă vârful drugului între pervazul ușii și broască, apăsă cu toată puterea și sfărâmă ușa. Făcu un pas în cameră și rămase apoi pironit locului, cu privirea îndreptată spre pat.

Pe cuvertura de mătase zăcea Daver, cocoloșit într-o poziție de nedescris. Ochii stinși se uitau spre tavan. Reeder știa că Daver este mort, mai înainte de a fi zărit rana din piept și cuțitul din rană.

Reeder cercetă pulsul, căută prin buzunarele mortului și găsi în buzunarul din interiorul vestei un pachet cu bancnote.

— Numai miare! Nouăzeci și cinci de bucăți! Ce este în pachetul acela?

Pachețelul conținea un bilet de vapor Southampton-New-York pe numele „Sturgeon”. În alt buzunar găsi un pașaport pe același nume, vizat de consulul american.

— Dar cum a intrat aici? L-au adus pe sus...?

— Mai trăia când l-am auzit noi. A fost ucis când am auzit țipătul. Mai există un acces la camera asta pe care nu l-am găsit încă... Dar ce a fost asta?

Se auzise un zgomot înăbușit, ca și când o ușă grea fusese închisă. Zgomotul părea că vine chiar din cameră. Reeder smulse ranga din mâna detectivului și distruse cu ea lemnul care acoperea peretele din dosul divanului. Dar în spatele lemnului era zid solid. Nici în altă parte a peretelui nu găsi altceva.

Deschise atunci din nou canapeaua. Podeaua era din lemn subțire. Dedesubtul ei, mozaic.

— Era pe punctul de a o șterge. Sărmanul de el!

Reeder dădu ordin să se distrugă canapeaua. Totuși nu găsi nimic. Adresându-se apoi unuia dintre detectivi, îi dădu ordin să telefoneze inspectorului șef Simpson cele întâmplate.

Se apucă apoi să examineze din nou pe cel omorât. Daver purtase un lanț lung de aur, atârnat de unul din nasturii pantalonului. Lanțul dispăruse. Nasturele atârna numai de un fir. Cercetând buzunarele pantalonilor, dădu peste un pachețel cu notițe, scrise mai toate cu creionul de către un individ neobișnuit cu scrisul. Individul întrebuințase orice fel de hârtie îi căzuse în mână. Așa, una din notițe era scrisă pe dosul unor formule chimice. Alta avea conținutul următor: *„Casa de peste drum de Reeder este de închiriat. A se închiria sau a se pune mâna pe chei. Știri se vor da la locul știut.”*

Unele din notițe erau inteligibile, altele însă depășeau posibilitatea de concepție momentană a lui Reeder. La urmă dădu peste o notiță, care-l făcu să se îngălbenească:

> *„Belman a căzut de pe stâncă șase mile la est de Larmes. Trimite oameni să ascundă corpul înainte ca să-l găsească poliția.”*

D-l Reeder citi notița și camera se învârti cu el.

Capitolul XVI

Când Margaret Belman își veni în fir, se găsi întinsă într-o nișă a stâncii, care nu se putea zări de la intrarea în peșteră. Lângă ea se afla un individ cu cămașa ruptă, care se uita la ea. Când Margaret deschise ochii îl văzu cum pune un deget la gură și-i face semn să tacă. Omul acela arăta ca un sălbatic. Părul îi era nepieptănat și plin de sânge închegat, care se scursese și pe față unde se uscase. Și totuși, pe fața lui se vedea o bunătate oarecare, Se aplecă spre ea și-i șopti:

— Fiți liniștită! îmi pare rău că v-am speriat, dar eram îngrijorat că veți striga când o să mă vedeți... Mi se pare că arăt îngrozitor.

Rânjetul său era liniștitor.

— Cine ești d-ta? îl întrebă Margaret în șoaptă.

— Mă numesc Brill C.I.D[4].

— Dar cum ai ajuns aici?

— Asta vreau să știu și eu. D-vs sunteți domnișoara Belman?

— Da.

Brill ridică capul și ascultă – se întinse apoi pe jos și se uită cu băgare de seamă după colțul ascunzătoarei. Rămase în poziția

[4] Criminal Investigation Department.

aceasta cam vreo cinci minute, în care timp Margaret se sculase de jos. Picioarele îi tremurau, se simțea prăpădită, gura i se uscase iar.

Brill se întoarse spre ea.

— Eram în camera d-lui Reeder și credeam că mă strigă de la fereastră – nu poți distinge vocea când se șoptește – ca să vin numaidecât la el, căci are nevoie de mine. Abia am ajuns jos, când am și fost lovit la cap. Se pipăi la cap și tresări de durere. E tot ce-mi aduc aminte, până ce mi-am revenit și am văzut că era cât pe-aci să mă înec. A trebuit să rămân tot timpul aici, bineînțeles.

— De ce bineînțeles?

— Pentru că în timpul fluxului tot ștrandul este sub apă și poți sta numai în peșteră, pentru moment e cam prea multă lume acolo pentru gustul meu.

— Multă lume?... ce înseamnă asta? întrebă fata surprinsă.

— Mai încet, pentru Dumnezeu! Brill trase din nou cu urechea.

— Aș da mult să știu cum vin ei aici – Daver și mizerabilul acela bătrân.

— Flack? întrebă fata îngălbenind.

— Da. Flack a fost numai vreun ceas aici. Dumnezeu știe cum vine jos. Presupun că poliția ține casa sub observație...

— Poliția?

— Păi casa asta este cartierul general al lui Flack – n-ați știut?

— Mi se pare că n-aveți idee de ce se petrece... Credeam că Reeder – vreau să zic d-l Reeder – v-a povestit totul.

Brill era cam vorbăreț și avea motiv să se bucure, căci trăia...

— Toată dimineața m-am fofilat înăuntrul și afară din peșteră. Au pus acolo sus – și arătă în direcția spre Siltbury – pe unul din ei să stea de pază. E o bandă organizată admirabil! Azi dimineață

au oprit un transport de aur și au șters-o cu el... Am auzit cum bătrânul o povestea fiicei lui. Curios că el nici n-a fost de față când s-a petrecut furtul și totuși totul a mers ca pe roate. Flack a angajat pe cei mai iscusiți pungași. Dintre toți numai Ravini singur l-a trădat.

— Nu știi ce s-a întâmplat cu d-l Ravini? întrebă Margaret.

— Cred că e mort. Au aici în peșteră o grămadă de lucruri pe care nu le-am văzut încă. Câteva am văzut, de pildă o barcă cu motor atât de mare ca o biserică... tăcere...!

Iar se întinse pe jos cât era de lung și trase cu urechea. Se auzea sunet de voci, care se apropiau. Se poate să fi fost și acustica peșterii, care făcea să pară că cei care vorbeau se aflau în imediata apropiere a lor. Brill recunoscu vocea ascuțită a bătrânului și rânji.

— Nu-mi place ceva, nu-mi place deloc... Ce ai Olga?

— Nimic, tată.

Margaret recunoscu vocea d-șoarei Olga Crewe.

— Drăguța mea, ai fost cuminte și răbdătoare. N-aș fi conceput planul de a evada, dacă n-aș fi vrut să te știu pe tine asigurată. Numai tu ești mândria mea!

— Da, tată.

Vocea Olgăi suna cam obsedată, dar bătrânul nu băgă în seamă.

— Tu trebuie să te măriți cu cel mai important om din țara asta. Tu ai să ai o casă, pentru care are să te invidieze orice prințesă. Casa are să fie din marmură albă și o să aibă cupole de aur... Ai să fi cea mai bogată femeie din toată țara... M-am gândit bine la toate. În fiecare noapte mă gândeam, acolo în casa aceea de nebuni, și-mi ziceam că trebuie să-ți asigur viitorul. De aceea am evadat. Acesta e singurul motiv. Toată viața am muncit numai pentru tine.

— Mama zice...

— Ah! Bătrânul scuipă aproape această vorbă. O femeie fără cap. Cu suflet de menajeră... S-a îngrijit de tine?... Da? Cu atât mai bine pentru ea... Nu i-aș fi iertat-o niciodată, dacă te-ar fi neglijat. Dar Daver?... A avut respect față de tine? Ți-a dat bani, cât ai vrut?

— Da, tată...

— Daver este un servitor bun. Am să-l îmbogățesc... Este o lepădătură, dar supus... l-am poruncit să-ți fie câine păzitor... sunt mulțumit de el... Mai ai puțintică răbdare... Ai să vezi cum o să se realizeze toate visurile mele.

Vocea nebunului era schimbată, încât puteai crede că vorbește un alt om; atât era de blândă. Dar apoi își reveni iar.

— Colonelul vine la noapte. E un om demn de încredere... și Gregory... Am să-i răsplătesc ca pe miniștrii... încă puțină răbdare, fata mea. Am să mântui toate afacerile astea neplăcute. Și pe Reeder... Mâine plecăm...

Sunetul vocilor se îndepărtă din ce în ce. Brill se întoarse spre Margaret și surâse.

— Poți să-l învingi pe acest om? întrebă el plin de admirație. Nebun... de dă în gropi... Dar are creierul cel mai șiret din toată Londra. Și Reeder o spune. Pe Dumnezeul meu! Aș da leafa pe zece ani și toate șansele de avansare, dacă aș avea acum un revolver.

— Ce să facem acum?

— Rămânem aici, până ce vine fluxul, apoi trebuie să ne încercăm norocul în peșteră. Am fi distruși dacă am vrea să rămânem aici.

— Nu există un drum peste stânci?

— Unul? Zece dacă vrei, dar trebuie numai să-l găsim. Stânca aceasta este găurită ca un fagure de albine. Într-o bună zi se

prăbușește ca spuma într-un pahar cu bere. Am auzit cum Daver o spunea nebunului, care și el era de această părere. Nebun? Aș dori să am și eu un creier ca al lui. Așadar, vrea să-l distrugă pe Reeder?... Cimitirele sunt pline cu cadavrele celor care au vrut să-l suprime pe Reeder...

Capitolul XVII

Dură o eternitate până ce apa urcă pe plajă. Mai tot timpul Margaret rămase singură în ascunzişul ei, căci Brill se ducea din când în când să exploreze împrejurimile. Ar fi mers cu plăcere cu el, dar Brill îi explică greutăţile ce ar avea de întâmpinat.

— Trebuie să aştepţi până ce apa e mare. Atunci o sa fie întuneric, dar veţi vedea drumul, căci apa o să reflecteze lumina.

— E cineva în peşteră?

— Doi indivizi lucrează la o barcă. Deocamdată stă încă pe uscat. Dar când va veni apa, are să plutească uşor.

Când Brill îi făcu semn să vină la el, ajunsese deja sus.

— Mergeţi de-a lungul stâncii şi ţineţi-vă de mâneca hainei mele.

Margaret îl urmă ascultătoare. Trecură o cotitură la stânga şi mergeau acum în peşteră pe o cărare netedă. Brill îi spusese de mai înainte că nu trebuie să vorbească decât în şoaptă, căci ecoul din peşteră era foarte puternic.

Drumul îi ducea mereu la stânga şi Margaret avea impresia că merg pe un coridor în stâncă. Abia mai târziu văzu ce mărime avea peştera aceea scobită de apă. După un timp oarecare Brill întinse mâna şi îi făcu semn s-o ia la dreapta. Brill îi explicase încă pe când erau la plajă cum va decurge drumul. Drumul îi

ducea acum în sus. Încetul cu încetul. Margaret începu să deosebească drumul, deși întunericul era puternic și nu putea vedea decât la câțiva pași. Brill iar o apucă de braț, o trase într-o nișa adâncă și îi făcu semn să se așeze.

Trecu mai mult de un ceas până ce se arătă la intrarea în peșteră o fâșie de apă și apoi, ca prin miracol, toată peștera fu luminată de o lumină verde. De acolo de unde se afla, Margaret nu putea vedea înălțimea peșterii. Partea cealaltă a peșterii se afla cam la vreo cincizeci de yarzi depărtare. Acolo se părea că peretele de stâncă merge într-o linie dreaptă de la acoperiș până la pardoseala de nisip unde se afla barca cu motor. Margaret zări o figură omenească mergând pe coperta oblică și dispărând într-o deschizătură. Cu cât apa urca cu atât peștera se lumina mai mult. Brill făcu mâinile pâlnie și-i murmură la ureche:

— Să rămânem aici sau să încercăm să ne găsim un drum?

— Să încercăm.

O porniră din nou la drum. Nu mai era nevoie ca Margaret să-l țină de mânecă. Drumul pe care mergeau acum era fără îndoială făcut de oameni. La fiecare zece yarzi zăcea o bucată de piatră ca un fel de treaptă. Urcară din ce în ce mai sus și aveau acum avantajul că nu puteau fi văzuți de oamenii de pe bordul bărcii, căci la dreapta lor se ridica o stâncă.

Dar o sută de yarzi mai departe stânca aceasta se unea cu peretele peșterii și o înaintare nu mai era posibilă. Coridorul zăcea în întuneric. Brill cercetase deja locul, căci o apucă pe fată de braț și o duse încet de-a lungul peretelui. Drumul era aici mai greoi și mersul pe pietriș un chin. Margaret era aproape extenuată, când zăriră o fâșie de lumină verde. Galeria aceasta curioasă părea că duce înapoi la capătul depărtat al peșterii. Brill îi făcu însă semn să se oprească și-i șopti:

— Șezi, te rog. Acum putem să ne punem ghetele.

Ciorapii, pe care Margaret și-i legase de centură, erau umezi și ghetele asemenea. Totuși fu bucuroasă că are ghete în picioare. În timp ce se ostenea să și le pună, Brill ieși afară din galerie și cercetă locul.

Apa, care acoperea acum pardoseala, se afla cam la vreo cincizeci de picioare sub el. Câțiva pași mai departe era o stâncă lată care forma un fel de platformă pentru o serie de trepte care duceau de la tavan spre apă. Treptele erau săpate în stâncă și erau largi abia de 2 picioare.

Brill știa că încercarea de a ajunge sus, însemna o încordare extraordinară a nervilor fetei și afară de aceasta nici nu era convins că încercarea ar avea vreun folos. Brill mai știa că treptele duceau spre una din multele ieșiri ale peșterii, căci văzuse oameni urcând și coborând aceste trepte și dispărând în întuneric. Era posibil ca treptele să se lărgească în apropierea tavanului, totuși era o problemă grea pentru o fată flămândă și istovită și care era aproape să se prăbușească de oboseală. Nici măcar el singur nu era sigur dacă nu va căpăta amețeală, când va încerca să se cațăre în sus. În dosul treptelor ducea un drum larg până la marginea stâncii și Brill intenționa să ducă pe Margaret pe drumul acesta. Cei doi bărbați, care lucrau acolo departe la dreapta la repararea bărcii, erau cufundați în lucrul lor. Brill se întoarse spre fată, îi explică planul și o conduse până la trepte. La vederea scării o apucă un cutremur.

— Imposibil să mă cațăr sus, murmură fata tremurând.

— Mi se pare că acolo sus se află o galerie largă, care merge pe toată lungimea peșterii și de acolo am căzut și eu jos. La flux apa ajunge până la stâncă dinapoi – acolo m-am găsit eu când mi-am venit în simțire.

— Nu mai este alt drum?

— Dacă aș ști! N-am putut căuta decât foarte scurt timp, mi se

pare însă că acolo la colțul celălalt e un fel de tunel.

— Acum nu e nimeni pe aici prin apropiere, iar indivizii de la barcă sunt prea departe, ca să ne poată vedea.

Mai așteptară câteva minute și ascultară; apoi plecară luând-o pe lângă trepte, pe cărarea de piatră, care se lărgea din ce în ce mai mult.

Margaret Belman n-a uitat niciodată drumul acesta sinistru... la stânga stânci, la dreapta prăpastie...

Acum ajunseră la capătul gangului acesta din stâncă și aveau alegerea între patru deschizături în peretele de piatră. Una din ele se afla în fața lor, a doua, la care puteau ajunge de asemenea, era cam la vreo patruzeci de picioare mai departe la dreapta, pe când celelalte două nu puteau fi ajunse. Brill o lăsă pe Margaret să-l aștepte și dibui în deschizătura cea mai apropiată. Reveni abia după o jumătate de oră. Făcuse inutil drumul.

— Toată stâncă e găurită. A trebuit să renunț. E imposibil să mergem mai departe fără lumină.

A doua deschizătură promitea mai mult. Podeaua era netedă și avea avantajul că mergea într-o direcție paralelă cu intrarea în peșteră și că era luminată pe o întindere destul de lungă. Margaret se luă după Brill.

— Merită să încercăm, spuse acesta.

Abia făcură câțiva pași, că Brill descoperi ceva, ce nu văzuse la prima cercetare. La distanțe egale se aflau nișe în perete. El le observase, ce-i drept, însă apariția lor extrem de regulată, nu-l surprinsese. Cele mai multe erau închise cu pietre, dar la urmă descoperi una care nu era apărată în felul acesta. Nișa era o încăpere pătrată, ca o celulă și era atât de regulată în dimensiunile ei, încât trebuia neapărat să fi fost făcută de mâini omenești. Se înapoie la fată și-i comunică cele văzute, precum și intenția sa de a cerceta nișa alăturată, care era închisă.

— Zidurile acestea n-au fost făcute degeaba, spuse ei și în vocea lui se auzea un sunet de iritație conținută.

Cu cât înaintau mai departe, cu atât mai rară se făcea lumina. Erau nevoiți să-și pipăie drumul de-a lungul pereților, până ce ajunseră la nișa cealaltă. La intrare erau aranjate bucăți de stâncă și munca ce trebui s-o depună ca să îndepărteze pietrele de sus a fost anevoioasă. Margaret nici nu avea ce să-i ajute. Se așezase cu spatele la perete și dormita. Foame nu avea, însă setea o chinuia îngrozitor. Când Brill o scutură de umeri, se deșteptă cu capul greoi.

— Am fost înăuntru... vocea-i tremura. Ține mâinile pâlnie.

Margaret ascultă mai mult mecanic, simți ceva umed curgând în mâini și bău. Mirosul puternic al vinului o îmbată aproape.

— Șampanie, murmură Brill. Nu bea prea mult că ți se urcă la cap.

Margaret sorbi din nou. Niciodată până atunci nu-i plăcuse atâta vinul.

— Acolo e un magazin întreg. Lăzi cu alimente – o presupun cel puțin – și sute de sticle cu vin. Ține mâinile.

Îi mai turnă vin în mâinile făcute pâlnie.

— Așteaptă-mă aici.

Margaret era acum complet trează. Se uită în direcția în care dispăruse Brill. Trecură zece minute, un sfert de ceas, apoi spre bucuria ei, apăru deodată o lumină liniștită așa că putu vedea contururile deschizăturii prin care trecuse Brill. Auzi cum o ladă fu deschisă și văzu apoi pe detectiv apărând.

— Pesmeți. Din fericire lada avea o inscripție.

— De unde venea lumina?

— O lampă de buzunar, pe care am răsturnat-o când am căutat. Nișa e plină cu alimente. Iată ceva de băut pentru d-ta.

Îi întinse o cutie de tablă îngustă și-i duse degetul până la

găuricea pe care o făcuse în capac

— Lapte condensat. Marfă germană. Foarte bun. Margaret bău, bău... până ce cutia fu goală.

— Pare să fie un fel de provizie pentru un vapor, spuse Brill. Lampa este însă o fericire. Vreau să mă duc să caut dacă nu găsesc ceva baterii de rezervă. Lampa asta nu mai are mult curent.

Brill rămase de data aceasta mai multă vreme, așa că Margaret începu să aibă grijă. Deodată văzu o lumină mai puternică ca până acum. Brill sări de pe zidul ascuțit și-i întinse ceva greu.

— O lampă nouă. Baterii sunt destule acolo. Și lovind cu ceva în peretele de piatră adăugă:

— Un deschizător de lăzi și în același timp o armă foarte bună. Aș dori să știu în care nișă sunt ascunse armele.

Cercetarea mai departe a gangului se putea face mai comod. Lămpile le serviră foarte mult. Brill mergea înainte luminând drumul. Îi arătă ce netezi erau pereții și-i spuse că asta e acțiunea apei.

Galeria pe care mergeau se învârtea la dreapta și la stânga, ba sus ba jos, ba o întorsătură, ba o curbă, dar se părea că nu duce nicăieri.

Brill, care mergea înainte cu lampa aprinsă, se opri deodată în loc și îndreptă razele lămpii pe pământ. Se aplecă apoi și ridică ceva de pe jos.

— Cum naiba a venit asta aici?

Ținea în mână o monedă de argint în valoare de doi șilingi.

— Sigur că a fost cineva aici... începu el, dar Margaret îl întrerupse cu un țipăt:

— A fost d-l Reeder, și-i explică cum sus la fântână d-l Reeder aruncase o piesă de doi șilingi, ca să măsoare adâncimea. Brill îndreptă lumina lămpii sale în sus. Nu văzu decât stâncă solidă.

Dar luminând mai departe văzu o gaură mare, rotundă,

— Aici e fântâna, care n-a fost niciodată fântână, spuse el.

Luminând din nou în sus rămase cu gura căscată văzând treptele de fier bătute în stâncă din distanță în distanță.

— O scară. Ai știut asta?

Întinse mâna, să vadă dacă poate ajunge la prima treaptă, dar aceasta era mai sus eu vreo douăzeci de centimetri.

Brill se duse atunci să adune bucăți de piatră, pe care punându-le una peste alta, să poată ajunge la treapta cea mai de jos. Negăsind nimic potrivit, își aminti de deschizătorul de lăzi, care avea un cârlig la capăt. Îl întinse cât putu și sări în sus. Prima dată nu reuși. A doua oară cârligul se prinse, dar mânerul îi alunecă din mână. Atunci Brill își frecă mâinile de pământ, sări în sus, apucă mânerul deschizătorului de lăzi și se trase în sus, întrebuințând toată forța, până ce ajunse cu picioarele pe prima treaptă. Apoi se adresă d-șoarei Belman întrebând-o dacă crede că ar putea să se cațăre sus, cu ajutorul lui.

— Nu cred. Urcă-te d-ta singur. Te aștept aici.

— Atunci dați-vă la o parte de la deschizătură. N-am să cad, dar se poate să se disloce ceva pietre.

Margaret văzu curând că Brill avea dreptate. Cu cât se suia mai sus, cu atât cădeau mai multe pietre, nisip și pământ. Din când în când se oprea, ca să se odihnească. O dată îi strigă ceva, dar nu înțelese ce. Probabil că-i spusese să se dea mai la o parte, căci imediat după aceea un pietroi mare trecu pe lângă ea.

Margaret aruncă din când în când câte o privire în sus și văzu lumina lămpii lui devenind din ce în ce mai mică. Acum că era singură, începu și devină nervoasă și-și aprinse lampa ca să se liniștească. Abia atinsese contactul, că auzi un zgomot care o făcu să-i înghețe sângele în vine. Zgomot de pași! Cineva venea pe coridor spre ea.

Stinse lumina și ascultă. — O voce de bărbat. Vocea bătrânului. Vocea lui și a nimănui altul! Vorbea cu el însuși. Murmura și bâlbâia. Sunetul se apropia din ce în ce. Și apoi, departe, văzu o licărire de lumină, căci acolo gangul făcea o cotitură. De văzut nu l-ar fi putut vedea, decât când ar fi fost aproape de tot de ea.

Margaret își scoase la iuțeală pantofii și o luă la goană pe întuneric – clătinându-se, alunecând... După câtva timp își stăpânise frica, se opri locului și ascultă. Nu mai vedea lumina, nu mai auzea niciun sunet, nici un semn de altă viețuitoare. Mai ascultă câteva clipe și apoi, luându-și inima în dinți, se înapoie spre locul de unde plecase. Nu îndrăznea să facă lumină și căută pe dibuite deschizătura fântânii de unde plecase. Din cauza întunericului însă nu nimeri, ci trecu mai înainte.

Dar unde să se fi dus oare Flack? Poteci lăturalnice nu existau. Margaret stătea în fața unei nișe și se sprijinea, când simți că peretele de care se ținea se mișcă. Abia avu timp să se dea la o parte, când văzu în fața ei o rază de lumină, și umbra unei uși.

— ... la noapte, fetița mea, la noapte... Mă duc acum să vorbesc cu Daver... Daver îmi face griji... ești sigură că nu s-a întâmplat nimic, care m-ar face să fiu bănuitor?

— Nimic, tăticule, ce să se fi întâmplat?

Era vocea d-șoarei Olga Crewe! Ceea ce mai spuse d-șoara Olga, nu putu fi înțeles de Margaret, și apoi se auzi râsul strident al bătrânului.

— Reeder?... E în Londra, dar vine la noapte înapoi...

Și iar o întrebare a Olgăi, pe care Margaret n-o înțelese.

— Nu s-a găsit cadavrul. Nici nu voiam să-i fac ceva fetei, dar mi-ar fi fost de folos, cu ea puteam să-l am în gheare pe Reeder. Pregătisem totul...

Iar o întrebare nelămurită. Și iar răspunsul bătrânului.

— Cred că da! Fluxul era puternic atunci. În tot cazul am văzut-o prăbușindu-se.

Margaret știa că ambii vorbeau despre ea. Dar faptul acesta o interesa mai puțin, decât posibilitatea de a fi descoperită. Se întoarse și căută pas cu pas, plină de teamă și de speranță, o nișă în care s-ar putea ascunde. Câteva clipe mai târziu, norocul îi surâse.

— Bine, bine. Am să las ușa deschisă. Aici e destul aer curat. Seara sunt înapoi.

Margaret nu îndrăznea să se uite afară din ascunzișul ei. Abia după ce sunetul pașilor bătrânului nu se mai auzi, îndrăzni să se uite după colț. Ușa era deschisă și Margaret observă cum Olga se apropie de ușă. Auzi apoi un oftat adânc și văzu cum umbra fetei dispărea. Margaret se apropie tiptil de ușă.

Aceasta era făcută din stejar, iar suprafața ei era atât de rafinat căptușită cu pietre, că nu se putea deosebi de stâncă prin care trecuse Brill.

Curiozitatea domnește și la persoane prevăzătoare și Margaret – cu tot pericolul în care se afla – era curioasă să vadă interiorul camerei, care forma locașul familiei Flack. Camera era mare și sumar mobilată.

Margaret așteptase să vadă pe jos covoare scumpe, mobile elegante, perdele de mătase și alte lucruri de preț. În schimb însă nu zări decât o masă simplă, două scaune de trestie, un covoraș uzat și un pat de campanie. Olga ședea lângă masă și se uita într-un ziar. Stătea cu spatele la ușă, așa că Margaret putea observa totul în liniște.

În apropierea mesei se aflau două sau trei geamantane gata pregătite. Pe pat zăcea o blană. Singurul semn de lux în încăperea aceea... În persoana a doua care se mai afla acolo, Margaret recunoscu pe... d-na Burton.

Făcând un pas înainte, ca să vadă mai bine, alunecă pe o piatră și se izbi de ușă. La zgomotul produs, Olga întrebă: „Cine e acolo?”

Margaret rămase înlemnită, incapabilă să facă vreo mișcare. Auzind apoi pe Olga că se apropie, se întoarse și o șterse la fugă prin coridor. Auzi vocea Olgăi, dar fugi ca o zănatecă. Gangul se lumină și abia acum văzu că a luat pe un drum greșit, poate chiar că merge în direcția peșterii și poate chiar nebunului în brațe...

Auzi în spatele ei pași repezi și alergă mai departe. Acum se afla în peșteră. Nu se vedea nimeni. Margaret o luă prin cotiturile drumului până ce ajunse la scara de piatră. Cineva de pe barcă o zărise. Margaret stătea pironită pe loc de frică, când văzu pe John Flack apărând. Acesta venea spre ea prin coridorul pe care îl întrebuințase și ea cu Brill ca sa ajungă în interiorul peșterii. Flack o privi o clipă surprins și apoi se repezi la ea cu un țipăt strident...

Margaret nu mai ezită nici o secundă. Se repezi sus pe scara aceea îngrozitoare, cu moartea la dreapta ei, dar cu știința unei soarte și mai îngrozitoare în spatele ei. Sui din ce în ce mai sus pe scara fără balustradă... nu îndrăznea să se uite înapoi... nu îndrăznea să se gândească... ținea privirea ațintită sus, sus..., acolo unde scara aceasta trebuia să se termine cândva... Nu s-ar fi uitat înapoi pentru nimic în lume... Sufla din greu, inima-i bătea cu putere... O secundă se opri ca să răsufle... Flack era bătrân, dar era nebun... ființă de o energie și rezistența extraordinară... Frica nebună ce o cuprinsese se mai domoli. Acum era sus și tocmai când credea că nu se va mai putea sui ajunse la capătul scării. Acolo era un loc mare, sprijinit de piloni zidiți. Asemenea piloni existau în multe părți... își amintea că văzuse odată în Spania într-o catedrală, asemenea piloni... Pierduse însă orice sens de orientare... Deodată ajunse la un perete, alergă de-a lungul lui

până ce ajunse la o deschizătură îngustă, la care duceau cinci trepte. Se opri o clipă ca să-și aprindă lampa. În fața ei se afla o ușă de oțel cu un mâner de fier. Ușa era pe jumătate deschisă...

Margaret o deschise mai departe, trecu prin ea, o trase după sine... ușa se închise. Pe partea dinăuntru a ușii se afla un fel de cârlig de oțel... când închise ușa, o ladă căzu cu zgomot la pământ. În fața ei se mai afla o altă ușă, care nu se mișca însă. Margaret se afla acum într-o încăpere albă, în forma unei lăzi mari; trei picioare lat și cam tot atât de adânc. Nu avu timp să continue cu observațiile sale. Cineva umbla la cârligul ușii prin care intrase ea. În disperarea ei se apucă de cârligul de fier din perete și-l simți cum se dă la o parte. Nu știa că funcționa și servea ca zăvor. Iar auzi cum cineva umblă la mâner, auzi o cheie băgată în broască, dar ușa rămase închisă... Margaret Belman se prăbuși leșinată la pământ...

Capitolul XVIII

J. G. Reeder coborî în hol. Cine-l vedea, știa că nu numai drama al cărei martor fusese îi îngălbenise și-i subțiase obrazul...

Îl găsi pe Gray în biroul lui Daver așteptând legătura telefonică cu Londra. Telefonul sună chiar în momentul în care Reeder intră în cameră. Reeder explică în câteva cuvinte moartea lui Daver și continuă:

— Am nevoie de toți polițiștii localnici, cu toate că mi-ar fi mai plăcut dacă aș avea armata la dispoziție. La cinci mile de aici se află o garnizoană. Fiecare peșteră, fiecare fiord trebuie cercetat. Încă ceva, ar fi foarte bine dacă am căpăta un torpilor, sau ceva similar, care să păzească marea în fața orașului Siltbury. Sunt mai mult ca sigur, că Flack posedă o barcă cu motor, – există pe aici un canal destul de adânc pe unde poate trece. Și probabil că mai există o peșteră care merge sub fiord... D-șoară Belman?... Nu știu. Tocmai vreau să aflu...

Simpson îi comunică, cum că transportul de aur a fost văzut în Sevenoaks. Pentru d-l Reeder era ceva groaznic să se silească acum să-și concentreze gândurile asupra acestui lucru...

— Armata ar fi cel mai bun lucru. În apropierea carierelor de piatră trebuie postat un pluton puternic. Mai există apoi o peșteră în care Daver obișnuia să-și gareze mașina. Am ideea că

azi n-ai să vezi încă banii... Numai acest lucru, adăugă Reeder malițios, va face ca autoritățile să întrebuințeze armata...

După ce ambulanța îndepărtase cadavrul lui Daver, Reeder se duse din nou în camera mortului cu mai mulți zidari, pe care-i adusese din Siltbury. Desfăcu capacul canapelei și arătând spre podeaua de piatră zise:

— Placa aceasta de piatră se învârtește în jurul unui cui, presupun însă că e menținută cu o bară de fier dedesubt. Scoateți placa afară.

După o muncă de un sfert de ceas placa fu scoasă afară și Reeder găsi ce așteptase: o serie de trepte înguste, care duceau într-o celulă pătrată din piatră, rămasă ca acum șase sute de ani; o încăpere goală, plină de praf, care-și dezvăluia acum secretul... O ușă îngustă ducea printr-un gang, prin care un om corpolent abia putea să treacă, în dosul placajului biroului lui Daver. Cine stătea ascuns acolo putea auzi orice vorbă, care se vorbea în camera lui Daver. Acum înțelegea Reeder rugămintea arzătoare a nenorocitului de Daver ca să vorbească mai încet. Acolo, în dosul placajului, auzise nebunul de înjosirea fiicei sale, și în momentul acela Daver era condamnat la moarte.

Dar cum dispăruse Flack? Și pentru aceasta găsise acum Reeder explicația. Larmes Keep trebuie că era înainte vreme un fel de curiozitate, care se arăta vizitatorilor. Pe perete se găsea un fel de placaj prin care se explica vizitatorilor că aceasta era camera de supliciu a contelui de Larme. Se mai amintea că imediat dedesubt se aflau celulele, la care se putea ajunge printr-un chepeng de piatră. Detectivii deschiseră chepengul și Reeder putu vedea pentru prima dată bolta celulelor din Larmes Keep.

Percheziționarea restului nu aduse nimic nou la iveală. Se găsiră trei drumuri prin care criminalul ar fi putut să dispară, care toate trei duceau înapoi spre casă. Între bucătărie și hol se

afla o ieșire.

— Mai există un drum pe care nu l-am găsit încă, spuse Reeder.

Nervii săi erau extrem de încordați. Umbla din cameră în cameră, desfăcea dulapuri, răsturna conținutul lăzilor și al geamantanelor. Ceva tot găsi el: actul de căsătorie al Olgăi Crewe.

La șapte sosi primul transport de trupe. Poliția locală comunicase deja că nu s-a găsit nicio urmă a Margaretei Belman. Poliția spuse că d-șoara Belman părăsise Larmes Keep tocmai la începutul refluxului și că trebuie să fi ajuns cu bine la plajă, dacă... n-a rămas pe un vârf de stâncă invizibil. Totuși mai exista încă o mică speranță că Margaret trăiește. Speranță mică de tot. Nici Reeder nu spera prea mult.

Din Siltbury venise o bucătăreasă. Reeder se mulțumi însă numai cu o ceașcă cu cafea – simțea că orice îmbucătură îi va rămâne în gât.

Reeder, după ce aranjase un pluton de soldați ca pază în cariere, ședea în hol și se gândea la cele întâmplate. Deodată îl văzu pe Gray intrând ca un nebun în hol și strigând: Brill!

Reeder sări dintr-o dată în picioare.

— Unde e? Unde?

Gray nu avu nevoie să răspundă. Căci susținut de un detectiv, un individ extrem de murdar, cu părul vâlvoi, se târî în cameră.

— De unde vii?

Brill, care abia putea să gângăvească, arătă înspre podea.

— Din puț... d-șoara Belman e încă acolo...

După ce bău o dușcă bună de rachiu, își reveni, ca să poată da un raport mai inteligent. Reeder aleargă spre puț și cercetă macaraua puțului.

— Asta nu poate susține nici măcar greutatea unei femei!

spuse el.

Unul din detectivi își aminti că văzuse în bucătărie două centuri de siguranță cum le au curățitorii de ferestre. Alergă să le aducă în timp ce Reeder își scoase haina și vesta.

— La jumătatea drumului în jos se află un spațiu gol de cel puțin două picioare, îl preveni Brill. Stânca s-a prăbușit acolo și era cât p-aci să cad jos.

Reeder își atârnă o lampă de gât și se uită în jos.

— Curios că n-am văzut treptele atunci când am cercetat puțul, se miră el, dar își aminti că nu deschisele decât jumătate din capac.

Și Gray își pusese o centură și se lăsă, ca cel mai ușor, primul în jos. Între timp sosise încă o jumătate de companie de soldați, care din fericire era trupă de geniu. O parte din soldați alergară să caute funii, alții se pregătiră să facă un ascensor.

Reeder și Gray coborau fără să scoată o vorbă. Lămpile ce le aveau cu ei nu le serveau la nimic, căci în raza luminii lor nu puteau vedea nici măcar treapta următoare. Gray ajunsese la spațiul gol și în timp ce căuta să treacă pe lângă el, Reeder trebui să aștepte. Cu chiu cu vai trecură peste greutățile coborâtului fără alte neplăceri decât câteva pietre, care îi căzură lui Reeder pe cap.

Se părea că nu vor mai ajunge jos și Reeder, ca mai în vârstă, simțea deja oboseala, când îl auzi pe Gray murmurând: cred că am ajuns jos. Reeder sări după el.

— Margaret, murmură Reeder acum. Nici un răspuns. Lumină într-o parte, apoi în alta – nimic. Nici urmă de Margaret.

— D-ta mergi pe aici, eu merg pe dincolo. Lumină cu lampa sa de buzunar podeaua și o luă pe coridorul întortocheat. Auzind însă zgomot asupra cauzei căruia nu-și dădea seama, stinse lampa și se apropie tiptil. Ajunse astfel la o cotitură și zări în

depărtare o fâșie de lumină. Se așeză, se uită în lungul coridorului și zări acum o umbră de om. Cu revolverul în mână, Reeder se târî din ce în ce mai aproape de acea figură omenească, când auzi pe neașteptate vorbe:

— Unde s-a dus tata, Olga?

D-na Burton! Reeder rânji...

Răspunsul nu-l putu înțelege.

— Au găsit fata?

Reeder întinse gâtul și ascultă cu respirația reținută.

— Nu, auzi el deslușit.

Olga părea că mai spune ceva, după care d-na Burton începu iar să se tânguiască în felul ei obișnuit:

— Ce rost mai are să stăm aici? Totdeauna m-ați tratat așa... Nimeni n-ar crede că sunt mama ta... mirare că n-am murit încă de necaz... Și nu m-ar mira dacă m-ar ucide și pe mine într-o bună zi...

Fata exprimă din ascunzișul ei o părere nerăbdătoare.

— Dacă tu te-ai plictisit, ce să mai spun eu? sâsâi d-na Burton. Unde e Daver?... Curios că tata n-a pomenit nimic despre el... Crezi că Daver are neplăceri?

— La naiba cu Daver! exclamă Olga.

Vocea fetei se putea înțelege ușor acum. Pasiunea și oboseala cu care se exprima, ar fi dezvoltat altă dată compătimirea lui Reeder, acum însă toate gândurile lui erau îndreptate în direcția d-șoarei Belman.

În tot cazul Olga încă nu știa că devenise văduvă, ceea ce-i procură lui Reeder o oarecare mulțumire...

— Unde e acum? Tata, vreau să zic...

Pauză... Reeder nu înțelese răspunsul.

— Pe barcă? Nu ajunge niciodată la țărmul celălalt. Nu pot suferi vapoarele, și mai ales o barcă atât de mică... De ce nu ne-a

lăsat să plecăm după ce a evadat? Am rugat și stăruit... azi am fi putut să fim în Veneția sau în altă parte și să trăim splendid...

Fata o întrerupse însă nerăbdătoare și deodată se păru că d-na Burton a dispărut în stâncă.

Nu se auzise nici un fel de zgomot al unei uși care se închide. Reeder bănui însă ce s-a întâmplat și se târî prevăzător mai departe până ce zări de partea cealaltă a peretelui o rază de lumină. Se opri la ușă și ascultă. Vocile erau acum destul de lămurite, cu atât mai lămurite, cu cât d-na Burton era aceea care vorbea.

— Crezi că tata a observat ceva? Relativ la Daver, vreau să spun... Poți doar să-i ascunzi? Pe mine m-ar ucide dacă ar ști... Are planuri atât de mari cu tine... principesă sau ducesă... Dacă n-ar fi fost nebun, ar fi isprăvit de mult cu toate, i-am spus-o de multe ori, dar când a ascultat el de mine?

— A ascultat vreodată cineva de vorbele tale, mamă? întrebă fata obosită. L-am rugat pe bătrân să te lase să pleci. Știam că tu nu servești la nimic în momentul hotărâtor.

Reeder auzi pe cineva plângând și știa că d-na Burton plânge ușor.

— El nu rămâne aici decât ca să-l prindă pe Reeder... plângea d-na Burton. Ce nebunie! Pe bătrânul acela idiot, pe care puteam și eu să-l răpun dacă aș fi fost atât de mârșavă.

Din depărtare se auzi un pas iute apropiindu-se.

— Tata, spuse d-na Burton.

Reeder încarcă revolverul cu un glonț proaspăt. Mai bine să riște un glonț, decât să se întâmple ceva.

Pașii se opriră brusc undeva și deodată se auzi o voce puternică de la capătul gangului. O întrebare fu pusă. Flack se înapoie; zgomotul pașilor săi se auzi din ce în ce mai slab. Reeder ajunse la convingerea că n-avea noroc în ziua aceea...

Reeder zăcea întins la pământ și-l putea vedea foarte bine pe Flack. O apăsare pe trăgaci și problema vieții acestui răufăcător era definitiv rezolvată. Ideea îi plăcu lui Reeder și degetul său se strânse în jurul trăgaciului, însă sentimentele sale îl împiedicară să omoare cu sânge rece...

Și acum venea cineva de partea cealaltă. Gray. Reeder trebuia să-i iasă înainte să-l prevină. Se sculă încet și alergă înapoi – dar degeaba. Se întâmplă ceea ce-i era teamă. Gray, care îl văzuse, îi strigă de departe:

— De partea cealaltă nu e nimic, d-le Reeder... Reeder...

— Taci din gură, idiotule..., dar răul se făcuse deja.

Reeder se întoarse, se aplecă și se uită de-a lungul coridorului. Flack stătea la intrare și asculta. Dar încă cineva mai auzise vorba lui Gray. Cu un țipăt de frică, d-na Burton însoțită de Olga se repezise în coridor – acum Reeder nu mai putea întrebuința revolverul, căci femeile îl acopereau pe acela care îi jurase moartea și a cărui pieire și-o jurase și el.

Când ajunse Reeder în fine la capătul gangului care ducea spre peșteră, atât Flack cât și femeile dispăruseră.

Dar Reeder avea ochi excelenți. El zărise imediat barca și zărise și pe cei trei fugari. Aceștia ajunseseră până jos, la ultima treaptă a scării și alergau spre platforma care servea drept loc de acostare a bărcii.

Deasupra capului său Reeder auzi o izbitură în peretele de piatră, care dezlănțui o ploaia de pietricele și praf și ecoul unei explozii.

— Trag cu arma de pe barcă, spuse liniștit Reeder. Ai face mai bine dacă te-ai întinde pe jos, Gray, căci mi-ar părea foarte rău dacă un om, căruia îi place să facă zgomot, ar fi silit să tacă...

— Îmi pare rău, d-le Reeder, dar n-am știut...

— Exact...

Pac! Pac! Alte două gloanțe în apropierea lor.

Reeder se întreba dacă și Margaret e pe barcă. Dar își aduse aminte de vorbele d-nei Burton și când de pe barcă se mai trase o dată, întinse și el mâna și trase două focuri. Deși nu putea vedea ce fel de rezultat au avut gloanțele sale, era totuși mulțumit să știe că a nimerit barca.

Barca o porni de la țărm. Acum se auzea și zgomotul motorului. Dar de la capătul peșterii se văzu o rază puternică de lumină, care lumină totul.

Torpilorul!

— Slavă Domnului! oftă Reeder din adâncul inimii.

Și pe bordul bărcii se zărise torpilorul. Pe bord se auzi o explozie mai puternică decât până acum. Zgomotul exploziei fu atât de amețitor în încăperea aceea închisă, încât Reeder rămase câteva clipe fără simțire, până ce Gray îl trase afară de sub dărâmături.

— Fac uz de tun... spuse Gray.

Reeder nu-i răspunse. Privirile sale erau ațintite asupra apei în mijlocul peșterii, și acolo se petrecea ceva de neînțeles. Apa fu azvârlită în sus. Reeder înțelese ce se petrece. Bucăți mări de stâncă cădeau acum în apă, ca urmare a exploziei. Reeder văzu cum barca se înclină de o parte, cum se întoarce din nou și o ia spre intrare. Abia zece yarzi o mai despărțeau de intrare, când o nouă explozie mai groaznică, mai puternică, mai zdrobitoare, ca toate celelalte, făcu ca intrarea în peșteră să dispară...

Capitolul XIX

În momentul următor, aerul era plin cu un praf otrăvitor. Și noi bucăți de stâncă se prăbușeau cu zgomot infernal.

— Intrarea în peșteră e astupată. Și nu s-a isprăvit încă, strigă Reeder lui Gray.

Primul său gând a fost să se salveze prin gang. Însă undeva, în haosul acela teribil se găseau două femei... Reeder aprinse lampa și se târî înapoi la locul de unde văzuse catastrofa. Aerul era însă atât de îmbâcsit, că nu putea vedea decât la câțiva pași.

Se târî cu băgare de seamă până la platformă și încercă să deosebească ceva în întuneric. Însă de jur împrejur nu se auzea decât zgomotul de crăpături, ca și când pământul s-ar fi cutremurat... Din tavan cădeau într-una în apă bucăți mari și mici de stâncă.

— Pentru Dumnezeu, d-le Reeder, nu rămâneți acolo, vă nenorociți.

Reeder însă își continuă drumul care îl ducea la locul unde fusese ancorată barca. Lampa o ținea aproape de picioarele sale, ca să vadă. Aerul plin de praf îi îngreuna respirația. Ochii îl dureau groaznic... Dar, curajos, își urma drumul și deodată zări o figură omenească venind spre el... Olga Crewe!

— Unde e mama d-tale?

— Barca... s-a lovit în stâncă... moartă...

— Mama d-tale?

— Da.

Olga se clătină. Era istovită... Dădu din cap și murmură câteva vorbe.

Reeder o apucă de braț și o târî pe scară în sus. Acolo îl găsi pe Gray care îl aștepta. Reeder o luă pe Olga în brațe ca și când ar fi fost un copil mic și o duse împleticindu-se la intrarea în tunel.

Zgomotul infernal al stâncilor care se prăbușeau, se mai auzea încă. Aerul era abia respirabil. Lampa lui Gray se stinse, iar cea a lui Reeder era aproape fără folos. Lui Reeder i se părea că drumul până la tunel durează mii de ani. Și aici era aerul plin de praf, dar cu cât înainta în tunel aerul devenea din ce în ce mai curat.

— Lasă-mă jos, pot merge și singură... spuse Olga cu voce răgușită.

Olga era foarte slăbită, putea însă merge cu ajutorul celor doi bărbați. Se opriră la intrarea în locuința din stâncă. Reeder voia să aibă o lampă, dar aveau mai mult nevoie de apă, care se afla acolo, cum susținea Olga. Și apa proaspătă de fântână făcu miracole chiar și fetei.

— Nici nu știu ce s-a întâmplat, spunea Olga. Când intrarea în peșteră s-a prăbușit, am fost azvârliți spre locul de ancorare. Mi-era atât de frică, că am sărit imediat din barcă. Abia că mă aflam pe platformă, când am auzit o explozie groaznică. Mi se pare că o parte din stâncă a căzut pe barcă. Am urlat... abia mi-am auzit singură vocea... asta e pedeapsa... știam că are să vină... știam.... știam!

Își acoperi fața cu mâinile murdare și plânse...

— N-are sens să plângi acum. Unde e d-ra Belman? întrebă Reeder cu asprime.

Olga clătină din cap.

— Unde s-a dus?

— Pe scară sus... tata spunea că a scăpat. N-ai văzut-o? întrebă ea și își ridică privirea spre Reeder, înțelegând încet cauza mai adâncă a întrebării lui.

Reeder se uita urât la ea.

— Nu. Spune-mi adevărul, Olga Flack. A scăpat Margaret Belman cu adevărat, sau tatăl d-tale...?

Olga clătină iar din cap, oftă adânc și s-ar fi prăbușit, dacă cei doi bărbați n-o prindeau în brațe.

— Să lăsăm interogatoriul pentru mai târziu.

Reeder luă lampa de pe masă și ieși afară în tunel. Abia trecuse de ușă când se auzi un nou zgomot de surpătură. Uitându-se înapoi, înțelese ce s-a întâmplat,

— Toată partea aceasta a stâncii se prăbușește! O să avem mare noroc să scăpăm cu viață de aici!

Alergă spre deschizătura puțului și văzu cu mulțumire atârnând o funie, la capătul căreia era agățată o centură de siguranță. La început nu zări sârma subțire care atârna și ea în jos, apoi înțelese că e un telefon, pe care îl lăsaseră pionierii în jos. La apelul său i se răspunse imediat,

— Ce e jos? Totul în regulă?... Aici ni se pare că e un cutremur...

Gray puse centura pe mijlocul d-șoarei Olga și îi șopti:

— Vezi să nu leșini... înțelegi, d-șoară Crewe?... Au să te tragă cu băgare de seamă în sus, d-ta trebuie însă să te ții departe de perete.

Olga dădu din cap și Reeder făcu semn de pornire. Funia se întinse și tânăra fată începu să suie în sus.

— Suie d-ta acum! ordonă Reeder lui Gray.

Gray ezită.

— Și ce se va întâmpla cu d-șoara, d-le Reeder?

În loc de orice răspuns, Reeder arătă spre treapta cea mai de jos, se aplecă, îl apucă de picior și-l ridică în sus, cu o forță extraordinară.

— Înțepenește-ți centura de treaptă, ține-te cu mâna de treapta superioară și eu voi trece peste d-ta...

Rar ca un acrobat să fi dezvoltat atâta agilitate, ca acest bărbat, căruia îi plăcea să fie crezut că e bătrân. Trebuiau să se grăbească. Treapta de care era el atârnat se clătina sub mâna lui. Necontenit cădeau pietre.

Unele din treptele de fier erau dislocate din cauza zdruncinăturilor. Nici nu ajunseră la jumătatea suișului, că aerul fu umplut de un zgomot asemănător unui oftat și unui șuierat, care-l făcu pe Reeder să se cutremure de spaimă.

Cu o mână se ținea de treapta superioară, cealaltă o întinse în lături. Celălalt perete, care după părerea sa trebuia să fie departe de el, se afla acum abia la câțiva centimetri de mâna sa.

Puțul fântânii era apăsat de o presiune neașteptată.

— Pentru ce te oprești, d-le Reeder? îl întrebă cu spaimă Gray.

— Ca să mă scarpin în cap... mormăi Reeder supărat. Mergi înainte!

Mai urcaseră încă vreo treizeci-patruzeci de picioare, când de jos se auzi iar un crah și zgomot asurzitor. Tot puțul se cutremură.

— Mai iute, urlă Reeder și desfășură aceeași iuțeală ca și colegul său mult mai tânăr.

Bumm! Se auzi un zgomot ca detunătura unei grenade mari.

Reeder scrâșni din dinți. Spera că Margaret Belman scăpase de grozăvia aceea – sau că a găsit o moarte miloasă.

Se apropia acum din ce în ce mai mult de deschizătura puțului. Fiece pas pe care-l făceau, era însoțit de zgomote

infernale. Gray abia că mai putea să răsufle, atribuind cuvintele acestea brutale din gura unui om atât de blând, cum era Reeder, să fi fost certitudinea, că salvarea se afla numai la câțiva pași, fapt e că Gray urcă iar câteva trepte și simți cum mâini puternice îl traseră afară, în siguranță.

Reeder ieși și el afară clătinându-se și clipi din ochi la lumina unor facle ținute de soldați.

I se părea lui numai, sau pământul se clătina cu adevărat?

— Mai vine cineva sus, d-le Reeder? întrebă ofițerul comandant.

— Nu.

— Atunci cu toții la o parte, și cât mai iute posibil. Direcția spre casă și apoi spre șoseaua spre Siltbury, comandă ofițerul. Tot fiordul se prăbușește!

Făclia fu stinsă. Soldații o porniră în pas alergător, lăsând pe loc material și unelte.

— Unde e fata – d-șoara Crewe? întrebă Reeder, amintindu-și de ea.

— A fost dusă în casă, răspunse grăsunul de Bill Gordon, care apăruse deodată ca din pământ. Și, ce voiam să-ți mai spun, transportul de aur l-am prins din nou! Conducătorii bandei erau un anume Hothling și unul Dean, așa cel puțin își ziceau. — D-ta cunoști desigur adevăratul lor nume. — L-am prins tocmai când voiau să intre în peșteră. Acesta e un mare succes al d-tale...

— Du-te la dracu cu toate succesele mari... izbucni Reeder. Ce lucruri mari pot să mai aștept eu, care am pierdut lucrul cel mai mare.

Și grăsunul de Bill Gordon tăcu molcom, ca om deștept ce era.

Sala mare a banchetelor era plină de polițiști, detectivi și soldați. Olga Crewe fusese dusă în biroul lui Daver. Reeder o găsi acolo supravegheată de trei servitoare pe care le angajase

deocamdată poliția. Obrazul îi fusese spălat și își revenise în simțiri deși era încă amețită.

Olga se uită îndelung la Reeder, ca și când nu l-ar fi recunoscut și s-ar fi muncit să-și readucă în memorie partea aceea a trecutului ei în care Reeder jucase un rol. Primele ei cuvinte a fost întrebarea:

— Nu aveți știri de la tata?

— Nu. Cred că pentru d-ta e mai bine dacă ar fi murit, răspunse Reeder cu brutalitate.

— Da. Ai dreptate. Știu că e mort. Se îndreptă apoi cât putu și privi la servitoare. Reeder înțelese și le trimise afară.

— Nu știu ce aveți de gând să faceți cu mine. Presupun că mă veți aresta – trebuie să mă arestați. Am știut doar de toate ce se plănuiesc și am încercat sa te atrag și pe d-ta în cursă.

— Bineînțeles, acolo în Bennet Street. Eu te recunoscusem imediat. D-ta ai fost femeia cu obrazul vopsit, răspunse Reeder.

— Da. Înainte de a mă trimite de aici te rog să-mi dai voie să iau cu mine niște hârtii, care se află în casa de bani și care n-au valoare decât pentru... mine.

Reeder era destul de curios ca s-o întrebe ce fel de hârtii erau acelea.

— Scrisori... în caseta mare, îngustă. Nici măcar Daver n-a îndrăznit s-o deschidă. Vezi, d-le Reeder, înainte de a fi cunoscut pe soțul meu, am avut și eu o mică aventură de dragoste, așa cum au toate fetele, când sunt încă nevinovate, când visează, și au destulă credință în Dumnezeu, ca să spere. Soțul meu e arestat?

O clipă Reeder tăcu. Mai curând sau mai târziu, Olga trebuia să afle și avea sentimentul că crudul adevăr nu ar impresiona-o mult.

— Soțul d-tale o mort.

— Tatăl meu...

— Da, tatăl d-tale l-a ucis... o presupun cel puțin. Mă tem că eu am fost motivul... Revenisem ca s-o găsesc pe Margaret Belman și i-am spus lui Daver tot ce știam, despre căsătoria d-tale. Tatăl d-tale a stat ascuns în dosul ușii și a auzit fiecare cuvânt.

— Acum înțeleg. Bineînțeles că tata l-a ucis. Știam că are să se întâmple așa, pe dată ce va afla. Ai să mă consideri rea, dacă îți voi spune că-mi pare bine? „Bine” nu e cuvântul adevărat... Acum sunt salvată... Vrei să-mi aduci caseta?

Scoțând din bluză două chei atârnate de un lanț de aur, îi explică:

— Prima cheie este cea de la casa de bani. Dacă vrei să vezi scrisorile, am să ți le arăt, deși n-aș dori...

În momentul acela se auziră pe coridor pași grăbiți. Ușa fu deschisă și ofițerul de geniu intră în cameră.

— Scuzați, vă rog, dar d-l căpitan Marriman crede necesar să evacuăm casa. Am scos tot personalul afară și i-am trimis pe toți la Siltbury.

Reeder ajută d-șoarei Olga să se scoale.

— Ia-o pe d-șoara cu d-ta, iar Olgăi îi zise: Vreau să-ți aduc caseta. Poate, poate, că am să te rog s-o deschizi în fața mea.

Așteptă până ce ofițerul ieși afară, și adăugă:

— Tocmai acum simt... ceva mai blând... pentru oamenii tineri care iubesc... Este o concesie pe care o face tinereții un om bătrân care iubește...

Vocea lui Reeder devenise răgușită și pe obraz i se vedea o expresie, care făcu să-i vină lacrimi în ochi...

— Așa-i că a fost... Margaret Belman...? și înainte ca el să fi răspuns, Olga știa că ghicise cu adevărat...

Tragedia care îl prinsese dădea o demnitate deosebită bătrânului aceluia pentru care tinerețea era atât de departe, dar

al cărui suflet era încă tânăr.

— Du-te, copila mea, am să fac pentru d-ta tot ce-mi va sta în putință – poate că îți pot scuti multe necazuri...

Reeder așteptă până ce fata ieși din cameră și se duse apoi în holul părăsit. Cât timp trecuse de când a stat el acolo cu un ziar pe genunchi bând ceai...

Lumina nesigură a crepusculului părea să fie umplută de spiritele trecutului. Hanul Terarii! Pereții casei văzuseră mai multe griji ca ale sale, mai amare și mai groaznice...

Trecu pe lângă peretele în care un cuțit aruncat de un individ făcuse o gaură...

Avea ocazia să-și amintească toate aceste detalii căci natura singură îi dădea prilej la aceasta. Deodată pământul se clătină sub picioarele sale și lumina se stinse. Reeder știa că sârma electrică s-a rupt, se repezi în hol și era aproape de ieșire când își aminti de scrisorile fetei.

Lampa de buzunar îi atârna încă de gât. O aprinse, se duse la casa de bani și băgă cheia înăuntru în broască. În timp ce lucra, toată casa începu să se clatine ca un bețiv. Se auzi zgomot de sticlă spartă, de dulapuri răsturnate... Voia să fugă, dar să lase neîmplinită dorința Olgăi... Ezită o clipă. O promisiune este și rămâne însă o promisiune. Băgă iar cheia în broască, deschise, ușa și, prinse pe Margaret Belman în brațe...

Reeder ținea în brațe fata leșinată și o privea cu grijă, când deodată casa de fier căzu în jos, lăsând o gaură mare în locul ei.

Reeder ridică fata în sus și goni cu ea prin hol. Din depărtare se auzea cum cineva îl strigă pe nume și alergă orbește în direcția aceea. Odată se poticni și era să cadă într-o gaură în pământ.

Fata trăia, răsufla... și faptul acesta îi dădea puteri noi...

În dosul lui se surpau pereții, se prăbușeau stâncile... un zgomot infernal domnea... Reeder nu simțea nimic decât că ținea

în brațe o greutate dulce, a cărei inimă bătea lângă a sa...

— Bine că ai venit în fine!

Cineva o luă pe Margaret Belman din brațele lui. Un soldat îl împinse într-o mașină, unde Reeder se întinse cât era de lung, mai mult mort decât viu, lângă femeia pe care o iubea. Ambulanța o porni în goană... În dosul lui, casa se prăbușea, dispărea bucată cu bucată...

Curioșii, care veneau din toate părțile să vadă surpătura enormă, nu mai vedeau decât un singur perete cenușiu la marginea prăpastiei și o parte din pardoseala cu patul plin de sânge, peste care bătrânul Flack aruncase cadavrul servitorului său necredincios...

Ceea ce Olga Flack povestise poliției nu corespundea cu ceea ce-i povesti ea într-o după amiază lui Reeder, în Bennet Street, unde Olga venise chemată de Reeder. Acesta își pierduse din prestanță fără ochelari și mai ales fără barbete.

— Cred că Ravini a fost ucis. Presupunerea d-tale că eu l-am atras în cursă, chemându-l în camera mea, e greșită. A venit la Larmes Keep pentru că era cam amorezat de... d-șoara Belman. El singur mi-a povestit asta și m-a amuzat. Atunci nu-i cunoșteam încă numele, dar soțul meu îl cunoștea și eu n-am făcut niciodată legătură între el și arestarea tatălui meu. Mi-a spus apoi cum îl cheamă și trebuie să presupun că ceva în atitudinea mea i-a amintit de fetița de școală, pe care o cunoscuse cu mulți ani în urmă. În momentul în care a aflat că eu sunt fata lui John Flack, a știut că Larmes Keep e cartierul general al bandei. Începu să iscodească. Dacă știu unde se află ascuns

milionul iui Flack... (Eu eram înspăimântată, căci îmi puteam închipui de ce-i dăduse Daver voie să locuiască la Larmes Keep...) Scurt timp înainte, tatăl meu evadase din Broadmoore și eram bolnavă de spaimă că va afla de jocul fals al lui Daver. Eram cu totul nebună, căci i-am povestit lui Ravini că tatăl meu a evadat. Ravini însă nu se prea sinchisea de acest fapt. Se bizuia prea mult pe puterile sale. Nici nu știa de altfel că tata era și el acolo...

— Intrarea prin peșteră era prin casa de bani? întrebă Reeder. A fost o idee genială. Nu m-aș fi gândit niciodată la așa ceva.

— Tata a zidit casa de bani acum douăzeci de ani.

— Pentru ce a venit Ravini în camera d-tale? Iartă-mi această întrebare cam... indiscretă, aș dori totuși...

— A fost ultima încercare disperată să-l salvez. Nu trebuie să uiți că eram tot timpul supravegheată. Daver sau mama se aflau totdeauna în jurul meu, și ei nu trebuiau să bage de seamă că l-am prevenit pe Ravini. Bineînțeles un tip ca Ravini vedea în invitația mea altceva. El mai cu seamă voia să rămână, până ce l-am rugat să vină să-i vorbesc și să-l conving să plece cu primul tren.

— Și ce voiai să-i comunici?

— Că tata vrea să-l omoare...

Ochii lui Reeder se făcură mici de tot.

— Spui adevărul?

— Așa-i că nu pot minți? Ei bine, vreau să-ți spun totul. L-am cunoscut pe Ravini, când eram mică de tot, Ravini a însemnat mult, mult de tot pentru mine. Pentru el însă eu n-am însemnat nimic. Venea des să mă vadă acolo unde mergeam la țară...

— Ravini e mort?

— Da. Grozăvia a fost că nu m-a recunoscut. Îi dispărusem cu totul din vedere, până ce i-am adus aminte în noaptea aceea în

grădină. L-au doborât în fața odăii mele. Nu știu ce au făcut cu el. Presupun că l-au târât prin casa de bani...

Reeder o mângâie pe mână.

— Ai acum amintirile, copila mea, și scrisorile...

Olga plecase. Gândurile lui Reeder se învârteau încă în jurul ei și al amintirilor ei. Ravini trebuie că scrisese scrisori interesante...

Capitolul XX

Margaret Belman se decise să-şi permită câteva zile de linişte.

— Sunt numai două locuri în lume unde mă simt fericită, scria ea. Unul e Londra, celălalt e New York, unde la fiecare colţ stă câte un gardian şi unde poţi savura fericirea vieţii... Deci, dacă ai timp, poţi să mă conduci pe la teatrele pe care le-am scris pe verso. Poţi merge cu mine la galeria naţională, la muzeu, la Tower? (Nu, la Tower nu) Poţi merge cu mine la grădinile din Kensington şi alte locuri de petrecere?... Zău, serios vorbind dragă J. G. (ştiu că familiaritatea aceasta te va supăra, dar am lăsat ruşinea la o parte) aş dori să aparţin din nou mulţimii de oameni serioşi – căci am obosit să fiu mereu numai o femeie isterică, singură...

În sensul acesta Margaret umpluse vreo câteva pagini. D-l Reeder scoase calendarul şi tăie toate dispoziţiile cu un creion albastru. Se aşeză apoi şi scrise o scrisoare, care o făcu pe Margaret să râdă şi să plângă totodată, aşa era de prevăzătoare şi de „literară”.

Margaret nu amintise de Richmond Park, şi cu bună dreptate. Căci Richmond Park – în timp de toamnă, când bate vântul rece şi animalele sălbatice se retrag în culcuşurile lor de iarnă, dacă, bineînţeles, animalele sălbatice se retrag în culcuşuri de iarnă – e

desigur foarte romantic, fără însă a fi plăcut. Este estetic numai pentru oamenii care sunt bine îmbrăcați pe dedesubt.

Totuși într-o după amiază tristă d-l Reeder angajă un automobil și ședea solemn lângă d-șoara Belman, pe când mașina trecea pe cea mai rea stradă din Londra spre poarta deschisă a parcului...

Ajunseră în fine la o pajiște plină cu boschete. Coborâră din mașină și o porniră fără scop pe aleile goale până ce ajunseră la un loc unde se afla un fel de nișă de piatră. D-l Reeder se așeză lângă d-șoara Belman, după ce se uitase cu bănuială în jurul său și după ce spusese ceva despre reumatism și alte angarale...

— Dar de ce ai ales tocmai parcul acesta? întrebă fata.

D-l Reeder tuși.

— Am... un interes romantic... îmi amintește de prima mea arestare...

— Nu fi atât de răutăcios... Nu găsesc nimic romantic într-o arestare. Povestește-mi mai bine ceva frumos...

— Atunci să vorbim de d-ta, spuse Reeder îndrăzneț. Și tocmai pentru că voiam să vorbesc de d-ta, draga mea d-șoară... Margaret... te-am rugat să vii aici...

Cu o băgare de seamă ca și când ar fi fost vorba de un obiect de artă, Reeder o luă de mână și se jucă neîndemânatic cu degetele ei.

— Adevărul este, draga mea d-șoară...

— Pentru Dumnezeu nu spune „d-șoară”, îl rugă fata.

— Draga mea Margaret – se căznise cam mult bietul J. G. până ce scoase acest cuvânt – am ajuns la convingerea că viața este prea... scurtă... ca să mai amân un pas... la care m-am gândit și răzgândit... anume... și aici se pierdu bietul J. G. Într-o serie de „hm” nesfârșită.

Încercă din nou:

— Un bărbat de vârsta mea și cu caracterul meu ar trebui să privească chestiunea mult mai serios, zău, ai s-o găsești stupid, adevărul este însă... dar orișicare ar fi fost adevărul, în cuvinte nu-l putea îmbrăca d-l Reeder.

— Adevărul este, începu fata liniștită, că d-ta crezi că iubești pe cineva...

Reeder dădu mai întâi din cap în semn de aprobare, apoi în senin de negare.

— Nu cred – e ceva mai mult decât o simplă presupunere. Nu mai sunt tânăr. De fapt sunt un convins, adică nu sunt convins...

— Ești un burlac convins...

— Nu sunt convins, ripostă Reeder,

Margaret se întoarse spre el, se uită în ochii lui, și-i puse mâinile pe umeri.

— Dragule, vrei să te însori și ai dori ca cineva să te ia de bărbat. Te temi însă că ești prea bătrân, ca s-o faci fericită.

Reeder dădu din cap incapabil să scoată o vorbă.

— Este vorba de viața mea tânără pe care vrei s-o faci fericită?

— Da. Despre asta e vorba. Vocea lui J. G. Reeder suna tare răgușită.

— Ei bine, fă-o...

Și pentru prima dată în viața sa Reeder, care avusese numai experiențe triste și neplăcute, simți buzele calde și moi ale unei femei apăsând pe ale sale...

— A! Ce bine este!... spuse J. G. Reeder după un timp, cu respirația tăiată...

Versiune eBook: v1.1 hy_09/04/2011